CHRISTINA COURTENAY

DESTINE PARALELE

Cărţi pentru suflet

Destine paralele este un roman foarte frumos scris, plin de mister, intrigi, personaje bine dezvoltate, fantome şi, cel mai important, două uimitoare poveşti de dragoste.

Melissa Grantham, genealog profesionist, recent divorţată, este invitată să se mute în străvechiul conac al familiei, Ashleigh Manor. Din momentul în care pune piciorul în casă, trece prin tot felul de senzaţii stranii, iar visele şi viziunile încep s-o bântuie. Legătura spirituală tot mai strânsă cu o femeie din epoca medievală şi iubirea ei interzisă o face pe Melissa să se întrebe dacă nu cumva a înebunit, dar se hotărăşte să rezolve acest mister.

Jake Precy, proprietarul unei case din apropiere, are, de asemenea, vise ciudate, dar acestea încep să capete sens abia când o întâlneşte pe Melissa. O angajează să-i cerceteze arborele genealogic, fără să ştie că vieţile lor sunt deja strâns legate. Este oare cu adevărat o atracţie reciprocă sau rezultatul interferenţei fantomelor?

O poveste de iubire bântuită care are loc parţial în prezent, parţial în secolul cincisprezece în Kent.

Editura LIDER
OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

ISBN 978-973-629-341-2

CHRISTINA COURTENAY

Destine paralele

Traducere: Ileana Dinu

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Courtenay, Christina
Destine paralele/ Christina Courtenay;
trad.: Ileana Dinu
- Bucureşti : Lider, 2015

ISBN 978-973-629-341-2

Dinu, Ileana (trad.)

Tehnoredactare: Vlad Mitrovici
Copertă: Gabriela Tătărău

Editor **CASANDRA ENESCU**

OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

Lui Raymond Fenton cu dragoste
Îţi mulţumesc pentru minunatele amintiri de la Sockette!
şi
Lui Roger de la Stockette,
Sper să găseşti ceea ce cauţi
şi să poţi trece mai departe într-o zi

Mulţumiri

Această poveste porneşte de la o casă reală şi de la o stafie adevărată. Nu am văzut-o cu ochii mei niciodată (şi probabil aş fi murit de frică dacă aş fi văzut-o!), dar am stat în casă şi i-am crezut pe proprietari când mi-au povestit despre fenomenul supranatural pe care-l simt în mod regulat. Aş dori să le mulţumesc foarte mult pentru că mi-au îngăduit să folosesc experienţele lor de viaţă drept punct de plecare pentru acest roman.

Timp de câteva luni, membrii cercului de scriitori Cecily Bomberg m-au suportat citindu-le fragmente din această poveste, aşa că le mulţumesc pentru răbdare şi înţelegere. La acea vreme, ideea de a-mi vedea cărţile publicate era doar un vis, dar ei m-au făcut să cred că s-ar putea întâmpla dacă aş lua scrisul în serios şi mă bucur că s-a dovedit că aveau dreptate!

Ca întotdeauna, mulţumesc din suflet minunatei echipe *Choc Lit* şi celorlalţi autori *Choc Lit* – îmi face o plăcere deosebită să lucrez cu toţi!

Şi tot ca de obicei, le mulţumesc tuturor prietenilor mei din Romantic Novelists Association pentru suportul şi încurajarea pe care mi le-au arătat mereu; la fel şi vechilor şi noilor prieteni din Historical Novel Society.

Şi în cele din urmă, mulţumesc din suflet familiei mele. N-aş fi reuşit fără ei!

Prolog

În spaţiul generos de lângă şemineul din vechiul conac, rămăşiţele unui buştean pus pe foc se prăbuşiră cu un şuierat, transformându-se într-o grămadă de cenuşă. Un cerc de fum plutea deasupra şemineului, dezintegrându-se încet.

Nimic altceva nu se mişca în încăpere. Umbrele care aşteptau acolo nu dădeau vreun semn de prezenţa lor, în afară de un suspin ocazional care putea fi confundat cu vaietele vântului care sufla pe sub ramele prost montate ale ferestrelor.

Chiar şi aşa, aerul era încărcat de energie, de nelinişte, de aşteptare. O încărcătură electrică ridică brusc praful, stârnindu-l într-un vârtej ameţitor, care-l trimise în spirală spre tavan, pentru ca apoi să cadă din nou în jos într-un dans fără sfârşit. Venise timpul pentru o nouă încercare. Venise momentul unei atingeri tăcute a umbrelor.

Capitolul 1

Conacul Ashleigh, Kent – zilele noastre

Melissa fu surprinsă de drumul care îi apăru brusc în faţă după o cotitură neaşteptată a şoselei. Nu exista niciun panou care s-o avertizeze şi aproape că rată răspântia. Totuşi, ceva o făcu să încetinească şi să privească spre dreapta după ce luă colţul. Şi iată-l.

– Ashleigh, murmură ca pentru sine, privind conacul prin porţile de fier forjat. Confuzia puse stăpânire pe mintea ei când realiză că recunoştea locul acesta, deşi era sigură că nu mai fusese niciodată aici.

Vechiul conac părea cuibărit aici, de parcă s-ar fi ascuns în pământ ca să aibă tihnă. Văzut de la distanţă, era o construcţie cu o imagine perfectă, ridicată din cărămidă portocaliu-roşiatică şi din cherestea, cu ferestre mici, plumbuite şi coşuri înalte cu horn. Culoarea dădea impresia de căldură, subliniată şi de razele soarelui reflectate de multitudinea de ferestre. Melissei îi trecu un fior pe şira spinării. Priveliştea era ciudat de cunoscută.

– Aici locuieşte bătrâna doamnă? Fiica ei de 12 ani, Jolie, oftă scoţându-şi din urechi căştile Ipod-ului, apoi îi aruncă o privire chinuită mamei sale, dar Melissa o ignoră.

– Da, aşa cred, răspunse ea, deşi nu avea nicio îndoială. Ştia că se află în locul potrivit şi nu mai trebuia să verifice indicatoarele scrise. Senzaţia de déjà vu era atât de puter-

nică, încât o făcu să se încrunte. Nedumerită, continuă să se holbeze la poartă.

– Trebuie să rămânem mult timp aici?

Fu rândul Melissei să ofteze.

– Ţi-am spus, am fost invitate pentru tot weekendul. N-ai auzit? N-am cunoscut-o pe mătuşa Dorothy până acum, aşa că ar fi bine dacă am putea să-i facem o primă impresie bună. Haide, nu mai sta bosumflată. O să supravieţuieşti. Cine ştie, ar putea chiar să-ţi placă.

Jolie se strâmbă şi zise „nicio şansă", apoi dădu din nou drumul la muzică, ignorând peisajul frumos de ţară pe care-l străbăteau. Melissa clătină din cap şi coborî din maşină să deschidă porţile. Trebuia să recunoască, era ea însăşi nedumerită, căci invitaţia surorii bunicii de a petrece weekendul venise pe neaşteptate. Telefonul lui Dorothy de acum câteva zile era prima legătură pe care cineva din familie o stabilea cu aceasta în mai mult de cincizeci de ani. Se pare că Dorothy se certase cu sora ei, Ruth, bunica Melissei, şi de atunci nu mai primise nimeni veşti de la ea. Atunci de ce această schimbare neaşteptată? Şi cum o găsise Dorothy după atâta timp? După o listă electorală actualizată sau poate angajase un detectiv?

Aerul rece o făcu pe Melissa să-şi strângă la piept marginile jachetei, dar curând uită de frig când trase în piept mirosul de pământ reavăn al acelui colţ de ţară. Era ca şi cum ai fi păşit într-o seră unde instinctiv îţi umpli plămânii la capacitate cu aerul bogat în oxigen, iar Melissa părea să nu se sature. Chiar dacă natura abia se trezea la viaţă după somnul de iarnă, era destulă verdeaţă în jur, o schimbare binevenită după atmosfera încărcată de la Londra. Melissa se opri un moment doar pentru a admira priveliştea.

Continuară să meargă, apoi parcară lângă un gard de tisă care înconjura o parte din pajişte şi straturile de flori

aflate chiar în faţa casei, alcătuind o mică grădină a casei. Gardul viu fusese tuns cu rigurozitate şi crescuse des şi adânc. Un mănunchi de ghiocei se ivea de sub tufişuri, de parcă s-ar fi întrebat dacă era sigur să-şi scoată capetele.

Înainte ca Melissa să oprească motorul, o femeie ieşi pe uşa principală şi veni pe alee spre poartă.

– Bine aţi venit, dragele mele! le strigă ea. Un terier mic, alb şi agitat, cu o pată neagră pe un ochi venea în urma ei. Când le observă, începu să sară în sus şi-n jos, lătrând furios.

Melissa presupuse că femeia era sora bunicii sale, întrucât nu mai ieşi nimeni altcineva din casă. Dădură mâna într-un mod protocolar, ceea ce pe Melissa o făcu să creadă că ar fi trebuit să-i facă o reverenţă sau ceva de genul acesta. Dorothy era numai zâmbete, totuşi Melissa realiză că acestea erau doar nişte maniere învechite.

– Mă bucur să vă cunosc! spuse Melissa.

– Şi eu mă bucur că ai putut să vii. Dorothy se întoarse să-i facă terierului un semn cu degetul. Încetează, Russ, eşti prea gălăgios! îl linişti ea, dar acesta nu se potoli până nu făcu destul tărăboi în faţa musafirilor. Îmi pare rău că e lipsit de maniere. Numai că e atât de bucuros de oaspeţi... Speră că fiica ta se va juca puţin cu el, mai târziu.

– Mi-ar plăcea, ne-am putea juca acum? Aerul acela plictisit dispăruse ca prin miraj în clipa în care Jolie îl văzuse pe Russ. Se aplecă să-l scarpine în dosul urechii. Îmi plac câinii, adăugă ea şi începu să chicotească atunci când câinele încercă s-o lingă pe bărbie.

Ochii lui Dorothy se încreţiră, amuzaţi, la colţuri.

– De ce nu veniţi să vedeţi casa mai întâi, pentru ca voi doi să vă puteţi duce să vă plimbaţi prin jur o vreme, înainte de masă?

– Bine, atunci. Jolie reveni la aerul ei îmbufnat de adolescentă în devenire, ignorând privirea de avertisment a Me-

lissei. Dorothy sporovăi despre vreme, dar acesta, evident, nu era momentul potrivit să pună întrebări stânjenitoare, astfel că Melissa se rezumă la a încuviinţa politicos din când în când. Dorothy părea destul de apropiată, chiar dacă persista în privirea ei o umbră tăioasă, oţelită, de parcă era obişnuită să deţină ea mereu controlul. Ei bine, poate fusese necesar să fie mai dură pentru a-i ţine piept bunicii Ruth, se gândi Melissa. Îşi amintea prea bine teama pe care o inspira bătrâna doamnă oricărei persoane care-i displăcea.

În timp ce Dorothy mergea înainte, Melissa o cercetă pe furiş, să vadă dacă avea trăsăturile familiei, dar nu observă nimic. Mătuşa era subţire, cu păr alb, des şi ochi albastru-deschis, total diferită de bunica moartă a Melissei. Îmbrăcată cu pantaloni bleumarin-deschis şi pulover de caşmir, cu o eşarfă asortată lăsată liber în jurul gâtului, Dorothy era îmbrăcată obişnuit, dar şic. Nu arăta vârsta pe care Melissa o intui a fi în jur de şaptezeci de ani.

Mergând pe aleea care ducea spre terasă, acel sentiment de déjà vu reveni, mai puternic ca la sosire. Melissa se opri să privească împrejurimile casei, căutând un răspuns la acest fenomen, dar nu găsi o explicaţie logică pentru pereţii uzaţi, din cărămidă.

– Vii, draga mea? Dorothy se întoarse s-o aştepte.

– Da, sigur. Mă uitam... admiram faţada. Uimită de propria reacţie ciudată, Melissa se strădui s-o ignore, să meargă mai departe. Înainte de a sosi, fusese entuziasmată de ideea de a vizita o casă care se pare că aparţinuse strămoşilor ei timp de multe de generaţii şi era decisă ca nimic să nu-i strice bucuria acestui weekend.

Înainte de a avea timp să se gândească mai mult la asta, intrară în casă pe o uşă solidă de stejar, care scârţâi în semn de protest după ce fu trântită în urma lor. Înăbuşindu-şi acel sentiment iraţional că recunoaşte locul,

Melissa încercă să privească în jur cu interes. Intraseră pe un hol întunecat, luminat doar de două aplice cu lumină difuză, din perete. Se simțea un miros puternic de lac de pardoseală, amintindu-i de casa bunicii. De fapt, lacul acesta se pare că era folosit pe toate suprafețele, fie ele de lemn sau de metal, toate străluceau în lumina blândă. O oglindă veche şi demodată de bronz le distorsiona imaginea în forme comice, iar Melissa o zări pe Jolie privindu-se în ea din unghiuri diferite, ca să vadă ce efect ar fi avut asupra trăsăturilor sale.

– E minunat! Melissa se opri privind în jur pereții netezi, zugrăviți în alb în contrast cu grinzile întunecate de stejar şi cu dulapurile din jur. Erau vechi şi solide, iar frumusețea desăvârşită a manoperei era uluitoare.

– Pe aici, dragă.

Dorothy şi Jolie îşi continuară drumul pe coridor, iar vocea mătuşii răzbătu până la ea amortizată de pereții groşi. Melissa încercă să le urmeze, dar fu brusc copleşită de emoție la gândul că toate generațiile de strămoşi trecuseră pe aici înaintea ei. Se simți învăluită într-o îmbrățişare colectivă de toți strămoşii săi şi înghiți cu putere. Trăgând aer adânc în piept se regăsi, croindu-şi drum spre camera de zi, unde Jolie o aştepta nerăbdătoare.

– Mamă, nu ți se pare imensă casa asta? Fata era destul de impresionată şi uitase să mai fie posomorâtă, iar ochii ei căprui, de culoarea mierii se deschiseră mult când văzu proporțiile încăperii. Îşi aruncase jacheta de iarnă pe podea, iar Melissa se aplecă s-o ridice cu o reacție automată.

– Aici a fost salonul de oaspeți când a fost ridicată casa prima oară, prin secolul al XV-lea, le spuse Dorothy. Dacă acum vi se pare imens, ar fi trebuit să-l vedeți cum era atunci, deschis până la tavan. Dacă urci în pod, se mai vede încă funinginea de la cuptor pe grinzile din tavan rămase

dinainte de construirea şemineului. Dorothy le arătă un loc imens, care ocupa mai mult de jumătate de perete. Melissa închise ochii, şocată de detaliile imaginii care i se conturase în minte. Vedea foarte clar salonul cel mare cu căpriorii masivi din tavan, banchetele aşezate de-a lungul pereţilor, chiar şi fumul din şemineul central care se ridica spre o gaură în tavan. La fiecare capăt zări uşi care duceau spre cămări şi trepte, spre micile dormitoare de deasupra. O asaltară zgomotele făcute de paşii cuiva pe podea, se auzi lătratul câinilor. O voce de niciunde striga după bere, dar omul vorbea într-un dialect necunoscut, ceea ce o făcu pe Melissa să se întrebe de unde venea oare. Lumânările ardeau în suporturile aşezate la intervale egale de-a lungul pereţilor, iar mirosul lor specific o făcu pe Melissa să strâmbe din nas. Îşi aruncau lumina pe podelele nu prea curate, iar într-un colţ doi câini se certau pe un os.

Când Melissa trase aer adânc în piept, duhoarea de corpuri omeneşti nespălate şi de mâncare gătită îi asaltă nasul şi gâtul. O făcu să simtă că se îneacă dezgustată şi clipi des, scuturând din cap ca să alunge imaginile. Se uită prin încăpere să descopere de unde se auzea vocea, dar nu mai era nimeni în afară de Dorothy şi de Jolie. Ele mai vorbeau încă şi nu păreau să fi auzit sau să fi văzut ceva neobişnuit. Total dezorientată, Melissa se urni după ele când acestea îşi continuară drumul.

– Primul etaj a fost ridicat mai târziu, ca să facă loc pentru mai multe dormitoare, spunea Dorothy, iar o prelungire adăugată în secolul al XVII-lea a făcut casa să aibă formă de L. Bătrâna era evident mândră de casa ei, iar Melissa era încântată de tot ce vedea. Nu avu nicio problemă să-şi exprime admiraţia, casa era cu adevărat frumoasă, exact genul de pe casă care i-ar fi plăcut s-o aibă. Fusese fascinată de istorie dintotdeauna, astfel că, pentru ea, să

trăiască într-o clădire veche ca asta era paradisul.

Spre uşurarea ei, Jolie era tot mai însufleţită şi manifesta interes pentru tot ce le arăta Dorothy.

– Casa asta are şase sute de ani? întrebă Jolie. Şase sute, adică aparţine trecutului...

Dorothy râse satisfăcută auzindu-i remarca.

– Da, te vei obişnui cu ideea. Nu ţi se pare frumos să ştii că a fost ridicată ca să dureze? Gândeşte-te numai câte furtuni au trecut peste ea. Întotdeauna mă simt în siguranţă aici.

Jolie încuviinţă, dar Melissa se cutremură involuntar, gândindu-se la tot ce se întâmplase în cele şase secole trecute. Naşteri, decese, căsătorii... casa le văzuse pe toate. Râsete, tristeţe, dragoste, durere... când ele se puseră din nou în mişcare, o cuprinse fără niciun avertisment o tristeţe sfâşietoare, care o făcu să simtă că nu mai are aer. Ar fi vrut să se ghemuiască pe podea, să urle de o durere abia amintită. Când îşi urmă instinctul şi se chirci încordându-şi muşchii stomacului, emoţia dispăru la fel de repede cum venise. Melissa se îndreptă şi trase aer în piept, înfiorându-se. *Ce naiba se întâmplă cu mine?* Simţi dintr-odată că-i e rece şi privi peste umăr, dar nu văzu nimic. Clătină din cap la propria prostie şi se grăbi să le ajungă din urmă pe cele două, înainte să se mai petreacă şi alte ciudăţenii.

– Mă bucur mult că aţi venit! Intenţionam să iau legătura cu tine, de cum am aflat că atât mama, cât şi bunica ta au murit, spuse Dorothy. Dar dragul meu soţ Charles a murit şi el anul trecut şi mi-a luat ceva timp să mă împac cu ideea.

Discutau lângă şemineul din camera de zi, iar Melissa se simţea relaxată stând într-un fotoliu adânc, confortabil. Intrând a doua oară în încăpere, răsuflă uşurată că nu mai avusese viziuni stranii, nu mai auzise sunete. Puse imaginile neobişnuite pe seama imaginaţiei sale hiperactive.

Doar se afla într-o casă veche!

– Desigur, spuse ea. E greu să lupţi cu durerea. Când am pierdut-o pe mama, mi s-a părut atât de greu să accept... Era singura pe care o mai aveam, desigur, în afară de Jolie.

– Da, mare păcat c-a murit atât de tânără! Cancerul e o boală îngrozitoare.

Melissa încuviinţă. Nu era ceva asupra căruia să stăruie. Încă nu se putea obişnui cu ideea că mama murise.

– Trebuie să recunosc că telefonul tău a fost o adevărată surpriză. Bunica nu prea mi-a vorbit despre tine şi, sincer, nu mă aşteptam să primesc veşti de la tine.

Melissa nici nu ştiuse de existenţa lui Dorothy, până când a început să alcătuiască arborele genealogic al familiei şi să pună întrebări, dar se gândi că e mai potrivit să nu-i spună asta. Când insistase să afle motivul acestei înstrăinări, mama îi spusese că Dorothy nu voia să mai aibă legătură cu partea lor de familie, apoi murmurase ceva de genul „de ce să mai vorbim despre asta"? Melissa fusese intrigată şi spera că în final va primi nişte răspunsuri.

– O, a fost totul atât de stupid! spuse Dorothy ridicând din umeri. M-am certat cu Ruth şi amândouă am fost atât de încăpăţânate. Anii au trecut şi, înainte să ne dăm seama, lucrurile au devenit greu de reparat. A fost ceva ce ţine de trecut de-acum. Nu trebuie să ne preocupe pe noi.

Melissa simţi că ar fi fost mai multe de spus, dar, înainte să-i poată cere detalii lui Dorothy, bătrâna schimbă subiectul.

– Aşadar, cu ce te ocupi? Bănuiesc că eşti divorţată, de aceea presupun că lucrezi măcar part-time.

– Da, aşa e. Sunt genealog profesionist. Alcătuiesc genealogii pentru clienţi privaţi şi mai am o muncă de freelancer pentru câteva firme de avocatură, ajutându-le să-i

identifice pe oamenii menționați în testamente. Parte din munca asta o pot face de acasă, ceea ce mi se pare ideal.

– Sună fascinant. Dorothy arăta de parcă era convinsă de ce spunea, iar Melissa tocmai vru să-i spună mai mult, când fură întrerupte de zgomotul făcut de o ușă trântită. Zgomotul o făcu pe Melissa să i se încordeze mușchii stomacului, ca de o neliniște bruscă. Tot mai încerca să deslușească această reacție irațională când, după câteva secunde, Jolie dădu buzna în camera de zi, urmată de Russ care gâfâia. N-aveau habar de urmele de noroi din urma lor, când Jolie se repezi lângă mama sa, iar Russ se duse să se întindă pe un pled lângă Dorothy, părând obosit, dar fericit.

Melissa se trase înapoi, încercând în zadar să-i facă semne fiice sale, dar Dorothy nu comentă.

– Mamă n-o să-ți vină să crezi. Afară e un bazin. Unul imens! Jolie se întoarse spre Dorothy: Mă pot duce să înot, te rog?

– În februarie? Pentru numele lui Dumnezeu! Mă tem că va trebui să aștepți până în luna mai cel puțin. Nu-mi pot permite să încălzesc monstruozitatea aceea.

– Oh! Jolie părea dezamăgită, dar se însenină imediat. Putem reveni în mai, mamă?

– Poate aștepți și invitație! replică Melissa explicit, clătinând din cap spre Jolie.

– O, da, ai dreptate. Jolie se trânti într-un fotoliu adânc, lângă șemineu și începu să privească flăcările.

Melissa oftă încet, dar cel puțin se pare că Jolie uitase că nu prea voise să-și petreacă weekendul la țară, cu o mătușă bătrână și plicticoasă. Ieșise să exploreze grădina enormă a conacului, însoțită de companionul ei canin, cu ochii strălucindu-i de încântare.

– Sigur că ești binevenită oricând, draga mea. Dorothy se ridică. Cred că ești însetată după atâta drum. Îți aduc o

limonadă, da? Şi nişte biscuiţi, poate? Vouă, tinerilor, vă este mereu foame, din ce ştiu.

– Ai nişte cola? Jolie o privi uşor ofensată că-i fusese oferită o băutură pe care o considera potrivită doar pentru bebeluşi.

– Sunt sigură că Jolie se poate duce la bucătărie să-şi ia ceva, protestă Melissa. De la divorţul de tatăl lui Jolie, cu un an în urmă, încerca din greu s-o facă pe fiica ei să fie independentă şi încrezătoare în sine. Apa este foarte potrivită, mulţumesc.

– Nu e niciun deranj. Nu durează mult, mă duc să văd ce găsesc.

– Grozav! Mulţumesc. Jolie încuviinţă şi, imediat ce Dorothy plecă, îi şopti mamei: Mătuşa ta e OK, mamă, îmi place. Şi casa îmi place.

– E sora bunicii mele, o corectă Melissa automat, şi da, cred că şi mie îmi place. I se părea că e prea devreme, încă n-o cunoştea bine pe Dorothy, dar cel puţin era un început. Cred c-o să te placă mai mult după ce-ţi vei scoate pantofii când intri data viitoare direct din grădină. Se uită la noroiul care se usca repede pe covor.

– Oops! Jolie făcu o grimasă, iar Melissa nu putu decât să-i zâmbească la rândul ei.

Clătină din cap către fiica ei.

– Eşti imposibilă!

– Dar mă iubeşti oricum, replică Jolie zâmbindu-i obraznic, iar buclele roşietice îi săltară. Părul ei avea o nuanţă specială, foarte vie, de un roşu diferit de al Melissei, care era un castaniu roşcat, cald.

– Hm, spuse Melissa, dar amândouă ştiau că îi era greu să fie aspră şi că o iubea cu disperare pe Jolie.

Trase aer adânc în piept şi încercă din nou să se relaxeze liniştită în acel cadru calm în care se afla. Era o casă cu ade-

vărat uluitoare, trebuia să recunoască, cu toate că un uşor sentiment de nesiguranţă mai dăinuia în mintea ei.

– Cred că e grozav să trăieşti aici, spuse ea, ignorând acea voce interioară abia auzită, care insista că ea cumva ştia exact cum este. Mătuşa Dorothy e o norocoasă.

Pregătindu-se de culcare în seara aceea, în camera de oaspeţi pe care o împărţea cu Jolie, Melissa se gândi la acele senzaţii ciudate pe care le avusese toată ziua. Oare îşi imagina doar, fiind afectată de împrejurările neobişnuite în care se afla? Dacă nu, ce altceva le putea produce?

Dorothy confirmase că nici Melissa, nici părinţii ei nu vizitaseră niciodată conacul Ashleigh, aşa că nu putea avea amintiri reale din acest loc. Trebuia să existe altă explicaţie. Oare bunica îi spusese poveşti despre această casă când era mică? Dar nu-şi amintea nimic altceva, în afară de faptul că bunica îi spunea mereu să nu-şi pună degetele lipicioase pe mobila ei. Era un mister.

Cu un oftat, se strecură în pat, ascultând respiraţia abia auzită a lui Jolie. Era bucuroasă că fiica ei insistase să stea cu ea în cameră, chiar dacă Dorothy le oferise camere separate.

– Aş vrea să dorm cu tine, mami, îi şoptise Jolie. Doar acum. Melissa ştia ce înseamnă să te trezeşti într-un mediu necunoscut.

Închise ochii şi, până să adoarmă, mintea i se umplu de imagini uluitoare. Imagini care-i tensionau creierul, care o torturau, îi dădeau semne. Melissa se concentră puternic. Voia să-şi amintească mai mult, dar cineva o chema...

Capitolul 2

Conacul Ashleigh, Kent – 1460

– Te întorci după-amiază sau te aduc eu, fato?

Urletul tatălui ei se auzi de-a lungul coridorului, iar Sibell se grăbi spre uşă. Reuşi să se abţină, să nu-i dea un răspuns tăios în timp ce orbecăia la clanţă în graba de a scăpa de el.

– Fato! strigă în urma ei, chiar dacă ea era acum o femeie matură, pe deasupra şi văduvă. Nu că asta ar fi făcut diferenţa pentru el, se gândi ea, era încă sclava lui, de care putea dispune cum voia. Strânse din dinţi de frustrare şi lăsă să-i scape un oftat de uşurare când, în cele din urmă, trânti uşa solidă de la intrare. Cel puţin pe moment era în siguranţă.

Libertate! Cuvântul în sine era o exclamaţie de bucurie. Chiar dacă abia îndrăznea să-l şoptească, Sibell savură felul în care îl rosti. Trase adânc în piept aerul dulce, curat, de ţară, bucurându-se de căldura soarelui acelui februarie târziu. Razele plăpânde îi mângâiară pistruii de pe vârful nasului, subliniind paloarea pielii ei translucide. Uitând de sine râse din tot sufletul – cu reală plăcere –, apoi duse mâna la gură. Se uită înapoi spre casă cu teamă şi ascultă un moment. Totul era calm. N-o auzise nimeni.

Sibell porni cu pas sprinten spre pajişte, dar curând slăbi pasul. Cele trei zile în care abia mâncase o lăsaseră

fără energie şi o mai dureau urmele bătăii primite înainte de a fi încuiată. Când casa rămase mult în urmă, se opri puţin să-şi regăsească ritmul respiraţiei, înainte de a-şi continua drumul. Cărarea, considerată un drumeag în această parte de lume, era incredibil de înnoroită. Saboţii ei de lemn făceau zgomot la fiecare pas şi deveneau tot mai grei, pentru că noroiul acela gros i se lipea de tălpi. În mod obişnuit ar fi călărit pe iapa ei docilă, aşa cum i se cuvenea unei doamne, dar acest lux îi era refuzat astăzi, întrucât era în dizgraţie profundă.

Trebuia să ajungă la destinaţie. *Este singura mea speranţă.* Acest gând o făcu să meargă mai departe şi, după ce aruncă o privire rapidă, peste umăr, începu să-şi târâie picioarele pe cărare.

– Iertaţi-mă, doamnă, ne puteţi spune cum se ajunge la conacul Idenhurst?

Întrebarea, chiar dacă era destul de obişnuită, rostită pe un ton rezonabil, o făcu pe Sibell să tresalte. Bucuria euforică de a fi în afara camerei sale se evaporă în clipa aceea şi observă că lângă ea se opriseră doi călăreţi. Se uitau la ea de la înălţimea intimidantă a cailor lor. Cum oare nu auzise apropierea celor doi călăreţi? Trăia momente periculoase şi trebuia să aibă mintea întreagă. Se uită pe furiş în jur, dar nu vedea pe nimeni care să-i poată sări în ajutor.

– Iartă-ne, n-am vrut să te speriem. Vocea profundă era calmă şi liniştitoare, dar, când Sibell se uită pe furiş la bărbat, i se tăie respiraţia. Teama o lovi năprasnic. I se părea că schimbase un pericol cu altul.

Călare pe un adevărat cal de război, de un cenuşiu lucitor, părea un luptător uriaş. Părul blond îi ajungea la umeri, atingând partea de sus a mantiei de un albastru-azuriu. Forţa şi puterea radiau din fiecare muşchi încor-

dat, iar maxilarul dur indica faptul că nu era un bărbat care putea fi clintit. Sibell nu se îndoia că era periculos, nu avea niciun dubiu.

Când el ridică o sprânceană amuzat, senzaţia de teamă începu să se risipească. Îşi aminti că aştepta un răspuns. Calul lui muşcă frâul şi bătu din copita din faţă ca şi cum s-ar fi plictisit şi el de aşteptare.

– I-idenhurst? se bâlbâi jenată de propria lipsă de politeţe. Şi eu merg tot acolo, mai sunt câteva mile pe poteca asta.

– Mulţumesc. Omul îi zâmbi, arătându-şi dinţii foarte albi şi-şi ajustă şaua. Sibell clipi des. Bărbatul avea un zâmbet incredibil şi nu putea decât să se holbeze la el, deşi ştia că nu trebuie s-o facă. El continuă: Întrucât călătorim în aceeaşi direcţie, poate doreşti să mergi cu mine călare, să nu-ţi murdăreşti fustele prin noroi. Cel puţin asta pot face pentru o femeie frumoasă.

Sibell deschise ochii mari şi simţi cum roşeşte. Omul îi făcuse un compliment. Dar... să meargă călare alături de el? Numai un străin obraznic i-ar cere asta unei doamne.

– Nu, vă mulţumesc, domnule. Prefer să merg pe jos. Nici nu e prea departe. Chiar dacă nu sună prea convingător ignoră cu fermitate faptul că rochia i se freca de rănile inflamate de pe spate. La fel, făcu un efort să ignore băltoaca de noroi în care stătea. Oferta de a merge călare era foarte tentantă, dar n-o putea accepta. Reuşi o reverenţă pentru a-l face să renunţe, dar, când se îndreptă, călăreţul era nemişcat niciun milimetru. Bărbatul cu părul blond o privea îngândurat. Poate că nu era obişnuit să i se refuze invitaţiile, se gândi Sibell. Majoritatea doamnelor ar fi profitat de ocazia de a călări cu el, dar nu şi ea. Ea nu îndrăznea. Roşi din nou, ţinându-şi privirea în pământ şi aşteptând plecarea celor doi.

– O, înţeleg care e problema, îl auzi spunând cu blândeţe. Nu m-am prezentat şi, desigur, nicio doamnă respectabilă nu poate călări cu un necunoscut. Deşi n-ar fi vrut s-o facă, îşi ridică privirea către bărbatul care, pe jumătate ridicat în şa, se înclinase în faţa ei. Sunt sir Roger Langford, iar acesta este cavalerul meu, Hugone. Arătă spre celălalt călăreţ, un tânăr greoi, cu părul negru, pe care Sibell aproape că-l ignorase. Cavalerul era lipsit de semnificaţie alături de stăpânul său, dar acum observă că omul se holba la ea cu gura deschisă. Roşi când fu prezentat, aplecându-se mult peste coama calului său.

Ea înclină din cap în direcţia lui, înainte de a mai face o plecăciune spre stăpânul lui.

– Eu sunt Sibell din Ashleigh, dar...

– Nu accept un refuz, doamnă. Sir Roger ridică o mână încercând să oprească alte argumente. Conştiinţa nu-mi permite să las o doamnă pe drum singură, fără protecţie. Trăim vremuri periculoase, adăugă el, devenind ecoul gândurilor ei de până atunci. Tonul lui era trufaş acum, era tonul unui bărbat obişnuit să i se asculte ordinele, îşi spuse ea.

Dar conştiinţa? Sibell se îndoia că el ar fi avut aşa ceva, iar ultima persoană de la care ar fi avut nevoie de protecţie era el. Tocmai voia să i-o spună, când observă un licăr anume în ochii lui. Râdea de ea? Dădu capul pe spate pregătită pentru un răspuns usturător, dar el o opri încă o dată.

– După cum se vede, avem un însoţior de nădejde, pe Hugone, care nici nu visează să lase să i se întâmple ceva rău unei doamne. Tânărul cavaler îl privi oarecum confuz pe stăpânul său care-l ignoră şi continuă: Să pornim aşadar, am afaceri urgente cu sir Gilbert Presseille de la Idenhurst. Protestul lui Sibell fu curmat brusc de un alt zâmbet devastator, iar ea descoperi consternată că mintea nu-i mai funcţiona. Refuzul pe care-l plănuise îi murise pe buze.

Sir Roger lansase o provocare. Îşi întinse mâna hotărât, provocând-o, cu ochii săi zburdalnici, să-l mai refuze o dată. Sibell vru să se revolte, dar o voce perfidă şi trădătoare din mintea ei întrebă: *De ce să nu urc pe calul lui?* Nu jurase să lupte cu tatăl ei prin orice mijloace aflate la dispoziţia sa în ultimele zile? Probabil străbătuse de cel puţin o sută de ori dormitorul său, blestemându-l pe el şi deciziile lui. Ei bine, avea acum ocazia să-l sfideze.

Se hotărî repede şi îşi aşeză mâna mică în palma mare a lui sir Roger, fără să mai ezite. Simţi forţa mâinii lui când o trase în şa, în spatele său. Fu ridicată fără efort, de parcă ar fi fost un fulg, şi se trezi pe crupa imensă a calului uriaş. El lovi calul, şi acesta porni în pas uşor.

– Îl cheamă Fulg de Nea. Sir Roger bătu calul cu afecţiune pe coamă şi porniră de-a lungul cărăruii. Coama albă, coada şi blana lustruită au dus la alegerea acestui nume, aşa că, ce puteam face? A trebuit să accept inevitabilul. Cavalerul începu să râdă, un râs minunat, puternic, care trimise vibraţii de admiraţie spre Sibell. Totuşi, cred că eşti de acord că nu e un nume care să inspire teamă duşmanului, dar încerc să-l păstrez secret. Nu vei spune nimănui, doamnă?

Omul se uită peste umăr la ea cu ochii albaştri, clipind şiret. Fiind foarte aproape de el, ea observă că trăsăturile lui, de altfel regulate, erau marcate de o cicatrice lungă de la vârful sprâncenei stângi până la linia maxilarului. O rană veche, cicatrizată îngrijit, încât nu era urâtă sau înspăimântătoare. Lui Sibell nu-i displăcea, ba în mod ciudat o găsea atrăgătoare, chiar dacă nu avea idee de ce era aşa. Clătină din cap, incapabilă să vorbească. El încercă s-o liniştească, dar ea era prea copleşită de el ca bărbat, ca să se poată relaxa în apropierea lui. Era nevoită să-l ţină de mijlocul subţire ca să stea în şa, dar încerca să-l atingă cât mai puţin. Chiar şi aşa, simţea o furnicătură ciudată în buricele

degetelor de fiecare dată când el se mişca odată cu calul. Ar fi putut să jure că zâmbea când spusese: „Ţine-te bine, doamnă Sibell. N-aş vrea să cazi de pe cal" Oare îi citea gândurile?

Dimineaţa era rece, în pofida eforturilor soarelui, iar căldura emanată de armăsarul lui sir Roger era foarte binevenită. Sibell nu era convinsă că mersul alături de el era binefăcător pentru liniştea ei, dar trebui să admită că era de preferat decât să se târască prin noroi atâta timp cât nu o vedea nimeni. Tatăl ei n-ar fi acceptat ca ea să discute cu acest bărbat, darămite să meargă călare împreună? Sibell se înfioră amintindu-şi durerea şi se concentră asupra împrejurimilor.

O durere mistuitoare de spate o trezi pe Melissa în miezul nopţii, aducând-o din mijlocul unui vis care se estompă, dispărând imediat, în ciuda eforturilor ei de a-l păstra. Cu un oftat, se întoarse şi încercă să adoarmă la loc, dar spatele o durea atât de tare şi nu putea găsi nicio poziţie confortabilă. Cu o grimasă, se întrebă de ce se simţea aşa şi încercă să se întindă.

Încet, deveni conştientă de un miros pătrunzător din cameră: de cal sau de fermă, dacă nu se înşela. Îi era imposibil să-şi imagineze o asemenea duhoare, ceea ce însemna că era reală. *Poate e o fermă în apropiere?* Asta ar putea fi o explicaţie. Era total diferit de mirosul gazelor de eşapament din Londra, şi în mod ciudat, nu i se păru respingător. Dintr-un motiv anume o făcea să se simtă acasă.

Se ridică şi încercă să determine cauza durerii de spate, dar acum, aceasta slăbise uşor. În câteva secunde dispăru complet. Surprinsă, orbecăi după lumină, ca să vadă mai bine, apoi îşi aminti că împărţea camera cu Jolie. O va lăsa pe dimineaţă. Iritată, se culcă la loc.

Grinzile casei scârţâiră şi auzi vântul şuierând pe coşul din şemineul acela mic. Sunetele n-o deranjară. Din contră, îi confereau senzaţia de siguranţă. Se cuibări în aşternut. Dacă închidea ochii, îşi putea imagina cum trebuie să fi fost să trăieşti în locul acesta cu sute de ani în urmă, când nu exista electricitate sau încălzire centrală. Doar şemineuri, cai şi cavaleri îndrăzneţi rătăcind pe drumuri de ţară. Cavaleri îndrăzneţi?

•••

– N-a fost mai bine decât să fi mers pe jos? o întrebă sir Roger, vesel, după o bucată bună de mers. Ajungem imediat la Idenhurst. Sibell nu ştiu ce să-i răspundă. I se părea că merge incredibil de încet, iar ea abia aştepta să se încheie călătoria, ca să nu fie văzuţi. Pe de altă parte îi plăcea să fie tachinată de el, ceea ce era o schimbare plăcută faţă de obişnuit de a fi considerată vinovată de absolut orice. Adesea fusese ignorată, ca şi cum nu ar fi existat.

Auzi la distanţă copitele calului şi se întoarse iute să se uite în jur.

– Nu te temi de hoţi, doamnă? El o privi peste umăr.

– Poftim? O, nu, oftă Sibell. De hoţi? *Numai dacă ar fi aşa de simplu.*

O buclă îi scăpă de sub bonetă şi încercă s-o împingă impacientată la loc sub pânza de in, dar îngheţă când îl auzi pe sir Roger cum trage aer în piept cu putere. Îl văzu holbându-se vrăjit la culoarea roşie a părului ei. Jenată, ea se întoarse. *Probabil a fost vrăjit de roşul-aprins* se gândi ea, dar el îşi reveni repede din şoc şi se uită în altă parte.

– Te asigur că te pot apăra chiar şi de o armată de bărbaţi, spuse arătând sabia, care părea înspăimântatoare şi se legăna la şoldul lui. N-o considera o falā fără rost. Majoritatea bărbaţilor s-ar fi gândit de două ori înainte de a-l

provoca.

Cu un alt oftat, se hotărî să-i spună adevărul. Va afla oricum dacă rămânea prin părţile acestea.

– Nu de haiduci mă tem, sir Roger, ci de tatăl meu, recunoscu ea.

– Ah! Sir Roger încuviinţă încet, înţelegând totul. Există alt drum pe care să nu ne întâlnim cu careva?

– Da, există. Îi era recunoscătoare că înţelesese totul foarte repede şi-i spuse pe unde s-o ia, astfel că lăsară cărarea în urmă, ajungând într-o pădurice. Numai că e un pic mai departe pe aici. Nu vă deranjează?

– Deloc, e o dimineaţă plăcută pentru călărie. Omul îi zâmbi. Şi, cu o asemenea companie plăcută, cum să mă plâng?

Sibell simţi cum roşeşte din nou. Demult n-o mai tachinase nimeni astfel şi nu era obişnuită ca bărbaţi ca el să-i acorde atenţie. Calul mergea calm, iar ea se mai relaxă şi chiar reuşi să-i zâmbească la rândul său, în timp ce sir Roger continuă s-o tachineze.

– Am ştiut eu, exclamă el, aruncându-i o privire triumfătoare peste umăr. Ai gropiţe. Un chip perfect ca al dumitale trebuia să le aibă, a fost ceva dinainte ştiut.

– Prostii! Sibell chicoti şi-i replică: Observ că sunteţi obişnuit să flirtaţi, sir, dar vă voi ignora. Nu mă îndoiesc că aşa vorbiţi cu toate femeile pe care le întâlniţi.

El vru să pară ofensat, iar ea râse de felul în care arăta.

– M-ai rănit imediat, doamnă, protestă el. Jur că oricine altcineva păleşte în faţa frumuseţii tale vibrante.

Sibell se mulţumi să clatine din cap. Nu-l putea lua în serios, dar în acelaşi timp complimentele lui îi făceau plăcere. Erau cu totul altceva faţă de comentariile pe care le auzea acasă, unde, indiferent ce ar fi făcut, nu era apreciată de nimeni.

Când ieşiră din pădure, iar la oarecare distanţă zăriră Idenhurstul, chipul lui sir Roger îşi recăpătă duritatea. Bărbatul acela jovial dispăru imediat, înlocuit de străinul care o speriase la început.

– Spune-mi, ce ştii despre sir Gilbert? Ce fel de om este?

– Sir Gilbert? Unul dintre cei mai buni, spuse ea fără ezitare. Unul cu care te poţi înţelege, onest şi onorabil.

– Adevărat? Sir Roger nu părea prea convins.

– Da. A fost socrul meu. Asta până când soţul meu a murit anul trecut... Sibell simţi din nou cum durerea pune stăpânire pe ea, amintindu-şi împrejurările care declanşaseră situaţia neplăcută în care se afla acum. Ca întotdeauna, încercă să-şi suprime amintirile. N-am cunoscut decât bunătate la Idenhurst.

– Probabil soţul tău a murit foarte tânăr!

– Da, Roland abia împlinise 20 de ani. A murit într-o luptă.

– Adevărat?

Sir Roger părea că ar vrea să adauge ceva la ce spusese, dar probabil se gândi mai bine, pentru că se întoarse fără să mai spună ceva. Sibell îl văzu concentrându-se asupra priveliştii, pe măsură ce se apropiau de destinaţie. Privea atent în jur, observând fiecare detaliu cu interes. Pentru Sibell, Idenhurstul fusese o casă iubită, dar acum încerca s-o vadă cu ochii unui străin.

Era un conac mare, apărat de şanţuri, construit din piatră galbenă, cu acoperişul roşu. Ca să ajungă la el, trebuia să treacă pe un pod, apoi pe sub un turn mic, să ajungă într-o curte pavată, plină cu oameni care-şi vedeau de treburile zilnice. În faţa turnului de la intrare se afla un salon enorm care fusese proiectat să-i impresioneze pe vizitatori cu proporţiile şi grandoarea sa. Avea mai multe ferestre pentru o clădire de asemenea dimensiuni, acest lucru în-

semnând că sir Gilbert era un om cu bani şi putere. Un număr mare de clădiri înconjura curtea de formă pătrată, închizând-o efectiv. În afara grădinilor se aflau o livadă şi câteva iazuri mari cu peşte.

Idenhurstul nu fusese construit ca o fortăreaţă. Cu toate acestea, câţiva luptători stăteau la soare lustruindu-şi armele, ascuţindu-şi săbiile şi pumnalele. Alţi tineri cavaleri se duelau sub privirea atentă a unui soldat experimentat. Câţiva cai mari erau ţesălaţi cu sârg de grăjdari.

– Foarte frumos, îl auzi Sibell pe sir Roger rostind sarcastic şi brusc începu să se întrebe care era scopul vizitei lui. Spera din tot sufletul că nu este un duşman al lui sir Gilbert. Asta ar fi însemnat că omul ar fi fost expediat imediat, iar ea realiză că nu-şi dorea asta. Ar fi vrut ca el să rămână.

Capitolul 3

Nu! Melissa ieşi în lumina difuză a zorilor, scuturându-se cu un amestec de mânie, frustrare, atracţie dar şi teamă. Inima îi bătea cu disperare în coşul pieptului. Pe de o parte ar fi vrut să stea cu luptătorul chipeş – în loc să revină la realitatea tristă şi deprimantă –, dar pe de altă parte se temea să mai fie rănită din nou de un bărbat. Scăpă o înjurătură cu jumătate de glas. *Voi putea fi vreodată lăsată în pace, aşa cum am visat?* Hormonii, murmură ea. Asta e, nimic alt-ceva. Trupul ei era confuz şi singur de prea mult timp.

– Mamă? Ce s-a întâmplat? mormăi Jolie în somn.

– Nimic, iubito, totul e bine. Melissa uitase pe moment că împărţeau camera, dar Jolie adormi din nou.

Melissa încercă să-şi calmeze ritmul respiraţiei, întrebându-se de ce visase tocmai un cavaler medieval. Nu i se mai întâmplase asta şi chiar avusese tot felul de vise ciudate, de când se despărţise de Steve. Somnul îi era tulburat noaptea şi nu se mai odihnise bine de mult timp. Nu era de mirare, cu toate gândurile negre despre bani şi viitorul lor. Oftă. Poate ar trebui să meargă la un medic, să ceară somnifere? De fapt, trecuse prin multe în ultimul timp. Se pare că începuse să cedeze. *Şi şedinţele de consiliere? Dar pentru ce? Pentru incapacitatea de a accepta că soţul m-a părăsit?* Asta ar fi prea jenant pentru a fi exprimat în cuvinte.

– Nu! Melissa lovi perna cu pumnul, parcă pentru a da

mai multă putere vorbelor sale. Nu-şi va recunoaşte niciodată slăbiciunea în faţa cuiva. Şi va trece peste episodul Steve, cumva. Mai trase o dată aer în piept, să se calmeze, şi încercă să adoarmă la loc. În clipa în care închise ochii, fragmente din acel vis începură să-i asedieze mintea cu imaginile fugare, ademenitoare ale cavalerului. Se încruntă în întuneric. Ce anume o atrăgea la el atât de mult? Numai faptul că arăta bine n-o putea face să-l dorească într-atât. Sau...?

Supărată pe sine pentru simplul fapt că gândea în acest fel, strânse ochii şi încercă să adoarmă din nou. Folosind un truc învăţat de la cineva – să vizualizeze doar interiorul pleoapelor –, reuşi să se concentreze câteva clipe. Apoi imagini ale cavalerului începură să-i invadeze câmpul vizual, hărţuind-o, aşteptând să atace. Melissa ar fi vrut să blesteme cu voce tare, frustrată, dar ar fi trezit-o din nou pe Jolie, aşa că se întoarse cu faţa la perete.

De ce părea acest vis atât de real? Simţea încă textura pelerinei de lână a bărbatului şi-şi amintea ritmul în care mergea calul. Mai simţea încă mirosul de animal şi de piele al harnaşamentului, auzea zăngănitul şi zgomotul făcut de pintenii lui ca să impulsioneze animalul să alerge. Strâmbă din nas. Dacă se gândea bine, în cameră mirosea a cal. *Imposibil.* Trebuie să fi fost mirosul de la fermă simţit mai devreme. Pufni încet. Imaginaţia îi funcţiona în prelungiri. *Trebuie să încep să ies mai des.*

Cavalerul chipeş călare pe calul său imens nu era real. Sigur că nu. Numai în visele ei el venea s-o ia călare într-o noapte de extaz, lăsând-o mulţumită şi plină de dor, aşa cum făcea Steve înainte să... strânse din dinţi, reorientându-şi gândurile cu un efort. Astfel de bărbaţi perfecţi există doar în poveşti. În zilele noastre nu există garanţia că vei trăi fericită până la adânci bătrâneţi, chiar dacă ţi-ai găsit bărbatul visurilor. *Ar fi trebuit să ştiu.* Ca o naivă de

nouăsprezece ani crezuse că şi-a găsit sufletul pereche. Se lăsase purtată pe valurile unei poveşti de dragoste furtunoase, care culminase cu o căsătorie şi cu un copil, exact ca în cărţile care îi plăceau ei. Dar cavalerii contemporani au voie să se sature de neveste şi să plece cerându-le divorţul, lăsând în urmă doar singurătate.

– Am nevoie de spaţiu, vreau să mă regăsesc, îi spusese Steve în ziua în care plecase brusc. Pentru numele lui Dumnezeu, am fost prea tineri, nu trebuia să fim lăsaţi să ne căsătorim la vârsta aceea. N-am trăit cu adevărat, ştii doar.

Melissa fu uluită. Crezuse c-au trăit împreună, îşi imaginase prosteşte că dragostea îi va susţine, indiferent ce le-ar apărea în cale. Evident, dragostea fusese doar de o parte. Atunci de ce nu putea s-o uite? *De ce-l mai doresc încă?* Şi, de fapt, totul fusese o minciună, pentru că el o părăsise pentru altă femeie, nu ca să se regăsească. Fusese prea laş să admită asta la început.

Melissa lovi perna cu pumnul încă o dată. *Nemernicule, te urăsc!* rosti ea în gând, chiar dacă ştia că nu era adevărat. Dacă ar intra acum pe uşă şi şi-ar cere iertare, l-ar primi înapoi fără să-i pună întrebări. *E patetic,* îşi spuse, dar nu mai conta.

Îşi ridică pătura sub bărbie. Nu mai voia să se gândească la bărbaţi, ei nu aduceau decât necazuri. În afară de cel din visul ei, desigur... *Nu, nici eu nu te vreau. Probabil, eşti la fel.* Totuşi, nu avea cum să scape de el. Un moment mai târziu, când căscă şi se întoarse pe cealaltă parte, el o aştepta încă şi, tot ca înainte, ei îi era imposibil să-i reziste. Ghemuindu-se, renunţă să lupte, se relaxă şi zâmbi în somn.

– Mamă, e timpul să te trezeşti, o să pierzi micul dejun. Nu simţi mirosul? Mătuşa Dorothy găteşte de mult. Jolie

dădu buzna fără alt avertisment în camera de oaspeţi, iar Melissa o privi confuză, abia trezită. Razele strălucitoare ale soarelui pătrundeau prin ferestrele zăbrelite, iar frunzele de pădure din visul ei dispărură, lăsând să se vadă doar draperiile cu flori şi pereţii netezi, zugrăviţi în alb. Încercă să se concentreze asupra fiicei sale.

– Poftim? Micul dejun? Foarte bine. Se ridică prea repede şi fu nevoită să se lase la loc pe spate, pentru că i se învârtea capul ca într-un carusel.

– Da, grăbeşte-te, e aproape gata.

– Bine, bine, vin.

Mulţumită de răspuns, Jolie dispăru din nou, lăsând-o să facă o altă încercare de a se ridica. O făcu fără grabă, admirând totul din jur, aşteptând ca şi creierul să i se trezească. Încăperea era mică şi cochetă, cam prea cochetă, cu două paturi, dar acesta era singurul ei defect. Multele grinzi din tavan, niciuna dreaptă, o făceau un pic ciudată. Într-un colţ se afla un mic şemineu cu piatră împrejur, iar toată mobila era din stejar masiv, lustruit, mirosind vag a ceară de albine. Efectul general era încântător, şi Melissa nu putu să nu zâmbească. Era diferită de apartamentul lor din Londra care era să spunem cu îngăduinţă, sărăcăcios. *Dar nu are rost să mă gândesc la asta acum.* Voia să se bucure de acest sejur la Ashleigh şi se hotărâse să nu lase niciun gând deprimant să-i strice dispoziţia. Se ridică şi se duse să se îmbrace.

Bucătăria spaţioasă, în stil rustic, aflată în partea din spate a casei, arăta ca şi cum ar fi fost copiată din revistele de succes de design interior. Dulapurile din lemn de pin cu striaţii şi suprafeţe de granit se asortau perfect cu ferestrele plumburii. Era pavată cu dale uzate de piatră, un bufet din lemn de pin şi un Aga completau imaginea. Mănunchiuri de flori uscate şi ierburi legate cu panglici colorate atârnau de cârlige mici de grinzile din perete, mirosul

lor amestecându-se cu cel al mâncării.

O colecţie de vase de aramă strălucea în soarele dimineţii, conferind încăperii o aură vetustă. Aceasta era subliniată şi de vasele de lut demodate, alb şi albastru, expuse cu grijă în şiruri pe dulap. O masă mare de pin, uzată de vreme, se afla în mijlocul bucătăriei, de parcă ar fi fost acolo de sute de ani. Jolie, care stătea la un capăt, deja mânca din ouăle cu şuncă, simţindu-se ca acasă.

– Bună dimineaţa! Ai sosit chiar la timp, spuse Dorothy, întinzându-i Melissei o farfurie plină, în timp ce-şi pregătea şi ea una. Mâncaţi, să nu se răcească.

– Mulţumim, dar nu trebuie să te deranjezi atâta pentru noi.

– Nu e niciun deranj, îmi place să gătesc, mi-a plăcut întotdeauna. Îmi lipsea cineva pentru care să gătesc. Cumva, nu e acelaşi lucru când eşti singur. Melissa ştia asta prea bine. Deşi o avea pe Jolie căreia să-i gătească, îi lipsea privirea apreciativă a lui Steve din fiecare seară, când se aşeza la masă. Fusese uşor de mulţumit în această privinţă, pentru că mânca orice, cu aceeaşi bucurie. Încercă mental să scape de acest gând, refuzând să mai trăiască în trecut. Se concentră asupra discuţiei dintre Jolie şi Dorothy.

– Aşadar ţi-a plăcut grădina mea? o întrebă Dorothy.

– O, da, mi-ar fi plăcut mult să am atâta spaţiu de alergat. Şi un câine. Jolie luă un aer melancolic, pe care Melissa încercă să-l ignore: Dar mama nu vrea să mă lase.

– Ştii prea bine că nu ne este permis, nu depinde de mine. Proprietarului nu-i plac animalele. Purtaseră de cel puţin douăsprezece ori discuţia asta, iar Melissa nu voia să se lase atrasă într-o ceartă în faţa lui Dorothy. Se hotărî să schimbe subiectul şi privi în jur, prin bucătărie. E atât de diferită de ceea ce ştim! Trăim într-un apartament oribil, închiriat, dar am început să caut altul, mai bun. Pe-

rioada de închiriere expiră curând.

– De ce nu vă mutați la țară? întrebă Dorothy.

– Sincer vorbind, nu m-am gândit să ne mutăm, am trăit întotdeauna la Londra. Melissa ronțăia cea de-a doua felie de pâine prăjită, care părea să aibă un gust mult mai bun aici.

– Trebuie să fii în oraş pentru munca ta? Parcă spuneai că rezolvi mare parte de-acasă, nu?

– Da, dar mă şi deplasez.

– Şi trebuie să locuieşti în centrul Londrei pentru asta?

– Nu, presupun că le pot accesa la fel de repede din afara Londrei ca şi din Putney. Poate drumurile vor fi mai lungi, dar nu cu mult, admise Melissa.

– Dar tu, Jolie? N-ai vrea să schimbi şcoala, să-ți faci prieteni noi?

– Sigur că mi-ar plăcea să merg la o şcoală nouă. Nu-mi place cea de la Putney.

– Aşa e? Melissa îşi privi uimită fiica. Nu mi-ai spus niciodată. Jolie ridică din umeri, dar nu-i răspunse. Şcoala la care mergea acum era ceva temporar, până se stabileau undeva. Din nefericire, nu se materializase nimic din încercările Melissei de a obține un credit ipotecar, iar Jolie rămăsese la acea şcoală cel puțin pentru doi ani.

După divorț, Melissa şi Steve hotărâseră să vândă vechiul lor apartament şi să împartă banii. Totuşi, pentru că nu plătiseră de ajuns din ipotecă, nu le rămăsese prea mult pentru un nou apartament. Indiferent cât economisise şi redusese din cheltuieli, Melissa nu putuse să adune de-ajuns ca să convingă banca sau societățile de construcții cu care discutase. Era foarte frustrant.

– În acest caz, se pare că am soluția perfectă, le anunță Dorothy. De ce nu vă mutați aici cu mine?

Melissa şi Jolie o priviră în tăcere, complet uluite pe bătrâna doamnă, înainte de a exclama amândouă la fel de

lipsit de eleganță:

– Cum?

– Ai vorbit serios? Melissei îi tremurau mâinile și fu nevoită să lase ceașca jos, ca să nu-și verse conținutul în poală.

– Da, am vorbit foarte serios. Trebuie să recunosc și că acesta este motivul pentru care v-am invitat aici. Ei bine, din acest motiv, dar și pentru că am vrut să vă cunosc. Dorothy le zâmbi, dar fără a se uita în ochii Melissei.

– Nu crezi că va fi prea multă gălăgie pe-aici? De fapt, abia ne-am cunoscut. Era ceva ce Melissa nu înțelegea. Era destul de jenată de o asemenea ofertă plină de amabilitate. Chiar dacă îi povestise lui Dorothy de dificultățile pe care le avea după recentul divorț, nu voia să fie considerată ruda săracă, în căutare de ajutor. Se putea descurca bine și singură. Mai mult sau mai puțin. *Numai dacă tata n-ar fi pariat totul, inclusiv economiile mamei la cursele de cai, lăsând-o pe mama cu o casă ipotecată, atunci poate ar fi avut și ea o mică moștenire...*, dar acum nu mai avea rost să se lamenteze.

– Prostii, spuse Dorothy. Nu e grozav să locuiești singură aici. A fost prea multă liniște după moartea dragului meu Charles. Mi-ar plăcea să fie mai multă zarvă, să am cu cine să stau de vorbă. Este spațiu destul; casa asta e mult prea mare pentru o singură persoană. Dacă vreți să vă aduceți mobila, sunt sigură că am putea face niște aranjamente. Am multe lucruri vechi aici de care m-aș putea debarasa.

– Nu, chiar nu cred....

– O, te rog, mamă, ar fi extraordinar, iar eu l-aș vedea zilnic pe Russ! o imploră Jolie, luând acea expresie pe care Melissa o știa prea bine. Am putea chiar să cumpărăm un pui de câine, nu-i așa, mătușă Dorothy?

– De ce nu? Sunt sigură că lui Russ i-ar plăcea să aibă un prieten. Serios, mi-aţi face o favoare, Melissa, adăugă Dorothy. M-aş simţi în siguranţă ştiind că există cineva la care să pot apela la nevoie. Nu întineresc, am şaptezeci şi doi de ani. Din nefericire, eu şi Charles n-am fost binecuvântaţi cu copii.

Melissa nu se gândise la acest aspect. Desigur, Dorothy se simţea singură şi avea nevoie de ajutor pentru acea casă imensă. Chiar dacă avea o femeie la curăţenie o dată pe săptămână, tot nu era o rezolvare.

– Nu ai alte rude? Din partea soţului, vreau să zic. Melissa ştia prea bine că din familia ei nu mai rămăsese nimeni.

– Nu, nu există nimeni. Charles a fost fiu unic.

– Dar n-am vrea să te deranjăm, Dorothy. N-ar fi bine.

– Oh... mamă... Melissa a întrerupt protestul lui Jolie cu o privire aspră. Ar fi vrut să discute problema doar ele, între patru ochi. Abia o cunoscuseră pe Dorothy. Ideea de a se muta la cineva care le era perfect străin era o adevărată nebunie. Şi totuşi nu putea nega că era o propunere tentantă.

– Când expiră contractul tău de închiriere? o întrebă Dorothy.

– La sfârşitul acestei luni. Melissa deveni dureros de conştientă că timpul zbura. Era doi februarie, dar asta însemna că mai erau doar patru săptămâni, era o lună scurtă.

– Ai văzut vreun apartament care să-ţi placă?

– Nu, şi tocmai asta e problema. Sunt câteva apartamente libere în zona noastră în acest moment. Din cele pe care le consider potrivite, la un preţ rezonabil.

– Şi-atunci?

Melissa ezită, apoi clătină din cap.

– Dacă nu te superi, aş vrea să mă gândesc puţin înainte de a lua o hotărâre.

– Desigur, sunt conştientă că ai fost luată prea repede, dar te rog să te gândeşti. Sincer vorbind, mi-ar plăcea să vă am pe amândouă aici.

Bătrâna schimbă subiectul cu mult tact, dar Melissa nu putu să nu se gândească la el în continuare. *Mă întorc.* Gândul acesta îi revenea involuntar în minte şi se întrebă de unde oare. Numai că totul se petrecea prea repede. Era sigură că existau o mulţime de motive pentru care să nu fie de acord. O parte din ea era teribil de fericită la posibilitatea de a locui aici şi o îmboldea să accepte invitaţia, în timp ce altă parte să fie precaută. Nu înţelegea de ce trebuia să fie aşa. Era ca şi cum casa o atrăgea şi o respingea în acelaşi timp. Era ca un fluture atras de pânza irezistibil de strălucitoare a unui păianjen. Licărea şi-i făcea semne să vină, dar dacă se apropia va mai putea să plece?

Capitolul 4

– Iată-te, draga mea, începusem să cred că nu vei mai veni.

Lady Maude Presseille veni grăbită spre Sibell şi spre escorta acesteia, îmbrăcată într-o rochie roz-trandafiriu cu pelerină asortată. Îşi strânse la piept capetele celei din urmă din cauza frigului.

Câteva şuviţe din părul ei blond-căpşună refuzau să se lase adunate în coafura ei simplă, dar doamna le ignoră. Ochii ei albastru-deschis se destinseră vizibil, iar Sibell se trezi strânsă la pieptul moale al lui Maude într-o îmbrăţişare cu miros de lavandă. Încercă să nu clipească atunci când, fără să vrea, Maude îi atinse rănile de pe spate cu mâna, dar respiră zgomotos şi-şi muşcă buzele. Când îl privi pe sir Roger, îl văzu încruntându-se, de parcă ar fi observat totul, dar fără să facă vreun comentariu.

– Lady Maude! Ce mult mă bucur să vă revăd! Sibell îşi muşcă buzele să nu izbucnească în plâns. Maude fusese prietena mamei lui Sibell, iar când aceasta murise, insistase ca Sibell să locuiască la Idenhurst. Trezindu-se pe cap cu o fetiţă de 10 ani pe care n-o prea voia, tatăl ei consimţise imediat. Fusese chiar şi mai mulţumit când, la împlinirea vârstei de 16 ani, Sibell se măritase cu singurul fiu al lui Maude, Roland. În anii petrecuţi în casa Presseille, cele două deveniseră foarte apropiate. Sibell îşi dori pentru a suta oară să fi putut rămâne la Idenhurst pentru totdeauna,

dar acum, că Roland murise, era din nou la cheremul tatălui ei.

Maude de Presseille nu se remarcase prin frumuseţea sa, ci prin privirea inteligentă cu care nu pierdea nimic. Sibell observă că privirea doamnei se îndreptase numaidecât spre cavalerul cel înalt care o escortase. Maude o ocoli pe Sibell ca să-l salute pe sir Roger, întinzându-şi gâtul să-l vadă mai bine.

– Sunt lady Presseille. Bine ai venit la Idenhurst, sir!

– Sir Roger Langford, în slujba dumneavoastră, my lady. Execută o plecăciune perfectă în faţa lui lady Maude.

Ea se încruntă discret, studiindu-l cu capul lăsat într-o parte.

– Ne-am mai cunoscut?

El îi zâmbi alene, zâmbet care îi făcu inima lui Sibell să bată de parcă i-ar fi fost adresat ei.

– Nu cred, my lady. Mi-aş fi amintit de dumneavoastră, de asta sunt sigur. Complimentul implicit o făcu să roşească pe Maude care-şi drese glasul.

– Păi... aşa mi s-a părut. Mulţumesc că aţi escortat-o pe nora mea. Aţi fost foarte amabil. Întorcându-se spre Sibell, o dojeni cu blândeţe. Nu înţeleg de ce n-ai luat măcar un grăjdar cu tine, draga mea. Să străbaţi singură atâta drum? Numai gândul acesta mă face să tremur.

Sibell ştia de ce era Maude aşa de îngrijorată. Apăruseră zvonuri că umblă haiducii prin pădurile învecinate, despre care se povesteau grozavii. Oricine umbla singur prin pădure ar fi fost o ţintă sigură. Sibell murmură ceva despre faptul că grăjdarii erau ocupaţi dimineaţa, apoi se întoarse spre sir Roger, adăugând mulţumirile sale pe lângă cele ale lui Maude. Sir Roger le zâmbi politicos.

– Mă bucur că am putut fi de folos, doamnă Sibell. Vă rog să mă anunţaţi ori de câte ori vă pot fi de ajutor. O

privi în ochi în timp ce-i spunea asta, iar Sibell avu sentimentul că nu vorbise de sarcini obişnuite, cum ar fi escortarea ei. Privirea lui îi spuse c-ar păzi-o de oricine, dacă i-o va cere. Aproape izbucni în lacrimi la gândul că era cineva care o putea ajuta. *Numai dacă aş avea dreptul să-i cer ajutorul.* Avea nevoie disperată de un apărător.

– Vă rog să intraţi, trebuie să beţi ceva după o astfel de călătorie. Lady Maude îşi conduse oaspeţii spre intrarea principală a conacului. Presupun c-aţi venit la soţul meu, sir Roger?

– Aşa este, my lady, dacă soţul dumneavoastră îmi poate acorda timpul necesar.

Au intrat în sala mare, o încăpere splendidă cu proporţii menite să impresioneze, dar nu ostentativă. Maude i-a condus spre o platformă aflată la un capăt şi i-a cerut unei menajere să aducă vin.

– Vă rog să luaţi loc, sir Roger, iar eu voi trimite pe cineva după soţul meu. Nu va întârzia mult.

Au vorbit generalităţi până la sosirea lui sir Gilbert. La un moment dat treptele grele l-au anunţat pe bătrân. Sibell şi-a ridicat privirea când fostul ei socru a venit cu paşi mari spre ei, înalt, cu un mers dezordonat, cu părul de culoarea grâului, tăiat chiar sub urechi, acoperit cu o pălărie pleoştită pe care şi-a scos-o înainte de a ajunge în faţa lor.

– Sibell, draga mea, mă bucur să te văd! Eşti bine?

– Foarte bine, sir Gilbert.

– Bine, bine. Şi mai avem un musafir. Bine aţi venit la Idenhurst! L-a salutat cu politeţe pe vizitatorul neaşteptat, aşa cum cereau bunele maniere. Sir Roger, nu? Mi s-a spus că doriţi să vorbiţi cu mine?

Sir Gilbert s-a încruntat uşor studiindu-şi atent musafirul, iar tânărul cavaler părea că se lasă examinat fără nicio problemă. Sibell nu se gândea că sir Gilbert ar putea intui

ceva. Bărbatul era îmbrăcat fără extravaganţă. Pelerina albastră şi tunica asortată erau din material de bună calitate, dar, în afară de marginea brodată a tunicii, nu mai avea altceva decorativ, nimic care să arate dacă e bogat sau nu. Chiar şi sabia, deşi foarte bine lucrată, era ciudat de simplă, fără decoraţii, cu un mâner simplu. S-a întrebat dacă asta fusese făcută intenţionat.

– Da, sir Gilbert. Vă mulţumesc că aţi acceptat să mă primiţi. Vocea lui profundă a învăluit-o pe Sibell şi a ţinut-o astfel ţintuită pe loc, dar Maude a atins-o uşor cu cotul readucând-o în prezent.

– Atunci, să ieşim. Vino, draga mea. Maude a condus-o pe Sibell spre o uşă dintr-un colţ îndepărtat.

Riscând să mai privească o dată, Sibell i-a văzut pe cei doi bărbaţi aşezaţi pe două scaune uriaşe din stejar sculptat de pe platformă, în timp ce o servitoare le turna vin. Au început să discute imediat ce a primit fiecare cupa cu vin, iar Sibell a încercat să prindă ceva din discuţia lor. Voia cu disperare să afle motivul pentru care venise sir Roger, dar Maude a închis uşa în urma lor.

– Nu mai trage cu urechea, a dojenit-o cu un zâmbet. Gilbert îmi va spune totul şi ştii bine că-ţi voi spune tot ce e interesant.

Chiar dacă era devorată de curiozitate, Sibell a trebuit să se mulţumească doar cu atât.

...să fim împreună până ce moartea ne va despărţi, aşa e voia Domnului şi acesta este jurământul meu solemn în faţa ta. Cuvintele au reverberat în biserica veche de piatră, dar, imediat ce Steve le-a repetat după preot, Melissa a ştiut că sunt minciuni. O promisiune pe care n-o va respecta. Simţea falsitatea din glasul lui la fel de clar ca şi cum le-ar fi rostit doar pentru ea şi

și-a imaginat că era aproape imposibil să nu simtă teama lui de a-și lua un angajament. Îl înconjurase ca o aură, iar ea fusese o proastă să creadă că-l va putea schimba. Nu va exista un sfârșit fericit pentru ea.

Cu teamă, s-a întors să-l privească pe bărbatul cu care se căsătorea, bărbatul pe care-l iubea, sperând că acesta o va asigura de contrariu. Dar, așa cum s-a așteptat, el n-a putut s-o privească în ochi. A clătinat doar din cap, spulberându-i orice speranță.

– Îmi pare rău, nu pot, i-a spus aruncându-i o privire fugitivă, vinovată înainte de a dispărea din nou în lumea umbrelor, acolo unde ea nu-l putea atinge. Suspine puternice au început să-i clocotească în piept când și-a întins ambele brațe, în încercarea de a-l aduce înapoi.

– Nu, ești al meu, nu te mai las să pleci, strigă ea, dar fără folos. El dispăruse. Se auzi un murmur de indignare din partea congregației, dar, în momentul imediat următor, se transformă într-un zumzet de încântare, pentru că alt bărbat făcu un pas înainte să ia locul lui Steve.

– Eu sunt, spuse el solemn, de parcă ar fi răspuns întrebării preotului, și-și întinse mâna cu o mănușă de fier ca o invitație.

Melissei i s-a oprit răsuflarea când a realizat cine era cavalerul ei medieval cu sabia sa neobișnuită, cu pinteni, cu o mantie lungă din cea mai fină lână, de un albastru-închis. L-a privit ezitând temătoare, dar și oarecum înviorată. A simțit instinctiv că era o voce în care putea să aibă încredere. Și, chiar dacă nu știa cum descoperise asta, era sigură că acest bărbat n-o va minți niciodată. Privirea ochilor lui albaștri în care nu era nici urmă de ezitare s-a întâlnit cu privirea ei.

Ea a ezitat un singur moment înainte de a-și așeza mâna în palma lui. Imediat ce a făcut-o, au început să-i sune mii de clopoței de avertisment în jur, insinuându-se chiar și în cel mai ascuns colțișor al bisericii, până când sunetul a devenit prea

dureros de îndurat. Speriată, şi-a tras mâna, şi-a ridicat fustele şi a rupt-o la goană spre uşă...

Melissa se aşeză în şezut în pat, cu inima bătându-i atât de tare, încât se temu că va exploda, cămaşa de noapte era udă de transpiraţie, iar mintea în derivă. Ultimele imagini înceţoşate ale visului zăboveau la periferia vederii sale. Clipi încercând să se concentreze pe acel moment şi pe acel loc pentru a scăpa de scena aceea stranie din mica biserică. Mirosul de piele al mănuşii întinse de cavaler îi rămăsese în nări şi auzea dangătul clopotului. Era insuportabil şi tocmai voia să-şi ducă palmele la urechi când realiză că zgomotul nu avea legătură cu cununia. Era la Londra şi suna cineva la uşă.

Grăbindu-se să coboare din pat, încălţă o pereche veche de papuci şi înşfăcă iute halatul. Căscând cu foc se grăbi pe hol, uitându-se prin vizor, apoi oftă când văzu cine era afară.

– O, la naiba, murmură ea şi trase aer adânc înainte de a deschide.

– Bine că ai deschis, nu am toată ziua liberă, ştii doar. Ai surzit sau ce?

– Poftim? Melissa îşi înăbuşi un alt căscat, încercând să fie atentă la aparent furiosul ei proprietar, domnul Donne. El o fixa cu privirea şi două puncte roşii îi apăruseră în obrajii palizi, dar pretinse că nu observă. Individul îi întrerupsese somnul dintr-o binemeritată dimineaţă de sâmbătă când îşi propusese să zacă fără să facă nimic şi nu avea chef de isteriile lui.

– Stau aici de un secol! Omul are lucruri mai bune de făcut.

– Mda, se poate. Cum ar fi să doarmă, ar fi vrut ea să adauge, dar n-o făcu. Era atât de obosită, că făcea un efort să-şi ţină ochii deschişi. Avusese o săptămână lungă şi

grea şi avea nevoie disperată de odihnă. Gândurile legate de Ashleigh şi oferta plină de amabilitate a mătuşii o ţinuseră trează nopţile, la fel ca şi cererile de studii de genealogie şi proiectele de cercetare în derulare, care o forţaseră să lucreze şi noaptea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era o conversaţie cu domnul Donne.

– Despre ce vreţi să vorbim?

– Pentru început, vreau să-ţi spun că fiica asta a ta trebuie să dea mai încet televizorul. E aşa de tare că locatarii de la parter nici nu pot gândi.

– Nu poate fi chiar aşa de rău, pentru că eu abia o aud de aici. Melissa încercă să nu-şi arate iritarea care creştea rapid. Jolie avea tendinţa de a da muzica tare, dar astăzi era la un nivel rezonabil.

– În cazul ăsta trebuie să-ţi testezi auzul, doamnă Grantham.

– Foarte bine, spuse ea scurt. Îi voi cere lui Jolie să dea muzica mai încet. Poate îmi faceţi un serviciu la rândul dumneavoastră? Încălzirea nu funcţionează şi se presupune că e inclusă în costul chiriei, aşa că v-aş fi recunoscătoare dacă a-ţi repara-o cât mai repede. Tremura de frig, chiar dacă purta un halat gros de baie şi papuci. Micul apartament era permanent umed şi rece, indiferent cum era vremea afară.

Proprietarul pufni indignat, sprâncenele sale groase ca nişte omizi aproape adunându-se la mijloc când o fixă cu o privire foarte puţin binevoitoare.

– Sistemul de încălzire nu are nimic, doamnă Grantham, jos funcţionează perfect. Dacă aveţi calorifere sparte, trebuie să vi le remediaţi singură.

– Dar...

– Şi, dacă nu vă convine, puteţi pleca oricând doriţi. De fapt, asta am venit să vă spun. Aş vrea să părăsiţi aparta-

mentul săptămâna viitoare, pentru că fiul meu are nevoie de un loc unde să stea o vreme. Din partea dumitale nu am decât neplăceri. Dumneata şi fiica dumitale zgomotoasă.

– Poftim? Nu puteţi face asta! Contractul spune că am închiriat apartamentul până la sfârşitul lunii. Dacă voiaţi să-l schimbaţi, trebuia să-mi daţi un preaviz de o lună, în scris.

– Poate că am făcut-o. Poate că s-a pierdut adresa? Individul surâse afectat, părând încântat de sine că apăruse cu această mică minciună. Vă dau o copie.

Melissa îl privi mijindu-şi ochii, furia punând stăpânire pe ea.

– Ascultă-mă, domnule Donne. Voi fi foarte fericită să părăsesc cocioaba asta dezgustătoare, dar nu în următoarele trei săptămâni şi, dacă încerci să faci ceva, voi lua legătura cu avocatul. Cu acestea îi trânti uşa în faţă, înfrânându-şi pornirea de a-l arunca pe scări.

– Uită-te la el! izbucni indignată până ajunse la bucătărie unde disperarea o lovi cu putere. La naiba, la naiba, la naiba...! Lovi cu pumnul în uşa celui mai apropiat dulap, dar regretă din cauza durerii instantanee din braţ. Căzu pe unul din cele două scaune şubrede de bar care serveau ca scaune de bucătărie şi se sprijini de tejghea cu capul în mâini. *Ce să fac?*

Era al treilea apartament pe care-l închiriase în doi ani şi ceva părea mereu să nu fie bine. Era greu să găseşti proprietăţi în apropierea şcolii lui Jolie. Nu avea mari speranţe să mai găsească ceva într-un timp atât de scurt. De fapt, îi era chiar imposibil. Dacă stăteau la Londra, trebuia să fie destul de aproape ca Jolie să se poată întoarce pe jos în zilele când Melissa lucra departe de casă.

Dar rămâneau la Londra? Melissa nu se putea decide.

Oftând, privi pe fereastra acoperită de funingine, care dădea spre o şină de cale ferată şi spre spatele unei clădiri fără ferestre. Cărămizi murdare acoperite cu graffitti se întindeau cât vedeai cu ochii; era o imagine profund deprimantă, pe care nu avea cum să n-o vadă. Se gândi că doar o nebună ar fi ezitat în aceste condiţii, dar avea senzaţia că oferta neaşteptată a mătuşii avea ceva ciudat. Ca să nu mai vorbim de apariţia foarte potrivită a acesteia în viaţa Melissei. Era prea bună să fie adevărată.

Trecu un tren în viteză făcând casa să tremure ca la cutremur, dar ea nu mai simţi. Preferă să se întrebe cum reuşise artistul de graffitti să ajungă atât de sus cu desenele. Doar nu era posibil să fi adus o scară pe o şină de tren şi să picteze fără să fie observat de cineva...

Făcând eforturi să-şi scoată din minte propriile probleme se gândi că, dacă tot se trezise, putea să se apuce de treabă. Găsise o breşă într-un arbore genealogic cu o zi în urmă şi trebuia să scrie propriile note. Era cel mai important. Se duse s-o întrebe pe Jolie ce vrea să mănânce la micul dejun.

– Şşţt, o să pierd sfârşitul programului, fu răspunsul ei.

Melissa vru s-o pună la punct pentru insolenţă, apoi decise că nu avea rost. Nu voia să înceapă săptămâna în termeni proşti, iar Jolie devenise dificilă şi schimbătoare în ultimul timp, mai ales după vizita la Ashleigh.

Melissa presupuse că era vorba despre pubertate, iar în acest moment nu putea face ceva brusc.

– Foarte bine, fă-ţi singură micul dejun, fu tot ce-i spuse.

Se îndreptă spre bucătărie, dorindu-şi să poată lua ziua de la început. Ajunse în hol când auzi din nou soneria. Când puse mâna pe clanţă, realiză că uitase să-i spună lui Jolie să dea muzica mai încet. Asta o înfurie şi mai tare şi deschise uşa cu putere.

– Da, tocmai voiam să-i spun, începu să zică pe un ton

beligerant, dar se opri la mijlocul propoziției. O, tu erai!

Steve era ultima persoană pe care s-ar fi așteptat s-o vadă și impactul fu dublu devastator. Chiar dacă mintea ei accepta că el o părăsise pentru alta, trupul refuza s-o facă. Se lupta ca să nu-i arate că o parte din ea îl voia înapoi. Când știa că o întâlnire era inevitabilă, avea timp să se întărească, să se retragă într-o cochilie atent construită de indiferență atent construită. Dar nu și în dimineața asta. Chipul lui armonios avu același efect asupra ei ca întotdeauna și se lupă din greu să se controleze. Strângându-și pumnii în buzunarul halatului simți cum unghiile îi pătrund în carne. Se concentră asupra durerii să nu mai simtă valul de dorință.

– Și eu mă bucur să te văd. Steve era la fel de iritat cum fusese și ea cu un moment în urmă. E gata?

– Cine?

– Jolie, desigur. Cine altcineva?

– Gata?

– Ce se întâmplă cu tine? Ai avut o noapte proastă? Am spus că vin s-o iau la zece și ai fost de acord.

– O, pentru masa de ziua mamei tale. Creierul Melissei care se oprise temporar, se relansă. Melissa se încruntă. Dar ai spus duminică. Sigur, ziua ei e mâine, nu?

– Da, dar am spus că masa e astăzi, sâmbătă, pentru că am altceva mâine. Să nu-mi spui că nu e gata! Vom întârzia.

El oftă exasperat, trecându-și o mână prin părul negru, mătăsos, pe care ea și-l amintea atât de bine. Îi retrezea amintiri pe care ea nu le voia redeșteptate și se înfioră încercând să le suprime.

– Îmi pare rău, probabil a fost o neînțelegere. Lasă-mă zece minute și va fi gata, bine?

– Zece minute, nicio secundă în plus. Fără măcar să-i spună la revedere, se năpusti pe scări și trânti ușa, făcân-

d-o pe Melissa să tresară. Se aştepta ca domnul Donne să vină să-i reproşeze din nou şi închise uşa grăbită.

– Jolie, vino repede, trebuie să te îmbraci, strigă intrând în acţiune.

Reuşiră să se înscrie în timp, dar atât. Melissa mulţumi cerului că apucase să cumpere şi să ambaleze cadoul pentru fosta ei soacră, o eşarfă de mătase de acea nuanţă de verde, preferată de Beatrice. Îi puse pachetul în mână lui Jolie, o îmbrăţişă prelung şi o conduse. Te rog să te porţi frumos, ştii cum e bunica.

Cu toate acestea, nu era chiar îngrijorată. Beatrice era o femeie riguroasă, dar Melissa ştia că mama lui Steve avea o slăbiciune pentru Jolie şi că se simţeau bine împreună. Odată ce ajungeai s-o cunoşti, Beatrice nu mai era nici pe jumătate acea femeie înfiorătoare, iar Melissa păstrase o relaţie bună cu ea, chiar şi după divorţ. Rămase câteva clipe la fereastră urmărind maşina care pornise cu un demaraj furios. În afară de Jolie şi tatăl ei în ea se afla Daisy, femeia care i-l răpise pe Steve, şi un bebeluş, sora vitregă a lui Jolie. Gândul la copilul acela conceput când ea şi Steve erau căsătoriţi încă fu ca tăietura unei lame şi se retrase imediat de la fereastră.

Rămase în liniştea apartamentului, luptând cu resentimentele, depresia şi durerea de inimă care urma întotdeauna unei vizite a lui Steve.

... până când moartea ne va despărţi....

Cuvintele din vis avură ecou în mintea ei încă o dată, dar clătină din cap să se elibereze de tentaculele lor. Steve rostise cândva aceste jurăminte, dar nu însemnaseră nimic pentru el în viaţa reală, oricum nu mai mult ca în visul ei. Sau, dacă le luase în serios, le uitase foarte repede. Nu, nu existase acel *vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi* pentru Melissa.

Capitolul 5

Chiar dacă servitorii roiau în jur, aşezând mesele cu picior pentru principala masă a zilei, Roger era fericit să constate că nu trăgea nimeni cu urechea. Ceea ce urma să discute cu stăpânul de la Idenhurst nu era treaba nimănui, doar a sa. Prefera să discute fără martori.

La început, au vorbit despre vreme şi starea drumurilor, în timp ce-şi beau vinul. În acelaşi timp, Roger a supravegheat coridorul cu multă curiozitate. Erau un hol impresionant cu un şir de ferestre care dădeau într-o curte şi o fereastră uriaşă cu bovindou la mijlocul peretelui opus. Pe fiecare parte se aflau două şeminee enorme cu baza din piatră cioplită. Păreau nou construite şi probabil înlocuiseră obişnuitul foc deschis din mijlocul camerei. Cele două şeminee se luptau să încălzească încăperea vastă, scoţând din timp în timp câte un pufăit, ceea ce făcea ca aerul să fie greu. Fusese aşternută trestie proaspătă pe podea, iar Roger îşi imagină că lady Presseille ţinea să aibă casa curată şi ordonată. Nu existau câini care să cotrobăie după resturi, aşa că presupuse că fuseseră alungaţi.

După plecarea doamnelor, puţin din aerul bonom al lui sir Gilbert dispăru.

– Ai vrut să discutăm, spuse el ridicând din sprâncene.

– Da. Cu privire la o problemă legată de defuncta mea mamă, lady Emma de Langford, începu Roger, coborându-şi în mod inconştient vocea. I se păru că observă un

licăr de surpriză în ochii bătrânului, dar fu rapid disimulat şi el nu mai putu fi sigur.

– O, adevărat? spuse sir Gilbert.

Roger încercă să vadă dincolo de chipul lui politicos. Trebuia să judece ce fel de om ar putea fi sir Gilbert. La prima vedere părea destul de afabil. Obişnuit să-şi aprecieze corect oponenţii, el percepu în gândirea acestuia profunzime. Din acest motiv, îi era mai greu să-l estimeze atât cât sperase. Roger ştia de moartea lui Roland Presseille, unicul fiu al lui sir Gilbert, pentru că fusese de faţă când se petrecuse, dar nu avea de gând să-i spună asta. Chiar dacă era obosit şi supărat, bătrânul părea calm şi stăpân pe sine, păstrând o politeţe înnăscută, care nu se găsea întotdeauna la cineva cu situaţia sa materială bună. Roger îşi spuse că probabil era aşa cum spusese Sibell: cinstit şi onest.

– Sunt fiu nelegitim, continuă el, dar în realitate n-am simţit niciodată lipsa unui tată. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că am oarecare curiozitate în privinţa lui. Mama m-a asigurat că era un nobil, dar a refuzat întotdeauna să-mi spună numele lui. Pe patul de moarte totuşi am înduplecat-o şi mi-a spus să vă caut.

Ochii bătrânului se îngustară o fracţiune de secundă, dar nu spuse nimic.

Roger continuă:

– Pretindea că tată meu a fost membru al familiei Presseille şi mi-a spus că, dacă sunteţi la fel de onest cum îşi aminteşte, mă veţi ajuta să-l găsesc. Îşi întinse mâna îşi scoase un inel de pe degetul mic. Spunea că acest inel mă poate ajuta să reîmprospătez memoria cuiva.

– Înţeleg. Sir Gilbert rămase calm, dar lui Roger i se păru voit neutru. Luă inelul, îl privi în treacăt – înainte de a i-l înapoia rapid, de parcă l-ar fi ars –, apoi se încruntă.

Ai venit să ceri recompense de vreun fel sau ai sperat doar că el îţi va cumpăra tăcerea?

Sir Gilbert păru inexplicabil de defensiv, şi maxilarul îi tresări uşor.

Lui Roger îi displăcu insulta implicită. Strânse din dinţi să nu explodeze de furie.

– Nu vreau nimic de la tatăl meu, poate doar să recunoască existenţa mea, bombăni el. Cer prea mult? Mi-am croit singur drumul în viaţă. Am ceva avere câştigată în serviciul unor lorzi şi într-o zi voi moşteni conacul unchiului meu, întrucât nu are copii. Sunt fericit aşa cum sunt acum. Dar aş vrea foarte mult să ştiu cine îmi este tată şi de ce nu s-a căsătorit cu mama, aşa cum i-a promis. Este de înţeles, my lord?

Sir Gilbert privi în ochii lui Roger, ochii la fel de albaştri, încleştându-se.

– Nu ţi-a spus mama de ce nu s-a măritat cu tatăl tău? a replică el.

Roger ezită.

– Nu, şi nu pot să înţeleg motivul. Era de viţă nobilă şi extrem de frumoasă. Nu exista niciun motiv să fie respinsă. Oftă. Mi-a spus doar că împrejurările n-au permis. Am presupus c-a vrut să spună că bărbatul era însurat. Probabil a amăgit-o.

– Înţeleg. Câţi ani ai spus că ai?

– 23.

– Şi mama ta nu s-a căsătorit niciodată?

– Nu. A insistat că n-a putut să iubească niciodată pe altcineva, aşa că nu s-a mai măritat. În plus, era considerată o „femeie decăzută"

Roger strânse din dinţi, amintindu-şi cum unii o trataseră pe mama sa din acest motiv, când, de fapt, ea fusese amăgită, apoi lăsată să suporte consecinţele. Am trăit în casa unchiului meu care m-a crescut până la 10 ani, când am fost trimis la internat.

Sir Gilbert tăcu vreme. În final spuse:

– Îmi pare rău, sir Roger, dar nu cred că te pot ajuta. Chiar dacă ai ceva din familia Presseille, ai putea fi al oricăruia dintre cei patru frați ai mei, care au murit demult. Nu te poți mulțumi cu ce ai realizat? Astfel de lucruri e mai bine să fie date uitării şi, de fapt, ai trăit douăzeci şi trei de ani fără tată. Nu mai ai nevoie de el acum.

Sir Roger înghiți cu greu. Ştia că sir Gilbert ascunde ceva, dar nu-l putea forța să vorbească, dacă nu voia. Mândria nu-l lăsa.

– Foarte bine, aşa să fie. Vă mulțumesc pentru timpul acordat şi-mi cer scuze că v-am inoportunat. După cum mi-ați spus, va trebui să mă mulțumesc cu ce am. Se ridică făcând o plecăciune scurtă şi se întoarse să plece.

– Aşteaptă! Nu vrei să ne fii oaspete câteva zile? Măcar asta să fac dacă ai bătut atâta drum să mă vezi.

Roger ezită. Poate erau alții aici care ştiau mai multe, dacă-i putea face să vorbească. Gândul acesta îl determină să se decidă.

– Mulțumesc, accept invitația cu plăcere.

– Excelent! Aştept să ne vedem mai târziu. Sir Gilbert păru cumva uşurat, chiar dacă Roger nu ştiu din ce motiv. Nu conta de fapt. Era aici acum şi va profita din plin de timpul petrecut la Idenhurst. Se înclină din nou şi părăsi holul fără să privească înapoi.

Jake Precy se trezi panicat, încurcat în cuvertură. Mormăind o sudalmă, se întoarse şi se răsuci până când reuşi să se extragă, aruncând cuvertura deoparte. Se linişti. Tăcerea de la Ashleigh Cottage era apăsătoare, întreruptă doar de țipătul unei bufnițe. Iar în dormitor era cald, lipsea aerul chiar dacă era doar februarie.

– Dumnezeule atotputernic!

Ridică o mână şi-şi trecu degetele prin părul încâlcit. Imaginile i se aglomerau în minte, izbucnind cu viteza fulgerului, apoi, brusc, toate se strânseră într-o secvenţă coerentă şi-şi aminti visul foarte limpede.

Era pe un cal imens, călărind mult timp, cu dureri de la şa şi de oase. Apoi a întâlnit o femeie care s-a urcat pe cal cu el, stând în spate, ţinându-l cu mâinile de mijloc. Un chip umbrit pe care nu şi-l putea aminti, dar ştia după reacţiile trupului său că o considera frumoasă. O femeie dorită. Apropierea ei îl făcea să-şi uite toate durerile şi suferinţele, parfumul ei îi stăruia în nări, aţâţându-l cu mireasma de lavandă.

– La naiba cu tot...

Jake strânse din dinţi, încercând să-şi orienteze gândurile în altă parte, dar trupul nu vru să-l asculte. Oftă. Era pentru prima oară când simţea dorinţa, dar numai pentru o femeie imaginară. De ce nu putea simţi la fel şi pentru o femeie reală? De ce nu putea merge mai departe?

Soţia sa, Karen, murise şi voia să lase trecutul în urmă o dată pentru totdeauna. Totuşi, visele sale nu se legau de ea. De fapt, le avusese de când se mutaseră la Ashleigh Cottage, chiar dacă nu fuseseră atât de vii ca acela din această noapte. Iar, dacă înainte se visase singur pe cal, călărind fără destinaţie sau scop, acum în mintea sa apărea o companioană. Asta îi adâncea starea de confuzie mai mult ca orice.

– Ce naiba înseamnă toate astea? Clătină din cap. Poate am nevoie de un psihiatru. Dar nu voia să discute asta cu nimeni. E problema mea, şi o voi rezolva.

Trase aer adânc în piept şi încercă să uite visul. Îşi lăsă mintea să revină la subiectul Karen. Pe ea o dorise o singură dată, având un ţel bine precizat, caracteristic celor

neinițiați în tainele dragostei. Dar în cele din urmă ea îi ucisese aceste sentimente, iar el nu mai avusese vreo relație cu altcineva, temându-se că va fi rănit în același fel.

– N-aş face asta niciodată... ritmul blând al vocii femeii din vis trecu pe lângă el, de parcă femeia ar fi fost reală. Jake clipi şi clătină din cap. Îşi imagina totul. Totuşi, nu putu s-o şteargă din memoria sa şi-şi aminti din nou curbele moi ale trupului femeii pe spatele său, felul în care vocea ei marcată de emoție îi provocase fiori pe şira spinării. Alt impuls de dorință.

– Nu, asta e o nebunie, spuse cu jumătate de glas. Jurase să nu mai aibă vreodată legături cu o femeie; erau prea dureroase. Când îşi închise ochii, chipul lui Karen se întoarse să-l tachineze. Şi ea fusese frumoasă, dar frumusețea ei se oprise la nivelul chipului.

– Eşti aşa de plictisitor, Jake! Nu ştiu de ce a trebuit să mă mărit cu un veterinar de țară. Cinstit vorbind, nu faci decât să munceşti. Fără distracție, numai muncă, muncă, muncă. Tonul ei dispreţuitor şi privirea dură îi rămăseseră în memorie.

Karen nu fusese nicio mamă bună şi refuzase să aibă alți copii. Jake o suspectase că fiica lor fusese o greşeală din partea lui Karen, dar el nu regretase niciodată c-a avut-o. Acum, era viața lui.

Observațiile lui Karen din ultima lor seară împreună distruseseră orice urmă de dragoste pe care o avusese pentru ea şi îi dorise călătorie sprâncenată. Poate din acest motiv ea condusese cu o astfel de viteză, fără a fi atentă, aşa cum ar fi trebuit. Poate din acest motiv pierduse controlul maşinii şi se lovise de un copac? Nu mai avea cum să ştie acum şi nu avea rost să se gândească la asta.

Jake îşi îndreptă cuvertura şi rămase cu fața în sus cu o mână la ochi. Aproape imediat îi reveni în nări parfumul

de lavandă să-l tortureze, iar trupul lui reacţionă ca şi cum femeia din vis ar fi fost chiar acolo, în pat cu el. Înghiţi cu putere. Venise vremea să meargă mai departe. Să uite. *Nu pot fi toate femeile cum fusese Karen. Va trebui să fiu mai atent totuşi în alegerea partenerei,* se gândi el. Obosise să tot fie singur.

– Vino, stai lângă mine şi povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat în absenţa mea.

Maude tocmai revenise dintr-un pelerinaj la catedrala Canterbury, unde se rugase pentru sufletul fiului său mort. Sibell şi-ar fi dorit să se ducă şi ea, dar nu avusese rost nici măcar s-o întrebe. Tatăl ei nu i-ar fi permis.

Maude bătători o pernă de pe canapeaua de la fereastră, iar Sibell se aşeză.

– Nu-mi ascunde nimic, te implor, nu e nevoie să te prefaci cu mine, adăugă Maude.

Erau instalate confortabil în minunatul solar din Idenhurst, încălzite din interior de câte un pocal de vin fiert, iar la exterior de două vase solide cu jăratic. Soarele străbătea prin ferestrele neobişnuit de mari care dădeau lumină de ajuns pentru citit sau cusut. Încăperea era făcută şi mai confortabilă cu o multitudine de perne viu colorate şi tapiţerii. Majoritatea acestora fuseseră cusute de doamnele casei, iar ultima la care lucrau încă era întinsă pe o masă mare, învecinată. Era o încăpere în care să te relaxezi, iar Sibell îşi permisese asta pentru prima oară după câteva luni.

– Mă tem că lucrurile nu merg bine. După ce se uită în jur să se asigure că nu le asculta nimeni, începu să-şi verse necazul la Maude, care o asculta cu înţelegere. De când ne-am văzut ultima oară, tata a început să mă păzească

foarte atent. În ultimele trei zile m-a încuiat în cameră, cu foarte puţină hrană. Sibell înghiţi cu greu. Asta după ce m-a bătut. Şi-a ridicat privirea spre femeia matură, cu lacrimi de disperare în ochi. Vrea să mă mărite cu sir Fulke de Thornby. Omul e destul de bătrân să-mi fie tată şi se ştie că a băgat trei neveste în pământ deja. Sibell se cutremură dezgustată înainte de a exclama. N-aş suporta, mai bine mor!

Maude o bătu uşor pe braţ.

– Aşa cum m-am gândit, te va vinde celui care dă mai mult ca să-şi crească averea. Maude făcu un gest de dispreţ din buze. Sir Fulke este o alegere proastă, dar presupun că tatăl tău a fost impresionat de relaţiile şi bogăţia individului. Am auzit că e foarte puternic şi influent. A clătinat din cap. Viaţa e foarte nedreaptă mai ales cu noi, femeile. Pentru un tată căruia nu-i pasă, o fată este doar un bun care se vinde prin căsătorie sau se foloseşte aşa cum crede el de cuviinţă. Maude oftă. Am sperat doar că va face o alegere mai bună pentru tine.

– Am fost aproape de acord cu căsătoria asta, se confesă Sibell. Nu mai suportam să fiu închisă. Simţeam că nu am aer şi m-am temut că mă va ţine acolo până va obţine consimţământul meu. Îşi înăbuşi un oftat şi-şi muşcă buzele: N-a vrut să mă asculte. Spune că nu e important ce gândesc eu, că mă voi obişnui cu sir Fulke. Şi, odată ce îi voi dărui un moştenitor, acesta nu se va mai atinge de mine, pentru că sunt prea înaltă şi cu pistrui. Dar eu nu vreau să mă atingă deloc. Niciodată!

– Pot înţelege asta, draga mea, spuse Maude bătând-o uşor pe umăr ca s-o liniştească. Nu-ţi mai face probleme, vom încerca să găsim ceva. Ştii că te voi ajuta cu ce voi putea.

– O vei face? O, mulţumesc! Mă bucur aşa de mult că

am avut ocazia să vorbim! Acum, când ştiu că nu sunt singură, nu-l voi lăsa pe tata să învingă. Voi găsi cum să-l sfidez. Voi face tot ce e necesar. Slavă Domnului că m-ai chemat azi. Nimic nu l-ar fi făcut pe tata să mă elibereze până nu obţinea promisiunea mea.

– Îmi pare rău, draga mea, n-am ştiut că situaţia e aşa de rea. Ar fi trebuit să insistăm să rămâi aici după... când am aflat vestea despre Roland. Eu şi Gilbert am crezut că eşti mai fericită alături de familia ta decât într-un loc care-ţi amintea de căsătoria ta, dar văd că n-am înşelat.

– Sunt sigură că ai făcut ce ai crezut că e mai bine. Sibell nu voia să admită că ar fi vrut ca sir Gilbert să insiste ca ea să rămână la Idenhurst până i se găsea un nou soţ. Cel puţin tatăl ei ar fi avut mai multe probleme în a o supune, chiar dacă avea dreptul s-o mărite cu oricine dorea.

– Păi, nu e prea târziu. De ce nu te-aş invita acum?

– Nu, vă rog să n-o faceţi! Tata va şti că am discutat pe tema asta şi va găsi o cale să mă pedepsească. Mi-a interzis să discut cu oricine.

– Hm... Lady Maude se uita pe fereastră, adâncită în gânduri. Ştii, cel mai bine ar fi să continui aşa, măcar pentru a-l îmbuna. În timp ce el se ocupă de contract şi altele de genul acesta, noi ne putem gândi la o soluţie mai bună.

– Crezi că aşa trebuie?

Maude încuviinţă: Desigur.

– Nu ştiu... dacă aş fi avut un copil, aş fi avut dreptul să locuiesc aici, nu? Faptul că nu rămăsese însărcinată fusese o îngrijorare pentru Sibell în timpul căsătoriei, dar erau căsătoriţi doar de câteva luni când Roland şi-a pus în minte să plece la luptă.

Maude a asigurat-o că aceste lucruri necesită timp, dar, întrucât Roland nu s-a mai întors, Sibell n-a mai aflat dacă ea avusese dreptate.

– Poate. Cunoscându-l pe tatăl tău n-aş fi aşa de sigură. Maude îi strânse mâinile cu simpatie, apoi schimbă brusc subiectul. Spune-mi, unde l-ai întâlnit pe tânărul acela frumos cu care ai sosit? E foarte ciudat, dar sunt sigură că l-am mai văzut. Clătină din cap. Oricum, părea vrăjit de tine.

– Nu, n-a fost decât o discuţie amicală. Fără semnificaţie. Sibell simţi cum obrajii îi iau foc, apoi începu să tăgăduiască, dar se opri văzând acel zâmbet sâcâitor de pe buzele lui Maude. Maude ştii doar că un bărbat ca acesta n-ar fi niciodată interesat de o lungană roşcată ca mine, îi spuse hotărâtă. Va trebui să te gândeşti la ceva mai bun.

Ochii lui Maude licăriră.

– Vom avea grijă de asta.

Capitolul 6

– Te rog, mamă! Nu-mi place locul ăsta şi nici nu vreau să ne mutăm tot timpul. Apartamentul pe care l-am văzut ieri mirosea cumplit.

Melissa oftă şi-şi apăsă tâmplele cu articulaţia degetului pentru a slăbi durerea imposibilă de cap.

– Jolie, eşti sigură că nu spui asta doar pentru că-ţi doreşti un câine? O să oboseşti să-l tot scoţi afară ori de câte ori cere şi apoi unde te vei trezi? La o şcoală nouă care ar putea să nu fie cu nimic mai bună decât cea la care eşti acum.

– Va fi mai bună. Orice ar fi mai bun ca şcoala asta. Copiii de aici sunt nişte imposibili!

– Jolie!

Jolie păru că se gândeşte.

– Da, sunt.

– Poate aşa e, Melissa nu mai avea putere să se certe cu ea în privinţa cuvintelor neadecvate. Dar de ce nu mi-ai spus că urăşti şcoala asta înainte de a merge la Ashleigh?

– Nu ştiu. Jolie îşi vârî mâinile în buzunar, evitând privirea mamei.

– Haide, trebuie să existe un motiv. Melissa îi ridică încet bărbia ca să-i poată vedea chipul. Spune-mi. Te-a necăjit careva şi te-a ameninţat că va fi şi mai rău dacă-l pârăşti?

Jolie clătină din cap.

– Şi-atunci?

– Păi, mă ameninţă uneori, dar asta nu mai contează,

pentru că nu-mi plac ceilalţi copii, oricum. Nu-mi place nici profesoara, mă sâcâie tot timpul. Nu fac nimic bine.

Melissa o credea. Doamna Olsen nu era o femeie prea înţelegătoare şi adesea se întrebase ce o determinase pe femeia aceasta să vrea să fie profesoară. Încuviinţă încet. Ştii ce vreau să spui. Dacă te pot muta la altă clasă, asta nu te-ar ajuta?

– Nu. Nu vreau să mai stau aici. Vreau să ne mutăm la Ashleigh.

– Jolie, să discutăm despre asta. Nu mai eşti un copil, aşa că va trebui să înţelegi şi argumentele mele. Chiar crezi că ne-am putea obişnui să trăim cu o doamnă bătrână? Probabil are propriile tabieturi şi, chiar dacă spune că vrea să aibă oameni în jurul ei, nu cred că realizează ce presupune asta. Muzică dată tare, zgomot, va trebui să se adapteze la schimbare....

– A fost ideea ei.

– Ştiu, dar poate nu s-a gândit bine. Şi dacă ne mutăm acolo şi descoperim că nu ne place să trăim la ţară? Dorothy ar putea fi teribil de tristă şi se va simţi chiar mai singură, dacă ne răzgândim şi ne mutăm din nou.

– Mami, n-ai spus că oamenii trebuie să încerce lucruri noi, chiar dacă nu sunt aşa cum au crezut?

– Am spus eu asta?

– Da, când vorbeam despre tati. El voia să încerce ceva nou, aşa că de ce nu putem şi noi? Dacă n-o facem, cum vom şti dacă ne place sau nu? Ştim deja că nu ne place aici, aşa că...

– Nu pot spune că nu-mi place, numai că nu este locul ideal.

– Ştiu eu că nu-ţi place. Întotdeauna te plângi de administrator şi altele de genul ăsta şi eşti nefericită. Iar acum nu putem găsi un apartament nou, aşa că ai încă o pro-

blemă. Poate la ţară am fi fericite.

Melissa îşi muşcă buzele. Nu realizase cât o afectase pe Jolie nefericirea ei sau cât de sensibilă putea fi fiica ei.

Adevărul era că reacţia ei inexplicabilă faţă de casă o destabilizase mai mult decât voia să recunoască. Şi, pentru că era într-o stare de spirit proastă, voia să părăsească Londra şi tot ce era familiar. Nu fusese omul care să profite de ocazii, dar era tentată să împacheteze şi să plece. Ashleigh Manor îi ocupa constant gândurile ca şi cum casa ar fi chemat-o, cerându-i să se întoarcă. Şi în acelaşi timp ceva legat de asta îi aprindea nişte beculeţe de avertizare în minte....

Oare poţi purta o casă în sânge? În ADN-ul tău? Nu, asta e ridicol.

Se gândi la acest aspect un moment, apoi se strădui să ia o decizie.

– Foarte bine, ştii, ce-ai zice de un compromis?

– Ce fel de compromis?

– Cred că ai dreptate, ar trebui să încercăm o vreme viaţa la ţară. Ce-ar fi să fim de acord să stăm cu Dorothy câteva săptămâni, în timp ce căutăm o casă în aceeaşi zonă? propuse Melissa. În acest fel, am putea fi cu ea, să nu se mai simtă singură, dar fără a-i limita spaţiul. Dacă am închiria o căsuţă în Kent, ar fi mult mai ieftin şi, dacă avem şi o grădină, poţi avea şi un câine. Cum ţi se pare? Chiar când făcu această sugestie, Melissa se întrebă dacă va merge cumva, dar era destul de disperată ca măcar să încerce.

– Bine, bănuiesc. Jolie nu părea total convinsă. Îmi promiţi că pot avea un câine?

Melissa zâmbi şi-şi îmbrăţişă fiica.

– Da, iubito, imediat ce vom şti că rămânem mai mult timp într-un loc. Promit!

• • •

Sibell zâmbi ca pentru sine, îndreptându-se spre grajdul de la Idenhurst. Maude avea desigur dreptate, simplul fapt de a fi de acord cu o căsătorie ar elibera-o de încarcerare. Cel puţin ca să-şi poată vizita fosta soacră şi astfel să-şi facă planuri. *Voi reuşi să zădărnicesc planurile tatei, o să vedeţi...*

Era întuneric în grajd şi rămase acolo câteva momente în timp ce se obişnuia cu mirosul de cal. Când putu să respire uşor din nou, Sibell puse o mână pe perete pentru a-şi găsi drumul.

Maude insistase ca ea să ia cu împrumut un cal, ca să se întoarcă acasă şi tocmai voia să cheme un grăjdar, când auzi voci care discutau pe un ton jos. Se grăbi într-acolo, apoi se opri când realiză că oamenii care vorbeau nu erau grăjdari. Era ceva grăbit în conversaţia lor. Mergând uşor se apropie ghemuindu-se, să nu fie văzută.

– Aveţi nevoie de serviciile mele, my lord? şoapta abia se auzea.

– Da, am.

Sibell se uită pe deasupra peretelui şi-l văzu pe sir Gilbert alături de un bărbat solid, puternic, pe care poate îl zărise în timpul şederii ei la Idenhurst. Sir Gilbert îi făcu semne omului să se apropie, şi Sibell încercă să se facă una cu întunericul din jur.

– Walter, am nevoie de ajutorul tău. E o chestiune delicată şi, ca de obicei, contez pe discreţia ta.

– Fireşte, my lord. Ce vreţi să fac?

– L-ai observat pe cavalerul acela tânăr care a venit aici de dimineaţă? Înalt, blond, cu un însoţitor.

Servitorul îşi permise un zâmbet strâmb.

– Dacă mă iertaţi, sir, nu aveam cum să-l ratez. Dacă rămâne, va isca probleme cu femeile de pe-aici.

– Da, şi eu m-am gândit la asta, spuse sir Gilbert frecându-şi bărbia. Asta ar trebui să-ţi uşureze sarcina. Susţine că

e sir Roger şi pretinde că e de la Langford. Se poticni rostindu-i numele şi se opri un moment, doar ca să continue după ce-şi drese glasul. Cred că e din nordul Londrei, nu departe de Letchworth, lângă Hatfield. Vreau să te duci acolo să afli mai multe despre el. Tot ce poţi. Şi cât mai repede.

– Foarte bine, my lord. Plec imediat.

– Excelent! Sir Gilbert desfăcu o pungă de piele de la curea şi i-o întinse lui Walter. Asta va dezlega limbile. Şi, Walter, ia un cal bun, puternic. O să încerc să-l ţin aici pe sir Roger până te întorci. Îl ţin aici ca să-l pot supraveghea.

Dacă Walter a fost surprins de sarcina sa a ascuns asta destul de bine şi, spre îngrijorarea lui Sibell, nici nu şi-a întrebat stăpânul de ce e brusc interesat de acel tânăr cavaler. Cu o plecăciune se întoarse să plece.

– Walter?

Servitorul se opri, se uită peste umăr, şi Sibell îşi ţinu respiraţia, sperând la un răspuns în cele din urmă.

– Da, my lord?

– Mulţumesc şi fii păzit de rele!

Sibell expiră cu putere, suprimându-şi dezamăgirea. Încercă să-şi spună că nu era treaba ei, dar vorbele lui sir Gilbert refuzau să-i iasă din minte. De ce era aşa de interesat de sir Roger? Îi voia răul? *Şi de ce ar trebui să mă intereseze?*

Aşteptă până când bărbaţii plecară, apoi ieşi repede din grajd. Atât de repede, că se lovi de ceva solid în uşă. Dezechilibrată, îşi ridică privirea, aşteptând să fie admonestată c-a tras cu urechea. Clipi repede.

– O, sunteţi dumneavoastră, sir Roger! Am crezut că... Îşi muşcă buzele, ca să împiedice rostirea altor cuvinte, apoi făcu o plecăciune să-şi acopere confuzia.

– Doamnă Sibell. Ce surpriză plăcută! O luă de mână şi o ridică. Nu e nevoie de plecăciune. Îi zâmbi. Suntem prieteni vechi, nu?

– Dacă, dacă... spuneţi dumneavoastră. Trase aer adânc în piept, dorindu-şi să poată schimba două vorbe cu bărbatul acesta, fără să roşească. Probabil el o considera o adevărată netoată. Am crezut c-aţi plecat de mult de-aici, spuse ea, apoi îşi dori să n-o fi făcut. Nu voia să creadă că se gândise la el.

– Da, ar fi trebuit să fiu deja pe drum, dar sir Gilbert m-a invitat să rămân câteva zile. Zâmbi. Voiaţi să fiu plecat?

– Nu, păi... nu sigur că nu. De fapt... pentru mine nu contează. Puteţi veni şi pleca după cum doriţi. Se opri să mai tragă aer în piept. Nu era bine. Nu ştia să flirteze, în timp ce el asta făcuse toată viaţa. Oftă. Trebuie să găsesc un grăjdar. Lady Maude îmi împrumută un cal. Bună ziua, sir!

– Sper să ne mai vedem, doamnă. Făcu o plecăciune, dar înainte de asta ea văzu o sclipire în ochii lui. Din cine ştie ce motiv asta o făcu să nu-l înţeleagă. Era serios vreodată omul acesta? Sau ascundea ceva sub această mască lipsită de griji? Numai dacă n-ar fi fost aşa de fermecător. Numai dacă ar fi ştiut de ce sir Gilbert era aşa de îngrijorat de prezenţa lui. Total dezorientată se duse după grăjdar.

• • •

Se pare că arţăgosul proprietar al Melissei renunţase să încerce s-o mai evacueze imediat, astfel că ar fi fost păcat să nu stea până la sfârşitul lunii, aşa cum îi spusese că va face, doar ca să-l sfideze. Totuşi, nu avea încredere în el şi era o uşurare să ştie că nu mai trebuia să-l înfrunte pentru mult timp.

– Aştept să-mi returnaţi garanţia completă, pentru că n-am distrus nimic, îl anunţă ea. Nu putea cere înapoi chiria plătită, pentru că o plătea lunar, dar el îi datora măcar garanţia.

– Cu cât pleci mai repede, e cu atât mai bine şi vă voi face

opri ceva pentru încălzire, spuse el cu jumătate de glas, dar Melissa îi aruncă o privire dură, care se pare că îl derută.

– Să nu îndrăzniți! În contract scrie că încălzirea intră în preț, iar avocatul m-a informat că vă pot chema în judecată, pentru că apartamentul n-a fost încălzit de-ajuns. Asta era o minciună sfruntată, nu consultase pe nimeni, dar își imaginase că domnul Donne nu trebuia să știe asta. El făcu pe grozavul un moment, dar în final consimți să-i dea un cec pentru toată suma. Melissa fu foarte mândră că obținuse această mică victorie.

Mai știa și că era obligată să-l informeze pe Steve de planurile sale, așa vagi cum erau, astfel că săptămâna următoare și-a făcut curaj să-l sune. Secretara lui și-a asumat răspunderea de a-l deranja dintr-o ședință, chiar dacă Melissa a protestat că nu era o chestiune urgentă. De aceea, când el i-a răspuns la telefon, era deja nervos. Inima Melissei s-a strâns.

– Da, ce este? S-a întâmplat ceva cu Jolie? a urlat el.

– Nu, deloc. Te-am sunat doar ca să-ți spun că ne vom muta curând.

– Nu puteai să-mi trimiți o scrisoare cu noua adresă, ca de obicei? Sau vă mutați în Mongolia?

Iritată de tonul lui sarcastic Melissa i-a răspuns cu oarecare asprime.

– Nu, ne mutăm în Kent, de fapt. Îmi pare rău că te-am deranjat. Am considerat că ar fi fost civilizat să te informez, dar, dacă nu te interesează...

– Kent? Pentru ce naiba te-ai muta acolo? Și școala lui Jolie?

– Voi găsi o școală mai bună acolo pentru ea, îi displace teribil cea de aici. Colegii au necăjit-o, iar profesoara e un coșmar. Un alt motiv pentru care ne mutăm acolo este să fim alături de sora bunicii, Dorothy. A cam îmbătrânit și are nevoie de ajutor.

– Sora cui? Am crezut că nu ai mătuşi, străbunici sau altele de genul ăsta. Uite ce e, îmi îngreunezi situaţia foarte tare. Mi-a fost destul de greu să bat drumul de la Islington până la Putney s-o văd pe Jolie, dar până la Kent? E al naibii de departe, ca să nu mai spun că trebuie să merg pe M25 de fiecare dată. E un trafic dement!

– Îmi pare rău, dar chiar nu-mi mai permit să stau în Putney. Iar, dacă nici lui Jolie nu-i place, trebuie să fac ceva. Vom locui cu mătuşa la început, ca să facem nişte economii o vreme.

– Nu poţi sta aşa de prost cu banii, doar îţi plătesc pensia în fiecare lună!

– Pensia? Abia acoperă hrana şi hainele lui Jolie, ca să nu mai vorbim de restul! Melissa simţea că discuţia se îndrepta spre o ceartă majoră, lucru de care nu avea nevoie acum. Hotărî să-i pună capăt înainte ca lucrurile să scape de sub control. Trebuie să închid, Steve. Îţi trimit adresa şi numărul de telefon. Dacă ţi se pare greu să ajungi acolo, o pot aduce pe Jolie până la tren la Victoria şi o poţi lua de acolo. La revedere!

Când a pus receptorul jos îi tremurau mâinile, dar era mulţumită. Pentru prima oară nu-i permisese s-o provoace la ceartă. S-a rugat doar să nu facă o mare greşeală mutându-se din Londra. Cumva trebuia să facă lucrurile să funcţioneze.

Dorothy a fost entuziasmată de planurile lor.

– Excelent, a spus, după o vreme, dacă o să vedeţi că vă place aici, la Ashleigh, vă rog să rămâneţi. Mi-ar face mare plăcere. Te-ai gândit la vreo şcoală? Să-i sun pe cei de aici să văd dacă există loc pentru Jolie, să poţi veni să vezi condiţiile?

– Mulţumesc, ar fi grozav.

După aceea totul s-a petrecut cu viteza luminii.

S-au mutat cu Dorothy, în timp ce Melissa a început să facă cercetări pentru o casă, iar Dorothy s-a ţinut de cuvânt şi a găsit o şcoală pentru Jolie la care să poată merge cu bicicleta, în zona Ashleigh Manor. Deşi Melissa a fost îngrijorată la început, a realizat curând că fiica sa se putea descurca foarte bine de una singură. Spre deosebire de Londra, aici nu erau drumuri aglomerate de traversat şi nu prea mult trafic.

– O să fie bine, mamă, a asigurat-o Jolie. Nu mai sunt copil, chiar tu ai spus asta. Nu va fi mai greu ca mersul pe jos de una singură de la şcoală în Putney.

Din fericire, mutarea lor a coincis cu vacanţa de iarnă, şi Jolie a putut să înceapă şcoala curând după aceea. A venit de la şcoală foarte bine dispusă în prima zi, oprindu-se să-şi rezeme bicicleta de un stâlp de la poartă.

– Mamă, am deja o prietenă, a anunţat ea alergând să-şi îmbrăţişeze mama. O cheamă Amy şi locuieşte chiar pe drumul acesta, într-o casă. Pot merge acolo după-amiază? Are calul ei şi mă va învăţa să călăresc. Te rog!

– E grozav! Sigur că te poţi duce. Melissa a simţit cum tensiunea acumulată în ultimele patru săptămâni o părăseşte acum.

Ajungând la Ashleigh avusese din nou acelaşi sentiment ciudat şi, dacă ar fi avut unde să se ducă, ar fi făcut-o chiar în clipa aceea. Dar, pentru că nu avea de ales, rămăsese, chiar dacă era aproape sigură că n-ar fi trebuit să vină. Fericirea lui Jolie o făcuse să se simtă mai bine şi decisese să nu-şi mai facă probleme.

– Dar ceilalţi copii au fost drăguţi cu tine?

Jolie a ridicat din umeri.

– Au fost în regulă, dar n-am prea vorbit cu ei. Unii băieţi m-au poreclit cap de morcov şi „noutatea", dar i-am ignorat şi s-au oprit. Amy spune că porecla ei este „patru ochi".

Melissa a clătinat din cap. Poate că era bine s-o lase pe Jolie să se descurce singură. Probabil nu va fi ultima oară că va fi necăjită în privința culorii părului. Dacă se putea obişnui cu astfel de comentarii, cu atât mai bine.

Un sentiment cald de mulţumire i-a străbătut tot trupul când a urmat-o pe Jolie în casă. Şi-a spus că totul va fi bine.

Noua prietenă a lui Jolie a venit după cursuri, a doua zi. Era micuță şi blondă, cu ochi enormi, de culoarea albăstrelei, şi purta ochelari, iar Melissa s-a bucurat imediat văzând-o.

– Eu locuiesc cu tata, le spuse Amy bând ceaiul la bucătărie. Mama a murit acum doi ani, într-un accident de maşină.

– O, da, îmi amintesc, încuviință Dorothy. Am citit despre asta în ziarul local. Îmi pare rău pentru tine. Cred că-ţi lipseşte mult mama.

– Nu-mi lipseşte deloc, spuse Amy luând un alt biscuit cu ciocolată. Celelalte o priviră surprinse. Oricum, nu era acasă niciodată, le explică ea ridicând din umerii firavi, de parcă asta ar fi rezolvat problema. Era întotdeauna ocupată. Acum o avem pe doamna Johnson. Găteşte şi face curat.

Melissa ar fi vrut să-i pună mai multe întrebări, dar nu voia să pară indiscretă. Suspecta că Amy fusese nevoită să se maturizeze mult prea repede după moartea subită a mamei, dar simțea că fetița e încă vulnerabilă, chiar dacă încerca să braveze.

– Povesteşte-ne de calul tău, o invită ea. E un cal mare sau un ponei? Subiectul fu abordat cu entuziasm de ambele fete şi după jumătate de oră Melissa începu să regrete că pusese întrebarea. Caii nu-i plăcuseră niciodată prea mult. În afară de cel care aparținea cavalerului pe care-l visa noaptea. Zâmbi ca pentru sine şi-şi lăsă gândurile

să-i cutreiere. Visele îi reveniseră de multe ori de atunci, de când se mutaseră, dar amintirile ei erau frustrant de vagi. Singurul lucru foarte clar era chipul lui, îi cunoştea fiecare trăsătură în detaliu.

Dacă ar fi fost artistă, ar fi putut să-i deseneze chipul fără probleme. Oftă şi se uită aiurea proptindu-şi bărbia într-o mână.

– Mama! Mama!

– Scuze. Melissa reveni cam fără chef din visul ei diurn şi-i trebui un moment să se concentreze la fiica sa.

– Spuneam că ne ducem acasă la Amy ca să pot lua a doua lecţie de călărie, spuse Jolie, vorbind încet de parcă i s-ar fi adresat unei retardate. Melissa realiză că fusese departe cu gândurile şi se grăbi să facă modificări.

– Desigur, dragă, dar vei purta cască, nu?

– Da, mamă. Amy are una în plus. Jolie îşi dădu ochii peste cap exasperată. Nu-ţi face probleme, n-o să cad.

– N-aş fi prea sigură.

– O să fiu atentă, o asigură Amy. Va fi bine. Încrederea pe care o văzu pe chipul fetiţei o făcu pe Melissa să zâmbească.

După ce fetele plecară, Melissa se duse în camera de zi cu intenţia de a-şi citi actele. Mergând pe coridor, simţi o senzaţie ciudată de furnicătură între omoplaţi, de parcă se simţea urmărită. Întorcându-se cu rapiditate, i se păru că observă o umbră care dispăru repede în perete. O umbră cu formă omenească.

Se înfioră şi se duse încet la locul unde aceasta dispăruse. Era doar un perete obişnuit. Vopsit alb. Nimic altceva.

– Ce faci, Melissa? Dorothy apăru din spatele ei, iar Melissa tresări ca şi cum ar fi fost zdruncinată de un şoc electric. Îşi duse o mână la inimă să-i oprească bătăile frenetice.

– Dorothy, m-ai speriat de moarte!

– Îmi pare rău, draga mea. Erai aşa de pierdută în gânduri că presupun că nu m-ai auzit venind. La ce te uitai?

– La acest perete. Melissa îşi drese glasul şi încercă să vină cu o scuză plauzibilă în timp ce cerceta peretele să găsească ceva interesant. În partea de sus găsi ceea ce căuta: Mă întrebam de ce este lemnul de această formă în partea de sus, întrebă arătând spre o susţinere de lemn în formă de semicerc. Toate celelalte sunt drepte.

– Poate a fost o uşă aici înainte de a se adăuga partea din spate a casei, răspunse Dorothy apropiindu-se să se uite. Da, secţiunea asta este de forma unei uşi, nu?

Melissa îşi imagină brusc o uşă solidă, rotunjită în partea de sus, montată în bolţuri de fier în scop decorativ. Închise ochii şi auzi scârţâitul balamalelor când uşa se deschise şi se închise încet. Sunetul o scoase din sărite şi trebui să strângă din dinţi, ca să nu geamă.

– Da, sunt sigură că ai dreptate, murmură ea cu voce slabă. Acum să lăsăm arhitectura, cred c-o să citesc ziarul. Se duse în camera de zi, ţinând ziarul în faţă ca pe un scut. Nu ştia împotriva cui trebuia să se protejeze, dar ceva ciudat se întâmpla în casa aceasta.

Încruntându-se, încercă să se concentreze asupra ştirilor zilei, dar simţi în continuare că este urmărită de cineva. Încăperea era liniştită, aproape stranie, nimic nu se mişca. Se simţea un curent slab dinspre ferestre, care mişca perdelele, iar într-un fascicul slab de soare particule de praf dansau vesel ca întotdeauna, dar nu era niciun semn al vreunei umbre pe coridor. Melissa cercetă cu privirea camera de două ori, ca să se asigure, apoi reveni asupra ziarului.

Un buştean de pe foc căzu brusc, făcând inima Melissei să-i ajungă în gât. Îşi duse mâna la inimă să şi-o liniştească şi trase aer adânc în piept.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încercă ea să-şi revină, e o casă veche, face zgomote. Obişnuieşte-te!

Avu un sentiment prostesc, dar nu se putea abţine. Ceva o făcea să-şi piardă cumpătul şi niciun sentiment de împăcare cu sine nu putea să înlăture senzaţia că este observată, poate chiar evaluată. Casa asta o judeca să vadă dacă merita să trăiască aici? Putea trece de acest control? Clătină din cap ca să scape de astfel de gânduri stupide, renunţă la lectură şi părăsi încăperea. Alergând pe scări, nu putu să nu se întrebe dacă fusese acceptată.

Capitolul 7

John de Ashleigh nu era un tip răbdător. Sibell se strecură în vârful picioarelor pe coridorul care înconjura salonul tatălui său, sperând să evite întâlnirea cu el înainte de cină. El fusese prost dispus în acea dimineaţă şi nu se îndoia că starea lui se spirit se va înrăutăţi în timpul zilei dacă va aştepta îngrijorat întoarcerea ei. Ştia că el se teme de sir Gilbert Presseille, cel mai puternic bărbat din district. Se temea că ea va reuşi să-şi convingă fostul socru s-o ajute la planurile ei de a zădărnici căsătoria cu sir Fulke.

– Să nu îndrăzneşti să sufli o vorbă cuiva, ai auzit, altfel îţi va fi şi mai rău, o ameninţase înainte de plecare, după cum îi povestise lui lady Maude.

Ha! îşi spuse ea. *De parcă asta m-ar fi făcut să şovăi dacă mi-aş fi imaginat că sir Gilbert m-ar putea ajuta.* Chiar dacă sir Gilbert nu era de acord cu căsătoria, nu avea nici autoritatea de a o împiedica. Putea da glas îngrijorării sale, fără îndoială, dar Sibell se îndoia că tatăl ei îl va lua în seamă, pentru că, odată ce prin căsătoria ei se înrudea cu sir Fulke, căpăta un aliat şi un protector mult mai puternic. În plus, nu vedea de ce sir Gilbert ar vrea să rupă relaţia cu aceşti bărbaţi doar de dragul lui Sibell. În final, bunăstarea şi fericirea lui Sibell nu constituiau o motivaţie pentru ca el să lupte.

Ceea ce ignorase tatăl ei totuşi fusese ajutorul unei femei, dar Sibell realizase că, dacă ar fi putut să găsească cineva o rezolvare pentru ea, aceasta era doar lady Maude.

Secretomania şi şiretenia erau atuuri necesare, iar lady Maude le avea din abundenţă, dar John Ashleigh nu putea să creadă asta.

– Aşteaptă să vezi, şopti Sibell rebelă. Era convinsă de puterea lui lady Maude.

Aruncă o privire pe coridor apoi se retrase rapid, văzându-şi tatăl străbătând încăperea cu mâinile la spate. Mormăia ceva, iar, când bătăile repezi ale inimii mai slăbiră, putu să-l audă clar.

– La naiba cu fata asta! Nu trebuia s-o las să se ducă, dar cum s-o fi oprit?

Sibell îl urmări prin uşa întredeschisă îndepărtându-se. Se vedea că e iritat, iar faţa lui, devenită acum stacojie de furie, o făcu să dea înapoi. Voia să scape, dar nu avea unde să se ducă.

– Nu-mi pot permite să-l ofensez pe Presseille şi pe soţia lui, mormăia tatăl ei. Nu încă. E prea devreme.

Sibell începu să tremure în spatele uşii, cuprinsă de teamă. Tatăl ei fusese blestemat cu un temperament pe care nu-l putea ţine sub control. Avea un îngrozitor sentiment că asta îl va determina să facă ceva cu adevărat teribil. Numai simpla ei vedere era de-ajuns să-l scoată din minţi uneori, chiar dacă ea făcea tot posibilul să-l evite.

– Unde naiba e scorpia aia mică? îl auzi întrebând şi ştiu că nu mai putea întârzia inevitabilul.

Cu oarecare teamă se îndreptă în linişte spre uşa din faţă. O deschise cât de încet putu, apoi o închise cu putere înainte de a porni pe coridor să se confrunte cu furia tatălui său.

• • •

Melissa se întinse alene în noul ei dormitor de la Ashleigh, cu un mic zâmbet pe chip, mulţumită că fusese vizitată din nou noaptea trecută de cavalerul ei. Nu-şi mai

făcea probleme. De fapt, ce rău putea fi în asta? Era doar un vis, cu mult mai uşor ca o relaţie din viaţa reală. Faptul că visul devenea tot mai real adăuga mai multă culoare şi se ghemui sub pled, unde simţi un miros slab de cal şi de piele. Şi de bărbat.

Închise ochii şi-i văzu chipul foarte clar, apoi încercă să-şi amintească mai mult. Cum arăta bărbatul în rest? Nu era sigură. Era doar o secvenţă de imagini estompate a cuiva mare, solid şi blond. Nu contează, îl va vedea din nou, era sigură. Un sentiment plăcut de mulţumire i se răspândi în tot trupul.

Ridicându-se în cele din urmă, se îmbrăcă repede înainte de a se duce la fereastră să se uite la acea privelişte care-ţi tăia respiraţia. O pajişte netedă, enormă, mărginită de un gard perfect îngrijit, era urmată de câmpuri fără sfârşit, toate arate şi pregătite pentru semănatul de primăvară. La distanţă, într-o parte, se zărea o livadă bătrână, care părea la fel de mare. Se sprijini de pervazul ferestrei şi numără cel puţin treizeci de pomi. Ramurile lor erau goale acum, dar curând vor fi în floare. Melissa se întrebă ce naiba făcea Dorothy cu toate fructele acelea care rodeau în fiecare toamnă.

Clădirea principală era flancată de un grajd la dreapta şi un hambar imens cu o uscătorie de hamei la stânga. Un mic heleşteu înconjurat de trestii şi tufişuri se afla între hambar şi poartă. În acel moment toţi pomii aveau ramurile goale, rigide. Singurele pete de culoare erau frunzele verde-închis ale iederii, întrerupte de scânteieri ocazionale de galben de la iasomia târzie de iarnă. Mai apoi, primăvara târziu, acestea erau înlocuite de o abundenţă de plante urcătoare care creşteau pe pereţii casei: trandafiri, glicină, caprifoi şi multe altele. Fără îndoială, acestea ofereau o bogăţie de culori şi mirosuri.

Melissa deschise larg ferestrele şi trase adânc în piept aerul proaspăt de ţară, închizându-şi ochii să savureze momentul. Era o uşurare să aibă din nou o casă, fără să-şi facă probleme în privinţa chiriei sau a reînnoirii contractului de închiriere. Acum aveau răgazul necesar să caute o casă, fără a fi sub presiune. Dorothy fusese atât de amabilă cu ele şi nu voise să audă de vreo chirie. Şi când te gândeşti că numai cu câteva săptămâni în urmă nici n-o cunoşteau.

– Îmi faci o favoare, draga mea, protestase Dorothy când Melissa voise să-i dea bani de chirie şi niciun argument n-o putuse schimba. Aşa că Melissa se resemnase, dar insistase să plătească mâncarea şi jumătate din facturi. Nu voia să-şi piardă nou-descoperita ei independenţă. O făcea să se simtă mai bine să ştie că într-un fel contribuia, în afară de faptul că era la dispoziţia lui Dorothy, dacă aceasta avea nevoie de ajutor.

– *Iubito....*

Cuvântul neaşteptat o făcu să tresară şi se întoarse să se uite prin încăpere. Nu era nimeni.

– O, Dumnezeule, am din nou impresia că aud voci! îşi duse o mână la frunte, aplecându-şi capul, clătinându-l uşor.

– *Iubito...* vocea murmură din nou şi în acelaşi timp Melissa simţi ceva care-i mângâie obrazul. Simţi că se sufocă, îşi duse mâna la faţă, cercetând încă o dată încăperea.

Probabil a fost vântul. Râse încet de parcă s-ar fi simţit uşurată, realizând că mintea îi juca feste. Sigur trebuie să fi fost vântul. Închise fereastra cu putere şi se îndreptă tremurând spre pat, unde se aşeză şi trase aer adânc în piept să-şi aline bătăile puternice ale inimii.

– *Iubita mea...* de data asta vocea fu mai puternică, iar Melissa aproape se înecă atunci când trase aer în piept.

– Nu, nu este real. Clătină din nou din cap. Indiferent cine ai fi, pleacă.

Auzi un râs puternic, profund ca un tunet, apoi simţi că este din nou mângâiată pe obraz. Pe moment rămase pe pat în imposibilitatea de a se mişca. Apoi dorinţa de a fugi deveni foarte puternică, dominând orice altceva, şi descoperi că îşi poate mişca picioarele din nou. Sări în sus îndreptându-se spre uşă, alergând mai repede decât ar fi crezut. În graba ei, se lovi cu piciorul de o placă desprinsă din podea. Oh! Oh! La naiba! Trase o înjurătură, încercând să ignore durerea care-i săgeta piciorul, când se repezi spre palier. Alergă în jos pe trepte de parcă ar fi fost urmărită de demoni. Râsul acela ciudat îi răsuna încă în urechi când trânti cu putere uşa de la intrare.

• • •

Roger nu-şi putea lua gândul de la Sibell de Ashleigh. Privirea ei hăituită şi evidenta ei disperare când vorbise despre tatăl ei îl intrigaseră şi voise să afle mai mult despre ea. Nu dorea să atragă atenţia asupra interesului său pentru tânăra văduvă, astfel că îi încredinţase lui Hugone misiunea aceasta. Nu dorea să-i facă femeii situaţia şi mai grea.

– Hugone, ai ascultat la bârfe aşa cum ţi-am spus?

Îşi exersau caii pe urmele din pădurea din jurul Idenhurstului şi nu-i auzea nimeni.

Hugone începu să râdă şi încuviinţă.

– Da, sir. Se vorbeşte mult despre doamna Sibell, aşa că n-a fost prea greu să aflu câte ceva.

– Spune-mi, nu mă ţine în suspans. Roger îi zâmbi la rându-i, ca să-i arate că pe jumătate glumea.

Îi plăcea băiatul şi avuseseră o relaţie plăcută, mai mult ca fraţi decât ca stăpân şi servitor. Hugone era un băiat

muncitor şi cinstit şi nu se dădea înapoi de la a avea ochii şi urechile deschise în favoarea lui Roger.

– Foarte bine, pentru început tatăl ei, John Ashleigh, nu e prea iubit prin zona asta. E încrezut, dar, de fapt, e doar neam de ţăran. Are o părere foarte bună despre sine şi pretinde că are străbuni normanzi, chiar dacă nu are nicio dovadă a unei astfel de legături.

Roger încuviinţă.

– Nu e ceva neobişnuit. În general, aceste lucruri nu se pot dovedi.

– O, dar în situaţia asta se poate. Se ştie că tatăl lui John Ashleigh a fost un simplu infanterist englez în războiul cu francezii. Lipsit de scrupule, a pus mâna pe o mică avere din răscumpărări şi capturi de prăzi. Astfel, a cumpărat pământ în Ashleigh şi şi-a sporit averea de zece ori. John, fiul său, a fost trimis într-o casă nobilă să înveţe arta luptei şi manierele. Hugone surâse afectat. Se pare că, deşi a învăţat arta luptei, nu i-a rămas nici urmă de maniere.

Roger râse.

– Înţeleg. Şi cine a avut nenorocul să se mărite cu un astfel de bărbat? Era curios în privinţa mamei lui Sibell.

– A avut două neveste, sir. Prima a murit dând naştere celui de-al cincilea fiu, dar el n-a jelit-o mult. A fost mai supărat când băiatul cel mare, numit John, după tatăl său, a murit într-un accident cu câţiva ani în urmă. Oricum, omul s-a recăsătorit rapid cu o femeie nobilă prin naştere, dar cu avere mică, poate sperând că asta îi va asigura accesul în nivelurile înalte ale societăţii. S-a purtat bine cu noua sa soţie, pentru că era prietena lui lady Maude, dar a murit şi ea, iar fiica lor a fost trimisă la internat la vârsta de 10 ani. Când fata a împlinit 16 ani, i s-a oferit căsătoria cu unicul fiu al lui sir Gilbert, iar bucuria lui John n-a avut margini, aşa mi s-a spus.

– Hmm, asta pot să înțeleg, spuse Roger prefăcut.

Ochii lui Hugone dansară cu neastâmpăr.

– Ah, dar bucuria asta a fost scurtă. Căsnicia a durat doar un an, timp în care doamna Sibell n-a oferit un moștenitor familiei Presseille. Tânărului i-a intrat în cap să se ducă să lupte cu yorkiștii împotriva regelui și, după cum știm, a fost ucis.

Roger încuviință, dar nu vru să se gândească la felul în care murise Roland. I se putea întâmpla și lui la fel. Hugone îi aruncă o privire nesigură, apoi continuă:

– Furia lui John la auzul acestei vești a fost uluitoare.

– Furia lui John? Nu a lui sir Gilbert?

– Nu, sir. Nu mă îndoiesc că sir Gilbert și-a jelit fiul, dar reacția lui John Ashleigh a fost complet opusă când i s-a dat vestea. Furios, a început să spună cât de prost fusese tânărul stăpân, Roland. Lui sir Gilbert nu i-a plăcut să audă cum a fost descris moștenitorul său decedat, vă pot spune asta.

– Cred, murmură Roger. Să înțeleg că tactul nu e punctul lui forte?

– S-ar putea spune, sir, confirmă Hugone. Dar asta n-a fost tot. S-a întors către fiica sa în fața unor servitori. „Și tu! Ce ai de arătat după acest an de căsnicie? a strigat la ea. Nimic, asta! Pentru Dumnezeu, nu ești bună de nimic!" Acelea au fost vorbele lui. Păcat că sir Gilbert n-a fost acolo să-l audă. Plecase să-și înmormânteze băiatul, așa mi s-a spus.

Roger clătină din cap.

– Ce nemernic!

– Da, sir așa este. A luat-o în aceeași zi acasă pe doamna Sibell, nici măcar nu i-a dat voie să-și împacheteze lucrurile. Ultimul lucru pe care l-au auzit de la John Ashleigh a fost: „O să-ți găsesc eu un rost, o să vezi tu, și de data asta

să nu îndrăzneşti să dai greş!"

– Tipul ăsta pare un bădăran adevărat. Roger îşi suprimă un fior gândindu-se la ce suportase doamna Sibell din partea acestui om. Nu era de mirare că avea aerul acela încordat şi neliniştit. Oftă şi-şi întoarse atenţia asupra servitorului său. Te-ai descurcat bine, mulţumesc pentru eforturile tale, Hugone. Te rog să ai urechile deschise pentru ce va mai urma.

• • •

– Iată-te, Melissa, te-am căutat peste tot.

La o oră după fuga ei, Melissa stătea pe o bancă lângă heleşteu, chiar dacă aerul devenise destul de rece. Se întoarse la timp s-o vadă pe Dorothy venind spre ea. Ştia că avea de făcut treabă în casă, dar nu se putuse ridica să plece. Încă îi mai tremurau picioarele când se gândea la cele întâmplate.

– Păcat, murmură ea.

– Ce faci aici? întrebă Dorothy aşezându-se lângă ea şi privind-o îngrijorată. S-a întâmplat ceva?

Melissa oftă şi decise să intre direct în subiect.

– Crezi că dormitorul meu e bântuit? La conacul Ashleigh există năluci?

Dorothy ridică insesizabil din sprâncene.

– Bântuit? Ce te face să crezi asta?

– Mi s-a părut c-am auzit o voce de dimineaţă. De fapt, sunt sigură. Şi au mai fost şi alte situaţii, lucruri inexplicabile.

Dorothy ridică din umeri.

– E posibil. Casa e foarte veche. Eu n-am sesizat niciodată nimic ciudat, dar se spune că doar anumiţi oameni sunt sensibili la fenomene paranormale. Poate tu eşti unul dintre ei?

– Aş fi preferat să nu fiu, se cutremură Melissa. Sperase că Dorothy îi va oferi o explicaţie raţională pentru experienţele sale. Nu voia să creadă în năluci şi mai ales să împartă casa cu ele.

– Chiar dacă ar fi fost, să zicem ceva neobişnuit, n-am auzit ca să fie afectat cineva în această casă. Nici pe mine nu m-a afectat şi am trăit toată viaţa aici.

– Aşadar nu e un poltergeist. Cel puţin pentru asta trebuie să fiu recunoscătoare, zise Melissa cu sarcasm.

– Vrei să te muţi în altă cameră, draga mea? Am înţeles că aceste fenomene referitoare la stafii sunt legate de anumite locuri.

Melissa se gândi la asta, apoi respinse ideea.

– Nu, eu... cred că va trebui să mă obişnuiesc, dacă sunt una dintre acele persoane sensibile. Şi camera chiar îmi place, mă simt acasă în ea.

Dorothy se uită spre heleşteu şi zâmbi.

– Ştii, mi-ar plăcea dacă mi-ar putea dovedi cineva că există năluci. Ar fi o alinare să ştiu că sufletele noastre pot continua să trăiască. Îmi lasă o speranţă, nu crezi? Poate că dragul meu Charles ne veghează când vorbim acum. La fel şi mama ta.

– Presupun că da.

Văzând-o atât de calmă şi de prozaică, Melissa se simţi ca o neghioabă că reacţionase exagerat. Se lăudase întotdeauna că e o femeie practică, sigur putea să se descurce cu o stafie care o vizita ocazional. Atâta timp cât se rezuma doar la asta.

Dar, urmând-o în casă pe Dorothy şi simţind din nou acea nelinişte ciudată care o cuprinde imediat ce se apropie de casă, nu mai fu aşa de sigură.

• • •

Foşnetul hârtiei îl trezi pe Jake şi realiză că trebuie să fi adormit pe sofaua din camera de zi, în timp ce citea ziarul. Făcuse ore suplimentare în ultimul timp şi nu era prima oară că moţăia în rarele seri libere.

Oftă şi închise ochii la loc. *Nu prea are rost să mă mut, pot să stau unde sunt.* Se cuibări din nou să se simtă mai confortabil, dar simţi crampe la picioare. Senzaţia se amplifică până când fu sigur că tot aerul din plămâni ieşise. Trebui să se forţeze ca să respire şi avu senzaţia că ceva sau cineva îl lovise. De fapt, nu unul sau doi oameni, ci o mulţime îl împingea şi-l înghiontea, ţinându-i mâinile larg desfăcute.

– Ce naiba....? murmură el.

Încruntându-se, încercă să-şi deschidă ochii, dar pleoapele refuzară să-l asculte. Stăteau închise cu încăpăţânare şi brusc în interiorul lor apărură imagini de cine ştie unde. Era ca şi cum ar fi urmărit un DVD fără să aibă acces la butonul de oprire şi ceea ce vedea era atât de oribil, încât inima începu să-i bată cu putere.

Se afla în mijlocul unei mulţimi de oameni care insultau nişte nefericiţi aflaţi pe un eşafod improvizat. În faţă se afla un tânăr cu mâinile legate la spate, iar Jake tresări văzându-i trăsăturile. Semăna într-un mod ciudat cu el, acelaşi nas uşor ascuţit şi ochii albaştri, cu părul drept, căzut pe-o sprânceană, chiar dacă părul acestuia bătea în roşu, în timp ce al lui în blond-auriu. Era doar un tânăr, nu un adult! Jake simţi empatie pentru tânărul aflat acolo.

Nu era momentul să înregistreze mai multe detalii, întrucât cineva, într-o pelerină neagră, păşi în faţă, blocându-i vederea. Bărbatul cu un aer oficial dădu citire unui decret, din care Jake nu prinse mare lucru. Îi era imposibil să audă prea multe cu mulţimea aceea care voia sânge şi-l împingea din toate părţile. Singurele cuvinte pe

care le auzea clar erau: Roland... trădător al Coroanei... executat prin decapitare... Roland? Nu era un nume cunoscut şi cu toate acestea era ca şi cum ar fi urmărit aceste evenimente cu ochii cuiva care-l cunoştea, pentru că nu era surprins defel. Involuntar, lăsă să-i scape un NU când se citi cruda sentinţă, dar tot nu-şi putea deschide ochii şi era forţat să urmărească ce se întâmpla.

Tânărul cu părul blond-roşcat era condus spre un eşafod grosolan, o bucată pătrată de lemn, cu laturi uşor neregulate. Bărbatul fu îngenuncheat şi aşezat cu capul pe suprafaţa dură. Jake îl văzu cum luptă cu temnicerii, apoi cum îşi ridică pentru ultima oară privirea îngrozită spre cer, murmurând ceva. Îşi imagină că e o rugăciune, pentru că nu părea să aibă vreo şansă să oprească procesiunea.

Cu o ultimă privire chinuită spre mulţime, tânărul îşi închise ochii, punându-şi capul pe blocul de lemn. Părea calm acum, dar Jake putea să vadă că, în pofida bravadei sale, tânărul nu se putea opri din tremurat. Era paralizat de teamă. Şi cine n-ar fi fost?

Chiar dacă voia să intervină şi să oprească toate astea, Jake ştia că ar fi fost în zadar şi, oricum, nu se putea mişca. Înghiţi cu greu şi se resemnă în faţa inevitabilului, aşa cum făcuse deja tânărul. Un tip imens, cu capul acoperit cu o glugă neagră, făcu un pas în faţă şi ridică în aer un topor cu lama lată. Mulţimea se linişti ţinându-şi răsuflarea. Singurul sunet care se mai auzea acum era doar rugăciunea în surdină a unui preot care stătea în spatele eşafodului.

Lama ascuţită sclipi în lumina soarelui şi coborî cu o lovitură dezgustătoare. Jake tresări de parcă i s-ar fi separat propriul cap de trup şi se strădui mult să nu vomite văzând scena. Ştia că tânărul avusese noroc, întrucât călăul reuşise din prima lovitură, dar nu simţi decât greaţă şi o durere tăioasă până la oase.

O mână invizibilă îl apucă de mânecă şi o voce şuieră:

– Stăpâne, trebuie să plecăm. Nu putem rămâne aici, e o nebunie! V-ar putea executa şi pe dumneavoastră! Era conştient că era tras din mulţime de cineva cu părul negru, drept şi îl urmă orbeşte. Cineva care ştia că avusese noroc să scape de soarta care-l ucisese pe tânăr. Putea fi el acolo pe eşafod.

Încet, imaginile se estompară, iar Jake putu să-şi deschidă ochii. Deveni conştient de camera modernă de zi în care se afla, se ridică fără să mai simtă vreo reţinere. Totuşi, nu putea să uite ceea ce tocmai văzuse. De ce visa astfel de lucruri? Era un vis declanşat de unele amintiri încorporate în pereţii conacului? Auzise de astfel de teorii, dar nu crezuse că există până acum. Sau era posibil să retrăiască experienţe ale unor strămoşi de mult decedaţi? Se săpaseră adânc în memoria ADN-ului său? Dar în situaţia asta de ce văzuse prin ochii altcuiva? Fără îndoială, în mintea lui Jake era că tânărul de pe eşafod avea legătură cu el, chiar dacă Jake nu vedea lucrurile din punctul lui de vedere. Înghiţi cu putere şi se ridică de pe sofa prea neliniştit să poată sta nemişcat. Nimic din toate astea nu avea logică! Oricum ar fi fost, nu voia să mai vadă vreodată astfel de orori.

Capitolul 8

– Aşadar, marele şi atotputernicul sir Gilbert nu-ţi sare în ajutor?

Tatăl lui Sibell zâmbi compătimitor de cealaltă parte a mesei, muşcând cu zgomot dintr-o bucată de pâine înainte de a lua o gură de bere şi de a regurgita repetat. Părea să fie bine-dispus, şi Sibell se abţinu de la a-i răspunde aşa cum ar fi vrut. Preferă să-l privească cu ochii mari, de parcă n-ar fi avut idee despre ce vorbeşte, chiar dacă ştia prea bine la ce făcea aluzie.

Câteva zile după vizita de la Idenhurst, el şi fraţii ei o urmăriseră îndeaproape. Ca şi cum s-ar fi aşteptat să vină careva de la conac s-o salveze, chiar dacă ea ascultase sfatul lui Maude şi pretinsese că este de acord cu noua căsătorie. Acum, că trecuse o săptămână, tatăl ei se relaxase, convins că fata nu ceruse ajutor.

– Ştie şi el, sir Gilbert, la fel de bine ca mine, că nu are un cuvânt de spus în această chestiune. Se pare că l-ai judecat greşit. E un om sensibil, nu se amestecă acolo unde nu e cazul. Iar tu nu mai contezi pentru el. Omul chicoti.

– N-am vorbit cu sir Gilbert, doar cu lady Maude, răspunse Sibell calmă. De fapt, ea a trimis după mine. Iar eu ţi-am ascultat instrucţiunile. Şi-a încrucişat degetele pe sub masă, întrucât nu era adevărat.

Chipul tatălui ei se întunecă auzind de lady Maude.

– Babă băgăcioasă. Nu mă îndoiesc că ţi-a pledat cauza

pe lângă soțul ei, dacă așa a vrut. Ori n-ai spus nimic, ori... lăsă amenințarea suspendată în aer, iar Sibell încetă să mai tremure. Nu credea că tatăl ei i-ar face vreodată vreun rău lui lady Maude, chiar dacă ar fi aflat că intervenise, dar nu știai niciodată cu el cum stau lucrurile. Era imprevizibil și își ieșea foarte repede din minți. Se cutremură din nou. Nu, nu va trebui să afle niciodată.

Din fericire, starea bună de spirit însemna că slăbise și vigilența. Cel puțin acum Sibell își putea face treburile obișnuite în casă și în afară, fără un copoi pe urmele sale. După ce a terminat multele sarcini din acea dimineață, a profitat de ocazie să se strecoare pe ușa din spate fără să fie văzută și s-a îndreptat spre păduricea din apropiere.

Era o zi frumoasă, neobișnuit de caldă, cu un vânticel care abia mișca ușor ramurile pomilor. Primăvara fusese întotdeauna anotimpul ei preferat și a observat cu plăcere toate semnele venirii ei. A văzut copaci cu boboci mari și puternici gata să irumpă, copaci în floare, păsări care-și făceau una alteia serenade și flori ivindu-se prin stratul gros de frunze moarte de pe pământ. Toate acestea au făcut-o să se simtă mai bine și s-a hotărât să se bucure de acel moment, lăsând în urmă grijile. Era imposibil să rămâi supărat într-o astfel de zi.

Chiar știind că era periculos să se aventureze prea departe singură în pădure, s-a gândit că va fi în siguranță atâta vreme cât rămânea în preajma casei. Haiducii îi opreau pe călătorii de pe drum, nicidecum pe oamenii de rând care-și vedeau de treburile lor, s-a gândit ea. Purta o pelerină veche de la o servitoare de la bucătărie. Toată lumea știa că servitoarelor nu aveai ce să le furi, așa că spera să fie luată drept una dintre ele și lăsată în pace.

Pe sub mesteceni a găsit primule, care-și scoseseră ici și colo capul, și un adevărat covor de anemone de pădure, a

căror lumină era potențată de pădure cât vedeai cu ochii. Sibell s-a oprit să admire priveliștea superbă. Chiar dacă o mai văzuse de multe ori înainte, știa că nu se va plictisi niciodată de ea. S-a rezemat cu spatele de cel mai apropiat copac și a închis ochii savurând momentul. Era o promisiune în aer, sugestia unor lucruri minunate care se vor petrece și care i-au făcut inima să bată mai tare, în așteptare.

– Așadar mica pasăre a zburat din cuib în cele din urmă, a auzit o voce profundă din spatele ei.

Sibell s-a întors repede, atât de repede încât și-a prins pelerina într-o ramură. A eliberat-o cu mâna tremurând și a privit în ochii lui sir Roger Langford care apăruse în urma ei ca o fantomă din pământ.

– Eu... eu...

– Iartă-mă, n-am vrut să te sperii din nou. El a râs. Se pare că e nenorocul meu să te sperii de fiecare dată când ne vedem. Îți spun că nu este asta intenția mea.

– De unde ați apărut? Nu v-am auzit apropiindu-vă. Sibell s-a străduit să se calmeze și și-a strâns capetele pelerinei la piept. Din nou el a prins-o nepregătită.

– Cred că ai fost foarte îngândurată. N-am făcut secretă prezența mea.

Sibell nu era prea convinsă. Oricine mergea prin pădure putea călca pe o creangă care să facă un zgomot, dar ea nu auzise nimic.

– Ai venit pe jos astăzi? a rostit ea suspicioasă, întrebându-se ce-l adusese așa de aproape de casa ei pe furiș. Îl spiona pe tatăl ei?

– Într-adevăr. E o zi prea frumoasă să mergi călare. Prefer să observ natura, și ce mod mai bun ar exista pentru asta decât plimbarea? Nu asta faci și tu?

– Eu... am venit să caut ierburi.

O, da, sigur. Privirea lui i-a spus că știe că minte, și Sibell

s-a gândit că e mai bine să schimbe subiectul.

– Nu te-a avertizat sir Gilbert că sunt haiduci pe-aici?

Sir Roger a început să râdă din nou.

– Am crezut că am stabilit la prima noastră întâlnire că nu mă tem de ei. După cum vezi, mi-am adus sabia credincioasă cu mine, doar aşa... a bătut cu afecţiune lama săbiei, apoi a devenit serios. Oricum, o femeie n-ar trebui să se aventureze singură prea departe de casă. Ar fi o nesăbuinţă, cred.

– Dar n-am plecat departe, sunt încă aproape de conac, s-a apărat ea, deşi realiza acum că, dacă el ar fi fost un haiduc, ar fi avut probleme să scape de el. S-a întrebat dacă nu cumva era şi el unul dintre acei oameni disperaţi. Poate din acest motiv se strecura peste tot. Se ducea la întâlnirea cu ceilalţi haiduci care-l sprijineau pe ducele de York? S-a încruntat. Dacă aşa era, risca enorm plimbându-se la lumina zilei.

– Nu te bucuri de ziua asta? a întrebat-o el văzându-i expresia. Poate nu-ţi plac florile?

– Sigur că-mi plac, numai că... nu-i putea spune că o deranjase. Ar fi fost o mojicie. M-ai speriat, asta e tot.

– Poate îmi vei permite să-mi iau revanşa? Vino cu mine la o plimbare, să ne bucurăm împreună de frumseţea primăverii. A întins mâna spre ea în aşteptare.

– Dar nu te cunosc prea bine.

– Prostii! Sunt musafirul familiei Presseille. Sper că nu-ţi imaginezi că aş pune în pericol bunăvoinţa lor comportându-mă necorespunzător faţă de fosta noră a lui lady Maude? I-a zâmbit, ca să arate cât de ridicole erau suspiciunile ei. Voiam doar să mă plimb cu tine şi să-ţi vorbesc.

Sibell s-a simţit ca o proastă că se îndoise de el. El, cu siguranţă, nu arăta ca un tâlhar, nici nu se purta ca atare. Poate era chiar opusul, cineva trimis să-i nimicească şi

să-i aresteze pe susţinătorii ducelui? Cu un oftat a renunţat să se mai gândească, amintindu-şi că voise să se bucure de ceea ce vedea acum şi aici.

– Foarte bine, i-a spus, aşezându-şi mâna pe braţul lui. Nu văd de ce n-am face câţiva paşi împreună. Există un râu nu departe de aici, cu debit mare în această perioadă a anului, o privelişte minunată.

– Atunci, să-l găsim!

Zâmbetul lui i-a alungat toate îndoielile pe moment. Dar curând ele au revenit.

Sibell ştia că a-şi petrece vremea cu un bărbat străin era împotriva a tot ceea ce fusese învăţată, iar faptul că făcea asta la adăpostul pădurii era şi mai rău. Cu toate acestea nu putea să nege că se bucura de fiecare moment.

Entuziasmul lui sir Roger faţă de tot ceea ce vedea în jur era contagios, ca şi râsul lui care se auzea frecvent. Era evident că era un bărbat care se bucura din plin de viaţă, care nu regreta nimic, privea doar înainte. Spre deosebire de bărbaţii din familia ei, care păreau că au mereu gânduri negre şi-şi doreau mereu ceea ce nu puteau să aibă.

– De ce eşti aşa de tristă? a întrebat-o el scoţând-o din gândurile ei.

– Nu sunt tristă, eram doar îngândurată.

– Îţi mai faci probleme din cauza tatălui tău? E posibil să ne fi urmărit?

– O, nu. E ocupat în dimineaţa asta. Nu am nicio problemă, crede-mă.

El se oprise în faţa ei privind-o foarte serios pentru prima oară.

– N-aş vrea să te pun într-o situaţie delicată. Trebuie să-mi spui dacă vrei să plec.

– Nu! Nu mă lăsa singură. Îmi place compania ta. Confesiunea i-a scăpat fără voie şi a simţit cum roşeşte jenată.

– Şi mie îmi place să fiu în prejma ta.

Privirea cu care şi-a însoţit afirmaţia i-a pus inima pe jar, dar ea şi-a spus că aşa era el. Probabil flirta ca să-i treacă timpul. *Nu însemn nimic pentru el, şi ar trebui să ţin minte asta.*

Roger se bucura din plin de prezenţa ei, lucru care l-a luat cumva prin surprindere. Chiar dacă nu venise special s-o caute pe doamna Sibell în această dimineaţă, a realizat că probabil venise cumva inconştient în direcţia aceasta, în speranţa de a o vedea. Era convins că acesta era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă. Şi atunci de ce-l făcuse?

Răspunsul părea să fie că nu s-a putut abţine şi că trebuia s-o vadă.

Era ciudat, pentru că în mod obişnuit nu s-ar mai fi gândit la ea. Îi plăceau femeile mici de statură, vesele, rumene, care ştiau regula jocului şi-şi dădeau silinţa. Femei frivole, femei de lume, care nu necesitau vreun efort din partea lui. Sibell cu siguranţă nu se înscria în categoria asta. Ba din contră.

Era înaltă, îi ajungea până la bărbie. Chiar dacă pelerina lungă pe care o purta îl împiedica s-o vadă bine, apreciase că era slabă. Dar, din călătoria făcută împreună, îşi amintea că avea forme; le simţise când se rezemase de el. Totuşi, chipul îi era tras şi învăluit într-un aer de tristeţe ca un văl invizibil. Părea şi foarte inocentă, chiar dacă fusese căsătorită. Privirile frivole şi comentariile lui fuseseră primite cu un zâmbet timid sau cu figură încurcată, ca şi cum n-ar mai fi tachinat-o nimeni până atunci. Nu înţelegea. Cu toate acestea, ceva îl fascina la femeie. Aflase din bârfele de la Idenhurst că fusese destul de iubită ca noră a lui sir Gilbert şi era preferata lui lady Maude. Cu astfel de protecţie, tatăl ei n-ar fi trebuit să se îngrijoreze pentru binele ei. Atunci de ce se plimba singură prin pădure? Din

acelaşi motiv, de ce mergea pe jos? Chiar şi lady Maude o întrebase de ce nu are un cal.

Când au schimbat priviri, ochii ei mari, cenuşii, împodobiţi de gene negre, groase, erau solemni, aproape temători. Nu aveau nimic din cochetăria cu care era obişnuit, iar Sibell părea să nu fie deloc conştientă de farmecul ei. Fără să fie o frumuseţe în adevăratul sens al cuvântului, dar nicio drăgălaşă oarecare. Ochii cenuşii alcătuiau un chip plăcut împreună cu nasul mic şi drept, uşor ridicat la vârf. Pe nas erau presăraţi pistrui, care le-ar fi displăcut unora. Roger însă îi găsea fermecători. Ştia că avea gropiţe în fiecare obraz, o gură cu buze generoase, pe care a simţit o nevoie irezistibilă să le sărute.

Şi-a alungat ideea din minte. *E o nebunie şi ar trebui să-mi treacă.*

Fata avea ceva care-l atrăgea teribil. Felul ei fragil era o provocare pentru cavalerismul său înnăscut, făcându-l să vrea s-o protejeze de toată lumea. Iar când şi-a lăsat capul într-o parte şi l-a privit cu încredere şi speranţă, el a ştiut că e pierdut. N-o putea părăsi. Poate niciodată. Pe drumul de întoarcere la Idenhurst, a uitat de Sibell o vreme, până când Hugone l-a făcut atent:

– Sir, am noutăţi. Un servitor al lui sir Gilbert, numit Walter, a venit mai devreme călare arătând de parcă se întorcea după o lungă călătorie. M-am hotărât să mă ţin după el şi imediat s-a întâlnit cu stăpânul său la grajduri.

– De ce aşa în secret? Roger era foarte interesat. Suspecta că gazda sa era susţinător al Ducelui de York, dar, dacă era aşa, păstra tăcerea în această privinţă. Oficial îi era loial regelui.

– Au discutat despre dumneavoastră. Hugone era oarecum încurcat, iar Roger s-a încruntat la el.

– Despre mine? Ce-a spus?

– Părea ca şi cum Walter ar fi fost trimis să afle mai multe despre dumneavoastră, să verifice prin locurile natale.

Roger încuviinţă.

– N-a crezut ce i-am spus, nu? Nu pot să-l învinuiesc totuşi. Şi care a fost verdictul?

– L-am auzit spunând că tot ce-aţi afirmat în faţa lui sir Gilbert pare adevărat şi că nu are ceva rău de raportat despre dumneavoastră, numai de bine. Hugone şi-a muşcat apoi buzele: Totuşi...

– Spune. Ce-a mai zis?

– I s-a spus de posibila voastră implicare alături de duce, sir. Nimic concret, numai zvonuri.

– Hm, nimeni nu poate dovedi ceva, dar ar trebui să fim în gardă. Nu că sir Gilbert ar avea ceva împotrivă, chiar din contră, dar până vom putea să discutăm deschis astfel de lucruri... Îl privi fix pe Hugone, chiar dacă ştia că nu e necesar. Tânărul era de încredere.

– Nicio vorbă, sir.

– Excelent! Mulţumesc pentru vigilenţă şi aminteşte-mi să te plătesc în plus luna asta.

Capitolul 9

– Furtună de zăpadă în martie? Credeam că le-am văzut pe toate. Dorothy își ridică dezgustată mâinile spre cer, lăsând draperia grea de catifea să cadă la loc.

Melissa, care se afla în cameră, strănută violent ca răspuns, îngropându-se mai adânc în fotoliul uriaș de lângă șemineu.

– Pot să-ți mai aduc ceva, draga mea? o întrebă Dorothy.

– Nu. Melissa își suflă nasul și adăugă: Nu, mulțumesc. Îmi pare rău că sunt așa urâcioasă, dar nu mă simt prea bine. O durea capul ca naiba, iar sinusurile parcă stăteau să explodeze.

– Oh! Ești un pacient mai rău decât Charles al meu, și asta spune ceva.

Melissa n-o putea contrazice, pentru că nu-l cunoscuse pe defunctul domn Cummings, așa că pufni și repetă scuzele.

Dorothy se îndreptă spre ușă.

– Ai nevoie de o supă fierbinte. Dacă mă caută cineva, sunt la bucătărie.

– Hmm, mulțumesc.

Camera de zi de la Ashleigh Manor, cea cu grinzi de stejar, era un paradis cald, iar Melissa se simțea învăluită ca într-un cocon, în timp ce afară era o furtună violentă. Lemnele din șemineul imens păstrau încăperea la temperatura potrivită și făceau ca mobila de stejar închisă la cu-

loare să sclipească în lumina focului. Covoarele persane mari, în culori de roşu şi cafeniu, contribuiau la senzaţia de căldură, constituind pete de culoare.

Melissa oftă.

– Nu-mi place să fiu bolnavă, şopti ea, lăsându-se învăluită în moliciunea fotoliului. Dorothy avea dreptate, era o pacientă rea. Russ, care zăcea în faţa focului, îşi săltă capul privind-o cu simpatie. Lemnul vechi al casei scârţâia uneori, iar palele ocazionale de vânt fluierau pe coş, dar nimic altceva nu se mişca. Melissa auzea zăngănitul vaselor la bucătărie, dar zgomotul era foarte îndepărtat. Se simţi cuprinsă de ceva ireal şi adormi.

Fără nicio avertizare, Russ ţâşni, lătrând furios spre peretele din faţa fotoliului Melissei. Părul de pe ceafă i se ridicase şi făcu nişte sărituri furioase, ţinându-şi privirea aţintită asupra peretelui. Melissa clipi des.

– Ce este cu tine? Se frecă la ochi şi se uită la el, văzând cum zgâria cu ghearele podeaua alunecoasă şi ieşi în hol. Se întoarse apoi să vadă ce l-a făcut pe căţeluş să reacţioneze astfel şi îngheţă.

Pe perete se profilase un chip care se uita la ea. Melissei i se ridică părul de la ceafă de teamă şi nu mai putu să vorbească, parcă o strângea ceva de gât. Nu mai putea să respire şi, chiar dacă ar fi vrut să ţipe, îi era imposibil. Încercă s-o facă, dar nu reuşi decât un scâncet. Ţinându-şi ochii închişi îşi recăpătă puterea plămânilor, deşi putea inhala aerul doar puţin şi într-un mod dureros.

– O, Dumnezeule, şopti ea. Era chiar aşa de bolnavă încât vedea chipuri pe pereţi? Dar stai, şi Russ trebuie s-o fi văzut.

Îşi ridică foarte puţin pleoapele. Chipul era încă acolo şi de data asta îi zâmbea. Mai respiră o dată adânc şi-şi deschise complet ochii. Teama puternică o ţinea ţintuită pe

loc, iar ochii îi rămăseseră fixați pe acea imagine stranie.

Era un bărbat, fără îndoială. Avea un chip masculin incredibil, deşi era încadrat de plete lungi blonde. Îi apăru încet, de parcă o lentilă invizibilă ajusta imaginea în care Melissa se trezi privind, într-o pereche de ochi albaştri, reci, care-i păreau oarecum cunoscuți. Îi observă cicatricea alungită de pe obrazul stâng, ceea ce-l făcea să arate oarecum ca un pirat, şi în clipa aceea făcu legătura. *El e bărbatul din visele mele!*

Se întrebă în treacăt dacă nu cumva adormise şi visa acum, dar cumva ştiu că nu este aşa. Ochii vioi clipiră, iar ea expiră cu putere ca să se calmeze.

– Nu, asta nu se poate întâmpla, rosti ea în şoaptă, dar zâmbetul lui se amplifică de parcă voia a-i dovedi că se înşală.

Încetul cu încetul simți cum teama dispare, fiind înlocuită de curiozitate. Cum era posibil? Altă scurtă încercare de a-şi închide ochii pentru a-l face să dispară nu dădu rezultat. Chipul bărbatului persistă, iar buzele începură să se mişte ca şi cum el îi vorbea, chiar dacă nu putea auzi nimic.

Melissa începu să se întrebe dacă cineva îi juca feste. Privi în jur după o posibilă sursă a imaginii de pe perete, dar nu observă nimic evident. Nu mai era altcineva în încăpere, niciun alt loc unde, logic, ar fi putut fi ascuns un dispozitiv de înregistrare sau aparat. Peretele neted, fără asperități sau denivelări, putea fi locul ideal pentru a proiecta o imagine, dar în cazul acesta ar fi trebuit să existe un fascicul luminos care să emane de undeva. Dar nu era.

– Imposibil, şopti ea şi se întoarse să se uite la chipul bărbatului.

Brusc corpul ei începu să tremure, simțindu-şi capul ca şi cum cineva i l-ar fi umplut cu vată. Începu să orbecăie, mici tentacule cercetând, chestionând. Melissa clătină din

cap, clipind des de câteva ori. *Ce mi se întâmplă?*

Inexplicabil, teama pe care o simţise se dispersă, fiind înlocuită de altceva. O căldură care se amplifica, senzaţia că-l cunoştea pe acest bărbat, că-l plăcea. Încercă să clatine din cap încă o dată, dar de data asta n-o ascultă. De fapt, nici picioarele nu se mişcau la comenzile ei, dar păreau să fie orientate de altă forţă, care nu-i aparţinea.

Nu avea ce face, decât să-l fixeze pe bărbat. Zâmbetul lui brusc îi făcu genunchii să-i tremure, chiar dacă era aşezată, şi, ca în transă, simţi cum se apleacă să-i înţeleagă vorbele. Simţi dorinţa bruscă de a-l asculta şi se simţi frustrată la început că nu înţelegea ce-i spunea. Încet, vocea lui se amplifică şi începu să aibă ecou în mintea ei, până îl auzi mai clar.

– *Iubito... Ajută-mă, te rog!* Vocea lui era o mângâiere, o învăluia cu blândeţe, făcându-i respiraţia să devină mai greoaie.

Sentimente de iubire explodară în sufletul ei surprinzând-o. Nu putea să înţeleagă de ce ar trebui să simtă ceva pentru el, dar dragostea fierbinte circula prin ea şi nu-şi mai putea controla emoţiile.

Concomitent, fiori de teamă i se urcară pe şira spinării, dar realiză că nu era teama de el, ci pentru el. Nu voia să-l piardă. Dorinţa de a ţipa era copleşitoare şi încercă disperată să-i vorbească de dragostea ei, dar cuvintele refuzau să se rostească. În agonie, strânse din pumni, şi vocea lui pierdu din amplitudine. Durerea o ajută să-şi recapete controlul asupra picioarelor, dar apoi vocea lui se auzi din nou puternic în capul ei.

– *Te rog... iubito...* puterea ei reveni ameninţător. Simţi că tânjeşte după el mai mult decât după orice. Trase aer în piept cu putere. Îl dorea pe bărbatul acesta mai mult ca pe oricine. Când trăsăturile lui începură să se estompeze, Melissa se panică şi descoperi încă o dată că nu se putea mişca.

– Nu, aşteaptă! De ce spui asta? strigă ea, sărind de pe scaun şi îndreptându-se spre peretele opus. Nu pleca încă. Te rog, spune-mi cine eşti!

Auzi un râs înfundat, un sunet puternic, vibrant, care-i făcu trupul să rezoneze la amintirea plăcerii, apoi veni un răspuns slab.

– *Roger, iubito... ajută-mă...*

Chipul pieri complet când Melissa ajunse să atingă peretele. Mâinile ei întâlniră suprafaţa dură, rece şi o tristeţe de necrezut o cuprinse.

Tremura atât de tare, că putea auzi inelele de la brăţara sa, care scoaseră un sunet discordant şi rămase mult timp cu fruntea rezemată de perete. Forţele ciudate din interiorul ei se scurseră treptat, lăsând-o cu lacrimi uriaşe, necontrolate, rostogolindu-se pe obraji. După câtva timp, îşi reveni din stupoare când dădu buzna Dorothy.

– A, te-ai ridicat din pat. Te simţi mai bine? Supa va fi gata în... Dorothy se opri observând chipul confuz al Melissei. Ce s-a întâmplat?

– O stafie, Dorothy, şopti Melissa. Am văzut-o.

O scurtă ezitare înainte ca Dorothy să răspundă.

– Ai văzut-o?

– Un bărbat. Sigur.

– Adevărat? Ştii, nu arăţi prea bine, draga mea.

Lasă-mă să-ţi aduc o cană de ceai. Şi o aspirină, poate?

Melissa se încruntă. Dorothy nu părea s-o ia în serios deloc şi voia s-o scuture cumva, s-o facă să reacţioneze cum trebuia.

– Nu pretind c-am văzut-o. Nu sunt chiar aşa de bolnavă, insistă ea.

– Nu, sigură că nu, dar stai jos ca să nu-ţi fie şi mai rău. Lasă-mă să-ţi aduc ceva fierbinte, să bei ca să te simţi mai bine.

– Dorothy, eu... dar mătuşa ei părăsise deja încăperea, iar Melissa strânse din dinţi frustrată. Nu-mi pierd minţile, murmură ea aiurea. Dar în adâncul inimii sale începea să se îndoiască.

Gripa a durat o săptămână, iar Melissa a fost sigură că depăşise cel mai sever episod din câte suferise. A lăsat-o fără puteri, apatică şi a mulţumit cerului că Dorothy s-a aflat aproape ca s-o ajute. Bătrâna a gătit, a spălat şi chiar a ajutat-o pe Jolie la lecţii.

– Eşti foarte amabilă, i-a spus Melissa. Chiar dacă sunt sigură că Jolie se poate descurca şi singură.

– Nu e nicio problemă pentru mine, am observat că-şi termină lecţiile mai repede dacă este încurajată.

Melissa a observat că lui Dorothy îi plăcea să fie de ajutor, aşa că n-a protestat prea mult, doar i-a mulţumit din nou. Într-adevăr, după primele săptămâni petrecute la Ashleigh, mai mult sau mai puţin renunţase să mai caute o casă cu chirie pentru ea şi Jolie. Dorothy le făcuse să se simtă bine şi părea extrem de fericită să le aibă în casa ei. Era lipsit de sens şi nepoliticos să vrea să se mute doar ca să fie independentă. Fraza „a-şi tăia craca de sub picioare" îi veni în minte, iar Melissa era destul de pragmatică să accepte că le era bine aşa cum erau. Singurul neajuns era faptul că ea continua să fie hăituită de vise care o epuizau şi de nelinişte. Chiar dacă acea stafie nu-i făcuse rău în vreun fel, experienţa aceea o speriase teribil şi n-ar mai fi vrut să treacă din nou prin ea. Începuse să se uite peste umăr ori de câte ori trebuia să se ducă singură undeva în casă şi tresărea la cel mai mic zgomot. Chiar dacă se dojenea aspru şi încerca să folosească raţiunea de a stăpâni această reacţie nervoasă, de fiecare dată dădea greş.

– E ridicol, a murmurat ea cu diverse ocazii. Dacă ar fi

întrebat-o cineva dacă crede în stafii, ar fi râs, dar acum... cum putea să nu creadă ce vedea cu ochii?

Mult mai destabilizant decât vederea acelui chip de nălucă era faptul că trupul îi era cuprins de o dorință aproape dureroasă pentru acel bărbat. Era sigură că era acelaşi bărbat cu cel din visele sale, nu exista nicio îndoială. Visele cu el se repetau în fiecare noapte, din ce în ce mai senzuale. De fiecare dată când se trezea, o făcea pentru că trupul ei era într-o stare de nelinişte, tânjea după el, aşa cum nu mai tânjise niciodată după un bărbat.

E posibil să-mi imaginez ceva până la punctul în care să se transforme în halucinație? se miră ea. Melissa nu ştia, dar ori de câte ori îşi închidea ochii îi auzea vocea mângâietoare şi i se părea îngrijorător că nu voia să-l lase să plece. Ar fi vrut să-l asculte permanent pe acest Roger.

Melissa se mândrea că e o femeie inteligentă, rațională şi începu să se întrebe dacă momentele dificile prin care trecuse recent o afectaseră mai mult decât îşi imaginase. Oare visele şi chipul de pe perete erau doar rodul imaginației proprii, o reacție poate la trauma divorțului? De când o părăsise Steve, nu mai dorise să ştie de alți bărbați sau să se culce cu vreunul. Se concentrase pe munca ei şi pe Jolie. Steve continua să fie singurul bărbat pe care-l dorea sau aşa credea. I se părea de aceea plauzibil ca mintea ei să vină cu un substitut, un bărbat perfect, care să n-o trădeze niciodată, să n-o părăsească sau s-o dezamăgească.

Indiferent cât s-ar fi gândit, nu putea ajunge la altă concluzie, şi asta cântărea greu asupra minții ei. Pe măsură ce zilele treceau şi nu mai apăreau alte spectre, începu să se calmeze, iar agitația se diminuă cumva. În sinea ei, hotărî să aştepte să vadă ce se mai întâmplă.

– Melissa, eşti căutată la telefon.

Vocea lui Dorothy o făcu pe Melissa să iasă dintr-o altă

reverie şi se scutură mental de ea. Chiar că nu mai trebuia să se gândească la asta, nu era sănătos.

– Vin. Se grăbi pe trepte şi ajunse la telefon aproape fără suflare.

– Alo?

– Melissa, sunt eu, Steve.

– A, salut! Nu-i mai auzise vocea de câteva săptămâni, iar inima ei începu să bată mai tare, chiar dacă refuza să se gândească c-o suna pentru că, în sfârşit, realizase c-a greşit. Asta ar fi fost tentant. Era hotărâtă să nu-l lase să afle că tânjea după el, aşa că luă un ton sarcastic.

– Cărui fapt îi datorez această plăcere?

– Te sun să te informez că nu-ţi voi mai plăti pensia mult timp.

– Ce să faci? Vocea Melissei era ca un scârţâit, iar toate bunele ei intenţii dispărură. Ce vrei să spui? Nu poţi să nu mai plăteşti doar că nu ai chef. Jolie e şi fiica ta.

– Ştiu, dar acum trăieşti în high-life, într-un mare conac şi nu cred că mai ai nevoie de mica mea contribuţie. Am verificat cu câteva zile în urmă, e un mic palat, nu?

– Palat? Ţi-ai pierdut minţile? Ashleigh nu e casa mea, stăm aici până găsim o casă pentru noi două. Una foarte mică. Ţi-am spus! Melissa decise că nu era nevoie ca el să ştie că renunţase să mai caute o casă. Nu avea rost. Frustrarea o făcuse să ridice tonul puţin mai mult decât intenţionase, dar el nu sesizase.

– Da, când va zbura porcul! o persiflă el. Crezi că m-am născut ieri? Ştiu la fel de bine ca tine că nu ai alte rude, iar casa cel mai probabil va fi a ta imediat ce bătrâna dă colţul. E doar o chestiune de timp. Am văzut-o lucrând prin grădină, pare destul de fragilă.

– Nu vorbi aşa de Dorothy! Are doar 72 de ani şi e sănătoasă.

– Probabil. Oricum, nu-mi mai permit să plătesc. Eu şi Daisy vom avea alt copil curând şi vrea să ne căsătorim. Oricum, nu înainte de a se recupera după naştere şi toate celelalte.

Melissa se rezemă de perete şi se lăsă să alunece în jos, până ce atinse podeaua. Era ca şi cum cineva ar fi lovit-o cu putere şi simţi că nu poate respira, ca şi cum ar fi strân-s-o cineva de gât.

– Melissa? Mai eşti acolo? Steve părea impacientat. Nu pot să stau toată ziua la telefon.

– Da, răspunsul ei fu ca o şoaptă, dar asta fu tot ce putu să spună. Mintea ei se lupta să înţeleagă că Steve urma să aibă alt copil cu prietena cu care voia să se căsătorească. Doar îi spusese că nu mai suportă să fie legat de ea, că nu mai vrea alţi copii. Cât era de legat de această nouă prietenă? Un copil din dragoste, la care ar fi putut să renunţe, mai ales după ce i se confesase că nu e sigur că e al lui, dar doi? Înghiţi cu greu, ca să scape de nodul din gât.

– Am vrut să ştii, ca să nu te agiţi. Nu ai nicio scuză, spuse Steve.

O mânie justificată o cuprinse, încât uită de tot şi-şi regăsi puterea de a riposta.

– Ascultă-mă, nemernicule! Nu am niciun ban în plus de cum m-am mutat în casa asta, şi o pot dovedi. Jolie e fiica ta şi, dacă nu vrei să crească privată de ceea ce i-ar trebui unui copil de vârsta ei, ar fi bine să plăteşti în continuare. Nu-mi pasă câţi copii mai ai, asta e problema ta. Jolie este şi a ta, şi îi eşti dator. Vom ţine legătura prin avocatul meu.

Trânti receptorul, apoi izbucni în lacrimi. Erau lacrimi de frustrare şi furie. În cele din urmă, ajunsese la o oarecare stabilitate financiară, întrucât nu mai plătea chiria exorbitantă de la Londra, dar acum se pare că va bate

pasul pe loc. Angajarea unui avocat scump era ultimul lucru pe care-l dorea şi, pentru că ea şi Steve aveau doar un contract neoficial privind plata pensiei alimentare, procesul putea să dureze mult, dacă ajungeau să se judece.

Şi cum putea ea să dovedească dacă Steve chiar îşi putea permite să plătească suma pe care i-o trimitea în momentul acesta? Steve era consultant în tehnică de calcul şi avea propria firmă. Ea ştia că el nu declara decât jumătate din venituri, astfel că oricine i-ar fi investigat afacerea ar fi ajuns la concluzia că nu avea venituri mari. Era enervant.

Pe lângă furie, Melissa simţi şi disperare. Banii erau importanţi, dar mai rău pentru ea era faptul că Steve se căsătorea cu altcineva, avea copii cu altcineva. Nu se mai întorcea la ea. Niciodată. Era timpul să se confrunte cu adevărul, dar cum putea s-o facă, dacă o durea aşa de tare?

Melissa nu-şi putea permite în niciun caz să fie bolnavă acum, astfel că, în pofida efectelor încă supărătoare ale gripei, trebuia să reia munca, purtând în acelaşi timp discuţii aprinse cu un avocat local recomandat de Dorothy.

– Aşa este, soţul dumitale e vinovat, îi spuse el, dar va trebui să lupţi pas cu pas şi te va costa mai mulţi bani.

Bani nu avea. Oricum, asta o făcea şi mai hotărâtă. Încercă să-şi alunge oboseala, ignorând nasul care-i curgea. Va trebui să facă muncă de cercetare cât mai mult posibil.

A răsuflat uşurată când a venit ziua de sâmbătă şi a avut puţin timp liber să se ducă la cumpărături în cel mai apropiat oraş de Ashleigh. Strada High era aglomerată şi a fost îmbrâncită de mai multe ori pe drumul spre dealul cel abrupt, dar nu s-a supărat.

A cumpărat tot ce a avut scris pe listă şi chiar i-a părut rău când a ajuns la ultimul articol, pâinea.

În fereastra unei brutării a văzut un tort de mireasă cu

trei etaje, decorat cu trandafiri roşii şi spirale de îngheţată. Melissa s-a oprit să se uite la el înainte de a intra în magazin. Îi amintea vag de cel avut la nunta ei cu Steve, cu ani în urmă, şi i-a readus în minte toate amintirile. Fusese atât de tânără şi naivă, şi chiar crezuse că se mărită cu bărbatul perfect. *Ce naivă am fost!*

Poate ea şi Steve nu fuseseră suflete pereche, dar ea fusese prea imatură să realizeze asta la momentul potrivit. Nu se iubiseră, era sigură de asta. Îndoielile au venit mai târziu. Şi vorbele grele. A clătinat impacientată din cap. Nu trebuia să mai aibă gânduri negre. Trecutul era trecut şi, judecând după purtarea lui din ultimul timp, nu mai avea rost să-l plângă. Cu un oftat, s-a întors spre intrarea brutăriei.

Clopoţelul se deasupra uşii a sunat şi a ieşit un om din magazin deschizându-i uşa politicos. Melissa i-a zâmbit în semn de mulţumire pentru amabilitatea lui şi s-a oprit înmărmurită, iar zâmbetul i-a pierit.

– O , Dumnezeule! a şoptit ea. Brusc a simţit că ameţeşte şi a auzit un zgomot în urechi. Nu mai putea să respire bine, simţea c-o strânge ceva de piept cu putere.

Ca într-un vis, a simţit că mâinile i se înmoaie şi a auzit cum sacoşele cu cumpărături se lovesc de pământ în cădere. Cu o mişcare uşoară ea le-a urmat în cădere şi a scăpat un strigăt. Bărbatul, uluit, a început să-i dispară repede din faţa ochilor pe măsură ce întunericul căpăta teren. Era doar vag conştientă că bărbatul a înjurat încet. În secunda următoare, totul s-a înnegrit.

– La naiba!

Jake a scăpat punga de gogoşi pe care tocmai le cumpărase când a prins, în ultimul moment, trupul femeii care se prăbuşea. N-a avut şansa să facă nimic cu sacoşele ei de

cumpărături şi spera că nu avea nimic fragil în ele.

Femeia nu era prea grea, aşa c-a putut s-o ridice fără efort şi s-o ducă în magazin. Micul clopoţel a sunat furios când a deschis uşa larg cu piciorul. S-au auzit exclamaţii de uimire şi murmure de simpatie de la ceilalţi clienţi care s-au dat repede la o parte să-i facă loc să-şi care povara. Erau aranjate trei scaune la perete, se presupune că pentru clienţii mai în vârstă, iar el a întins femeia inconştientă pe ele.

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat, tinere? a auzit pe cineva întrebând. S-a întors şi a văzut cum un suflet bun îi recuperase gogoşile şi sacoşele cu cumpărături ale femeii de pe trotuarul de afară şi le depozitase lângă scaune.

– Mulţumesc, a murmurat el cumva confuz, concentrându-se asupra femeii. Ceva îl tulbura când o privea, dar nu putea spune ce anume.

– Demult n-am mai văzut o femeie să leşine la vederea unui bărbat frumos. Comentariul însoţit de un hohot de râs venise de undeva din spatele său şi s-a întors iritat să se uite sfidător la cel care îl rostise. Câteva doamne în vârstă îl urmăreau cu o curiozitate avidă şi nu putea spune cu siguranţă care dintre ele vorbise, aşa că le aruncă o privire aspră, înainte de a se întoarce la femeia leşinată. Cel mai prostesc lucru care se putea spune, se gândi el, dar reuşi să se abţină să comenteze.

Femeia se mişcă, iar genele îi fluturară. Când i-a fricţionat mâinile în încercarea de a o readuce în simţiri şi aşteptând ca ea să-şi revină a auzit vocea din spatele său adăugând într-o şoaptă teatrală: Dar e destul de frumos ca să o facă până şi pe o bătrână ca mine să leşine. Strângând din dinţi, a ignorat remarca.

Femeia se străduia să deschidă ochii şi în final a reuşit.

– O, bine că te-ai trezit, a spus Jake în timp ce ea clipea confuză. Cum te simţi?

Când femeia l-a privit, a văzut cum se încruntă. Dintr-odată privirea ei s-a dilatat şi ea a înghiţit greu. La început ea nu i-a răspuns, apoi a murmurat:

– Tu eşti, Roger?

– Poftim? a fost rândul lui Jake să se încrunte.

– Nu, nu poate fi adevărat. Ea îl fixa cu privirea. Arăţi... arăţi... altfel. Poate din cauza părului, ţi l-ai tuns. Păcat, îmi plăceau buclele acelea lungi, blonde, dar acum, tuns în scări, îţi stă mai bine. I-a zâmbit, arătându-şi cele două gropiţe perfecte, iar Jake a tras aer cu putere în piept. Zâmbetul i-a transformat chipul dintr-unul drăguţ în altul extrem de frumos, iar el s-a simţit ca şi cum ar fi fost pus la pământ de un campion de categorie grea. Dar ce voise ea să spună cu acele bucle lungi, blonde? Femeia îşi pierduse minţile. Păcat.

– Cred că mă confunzi cu altcineva, a informat-o el calm. Mă numesc Jake Percy. Sunt veterinarul oraşului şi nu cred că ne-am mai văzut sau nu este aşa?

Rostise ultima parte a frazei ca pe o întrebare, pentru că avusese aceeaşi senzaţie vagă de recunoaştere. Sigur şi-ar fi amintit dacă ar fi cunoscut-o pe femeia asta? Cu părul lung, castaniu-roşcat, ondulat, cu ochii cenuşii reci şi acel zâmbet incredibil, n-o puteai uita. Şi, chiar dacă i se păruse uşoară ca o pană, când a cărat-o în braţe în magazin, trupul ei înalt era destul de bine conturat în locurile esenţiale. Jake a simţit o dorinţă bruscă, neaşteptată, care l-a luat prin surprindere şi a încercat s-o alunge mental. Ce se întâmpla cu el? Nu mai reacţionase de mult aşa în faţa unei femei, nu de la... ei bine, de la acel vis extrem de ridicol. Dar poate chiar asta era problema.

– Ai un animal de companie? a adăugat el cu slabă speranţă că asta ar rezolva misterul.

– Nu... eu... ea continua să-l fixeze cu privirea, tulbu-

rată. O, Dumnezeule! Îmi pare rău, probabil mă consideri nebună, dar semeni atât de mult cu... cineva pe care-l cunosc, a încheiat ea lamentabil.

– Probabil un frate geamăn, pierdut de mult?

El a încercat să zâmbească sigur pe sine, dar cuvintele au avut ecou în creierul lui într-un mod foarte tulburător. A văzut-o cum se înfioară şi i s-a părut c-a auzit-o murmurând:

– Dumnezeule, e mult mai atrăgător în realitate. Nu! Cum pot să gândesc...?

El habar nu avea, dar ştia că trebuie să pună oarecare distanţă între ei. Repede.

– Te simţi bine acum? a întrebat-o. Trebuie să mă întorc la lucru.

– Da, sigur că da. Îţi mulţumesc pentru ajutor. Nu ştiu ce mi s-a întâmplat, n-am mai păţit asta. Ea s-a ridicat, străduindu-se să învingă ameţeala, şi a încercat să-şi vină în fire. Câţiva dintre spectatori mai urmăreau încă scena, iar Jake a observat că femeii îi displăcea să fie în centrul atenţiei. Obrajii îi ardeau şi a tras aer adânc în piept de câteva ori pentru a se calma. Îţi mulţumesc din nou. Ai fost foarte amabil să mă ajuţi, a spus ea mai ferm, aplecându-se încet să-şi ia cumpărăturile.

Jake s-a aplecat şi el în acelaşi timp să-şi ia propria pungă deformată, şi atunci mâna lui s-a atins de a ei. Ea a deschis ochii mari, uimită, şi a tras aer adânc în piept, ca şi el. O senzaţie ciudată i-a furnicat degetele, şi el a ştiut c-a simţit-o şi ea. A încercat să nu dea niciun semn că ar fi fost afectat de acest contact, s-a îndreptat şi a salut-o politicos.

– Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Nu leşină în fiecare zi femeile văzându-mă, a glumit el, apoi a zâmbit din nou şi a aruncat o privire ostentativă spre babele din drep-

tul tejghelei, provocând-o pe cea care vorbise mai devreme să repete ce a spus. Niciuna nu a făcut vreun gest.

În dreptul clădirii următoare, s-a oprit rezemându-se de perete, simţindu-se ameţit. Vocea femeii avea ecou în mintea sa şi a clătinat din cap cu putere să şi-l limpezească. S-a simţit ca vrăjit, de parcă cineva l-ar fi fermecat, dar, a gândit el, astfel de lucruri nu se petrec în viaţa reală.

– Trebuie să mă depărtez de locul acesta, a şoptit el. În sfârşit femeia îl tulburase, dar, la naiba!, nici măcar n-o întrebase cum o cheamă!

Capitolul 10

Melissa trase din nou aer în piept cu putere, încercând să-şi revină. Faptul că văzuse sosia lui Roger o marcase teribil, dar şi-a spus că fusese doar o întâmplare. Sau poate nu-şi amintise bine şi era doar faptul că veterinarul avea părul blond şi ochii albaştri. Se gândi cu oarecare amărăciune că femeile leşinau la vederea lui sau poate era o exagerare. Zâmbi pentru sine.

Când el plecase, se simţise brusc nefericită, de parcă îi fusese luat ceva foarte preţios. *Cred că-mi pierd minţile,* se gândi, străduindu-se să se ţină pe picioare. *Sau poate am mai multă nevoie de odihnă.* Da, probabil asta era. Gripa o sleise de puteri.

Dar, întorcându-se spre casă, nu-şi putea lua gândul de la bărbatul pe care tocmai îl cunoscuse. Trăsăturile lui i se întipăriseră în memorie, alături de cele ale lui Roger, iar o voce interioară îi tot spunea că veterinarul a avut dreptate. Poate erau gemeni.

Aroma delicioasă de supă de legume făcută în casă se răspândise în toată bucătăria, când Melissa se întoarse din expediţia la cumpărături, dar ea n-o sesiză. Preferă să-şi arunce sacoşele pe masa din bucătărie şi-şi descărcă mânia, îndelung suprimată, asupra mătuşii.

– Dorothy, aici se petrece ceva ciudat. Ştiu că nu ne cunoaştem de prea multă vreme, dar, fiind singura ta rudă,

cred că am dreptul să ştiu adevărul. Am sentimentul că aici se petrec lucruri pe care nu mi le spui, şi asta mă scoate din minţi!

Bătrâna se întoarse surprinsă spre ea.

– Adevărul despre ce?

– Despre casa asta. Despre noi. Lucrurile ciudate care se tot petrec aici. Nu ştiu, dar... nu se poate să fi trăit toată viaţa aici şi să nu ştii nimic! Te rog, aş aprecia dacă mi-ai da nişte răspunsuri acum.

Dorothy se întoarse spre tocătorul unde lucra şi începu să desfacă încet o bucată de Stilton, de parcă o făcea pentru prima oară.

– Ce te face să crezi că se petrece ceva ciudat?

– Ţi-am mai spus că aud ceva ciudat în dormitorul meu şi că am văzut o stafie în camera de zi. Am vise ciudate tot timpul, mai ales unul anume care revine obsesiv. Melissa îşi întinse o mână pentru a opri orice protest când Dorothy se întoarse din nou. Şi să nu-mi spui că am avut halucinaţii în privinţa acelui chip, pentru că nu e aşa. L-am văzut foarte clar şi te asigur că eram cât se poate de trează, că am avut doar o gripă fără febră, fără nimic. L-a văzut şi Russ. A mârâit şi i s-a zbârlit blana.

– O, da? De data asta Dorothy ridică uimită dintr-o sprânceană.

– Da, şi nu numai atât, dar l-am văzut astăzi pe strada High.

– Ce spui? Dorothy era uimită. Eşti sigură?

– N-am întâlnit stafia, ci un bărbat care arăta exact ca el. De fapt, am fost aşa de şocată de asemănare, că am leşinat când l-am văzut astăzi, în brutărie, recunoscu Melissa simţind că obrajii îi iau foc.

Dorothy începu să râdă, iar Melissa simţi cum agresivitatea îi dispare. Râsul mătuşii era contagios, şi Melissa

își spuse că poate exagerase luând totul prea în serios. Trebuia să existe o explicație logică pentru aceste întâmplări ciudate și poate reacționase exagerat.

– Probabil clientele aflate în brutărie s-au amuzat teribil, dragă, spuse Dorothy. Va vorbi tot orașul despre tine. Voi afla și eu, fără îndoială, săptămâna viitoare, la bridge. Dorothy redeveni serioasă. Ești sigură c-a fost același bărbat? Ți-a spus cine e?

– Jur că era copia fidelă a stafiei, deși mi-a spus că se numește Jake, nu Roger. Jake Precy.

Dorothy făcu ochii mari.

– Cum ai aflat numele stafiei?

– El mi l-a spus. Roger. Spunea că vrea să-l ajut, dar nu știu ce aș putea face. M-am gândit că poate știi tu. Melissa se așeză la masă și o privi mânioasă. Apoi își îndreptă ochii pe fereastră, în mintea ei apărură din nou chipurile celor doi bărbați. Atât de asemănători, și totuși nu. Pe chipul veterinarului nu văzuse acea cicatrice lungă, de exemplu.

– Mda, cum arăta stafia asta, mai exact? Dorothy puse pe masă tocătorul pe care tăia brânza și scoase o baghetă din cuptor. O tăie în felii subțiri, pe care le puse în coșul de pâine.

– Era înalt și blond. Chipul Melissei se însufleți încă o dată. Și foarte frumos. Cam ca acest blestemat domn Precy.

Dorothy își făcu de lucru, aranjând masa.

– Așadar, domnul Precy arată ca stafia pe care ai văzut-o? Ești sigură?

– Firește că sunt sigură! Nu ți-ai imagina că leșin la vederea unui bărbat frumos, nu? Știu că sunt singură din nou, dar nu sunt chiar așa de disperată. A fost foarte jenant, te asigur.

Dorothy începu să chicotească.

– Da, îmi imaginez. Ce a crezut domnul Precy de toate astea?

– O, a fost foarte amabil, s-a purtat ca un gentleman. M-a întins pe nişte scaune să-mi revin, încercând să glumească. Dar am observat că nu era în largul său, mai ales când m-am adresat cu un nume care nu-i aparţinea: Roger. Melissa o imploră din priviri. Te rog, dacă poţi face lumină, ţi-aş fi recunoscătoare. Încep să cred că mi-am pierdut minţile.

Dorothy oftă.

– Bine, adevărul este că şi alţii au văzut stafia. N-am vrut să te supăr în ziua în care m-ai întrebat, aşa că am crezut că e mai bine să nu-ţi spun. Mi-a fost teamă că mă vei lăsa singură, înainte de a avea ocazia să aranjez lucrurile, şi voiam să rămâi. Aş fi aşa de singură aici fără tine!

– Înţeleg. Aşadar, casa e bântuită?

– Da, dar nu oricine observă asta. Eu n-am observat nimic şi am trăit aici toată viaţa.

– Ce ciudat! N-ai observat nimic?

– Nu, deşi, după cum ţi-am spus , aş fi vrut să observ. Nu pot crede că stafia ţi s-a adresat ţie, asta nu e drept. După toţi aceşti ani de când sunt aici! Ca să vezi recunoştinţă!

– Ha! Aş fi preferat să nu fie aşa, crede-mă! Abia te-a aşteptat. Melissa îşi îndepărtă părul din ochi. De fapt, voiam să te întreb dacă există acte vechi sau altceva prin casă, ceva ce m-ar putea ajuta. Aş vrea să cercetez istoria casei, să văd dacă cineva numit Roger a trăit aici. Trebuie să rezolv misterul, să văd dacă există documente sau fapte în acest sens. Nu se gândise la altceva pe drumul de întoarcere din oraş. Doar era specialist în genealogie şi asta era o provocare pe care n-o putea refuza.

Dorothy clătină din cap.

– Nu, n-am văzut acte. Dar stai liniştită, nu-ţi pierzi minţile, draga mea, ţi-am spus, nu eşti singura care a văzut o stafie la Ashleigh. Ezită de parcă n-ar fi ştiut de unde să

înceapă, apoi își trase un scaun, așezându-se în fața Melissei. Trase aer adânc în piept și-și așeză mâinile pe masă.
– Ai dreptate, poate este momentul adevărului.

• • •

Sibell își înăbuși un oftat, încercând să ignore disconfortul de a se fi așezat țeapănă lângă tatăl ei, la cină. Acesta stătea pe un scaun ca lumea, cu spătarul sculptat, cu reazem pentru brațe, în timp ce ea trebuise să se așeze pe o băncuță. Își dori să fi fost la multe mile distanță. Sau măcar la Idenhurst. Se întrebă în treacăt dacă sir Roger mai era acolo și, dacă era, ce făcea la ora asta. Ca și ea, stătea la masă sau se retrăsese la culcare? Simți cum i se încălzesc obrajii de la direcția pe care o luaseră gândurile ei.

Nu trebuie să mă mai gândesc la el, încercă să se admonesteze singură, dar nu putuse face asta în ultimele zile. Imaginile cu el îi reveneau nechemate în minte, mult prea frecvent pentru a se putea simți bine, și nu-și mai dorea decât să evadeze în camera sa, să viseze cu ochii deschiși.

În mod obișnuit ar fi făcut asta imediat după ce terminase de mâncat, dar în seara aceasta trebuise să mai rămână, pentru că tatăl ei avea invitați. Niște veri mai îndepărtați, pe care voia să-i impresioneze cu bunurile sale lumești și cu rangul său. De aici și cina interminabilă. Sibell se strădui să nu-și smulgă pălăria care-i provoca o durere teribilă de cap. Din simplă plictiseală, începu să acorde atenție unei discuții. Era vorba despre politică, ceea ce în mod obișnuit n-o interesa, dar o ajuta să treacă timpul mai repede.

– ... se zvonește că acest conte de March alcătuiește o forță de luptă și plănuiește să revină curând în Anglia, să se întâlnească cu tatăl său, ducele de York, care se întoarce din Irlanda.

Vorbitorul, un bărbat care părea cam împrăştiat, la vreo 40 de ani, pe nume Robert, era vărul tatălui ei din partea mamei sale. Avea nasul ascuţit ca o lamă, străbătut de vene roşietice şi-şi spunea versiunea cu plăcere. Sibell îi vedea ochii strălucind de încântare.

– O, chiar aşa?

Alt văr, Ambrose, ceva mai bătrân, cu o burtă imensă, nu era deloc impresionat. Îşi continua masa netulburat. Hrana excelentă oferită la Ashleigh părea să-l intereseze mai mult decât intrigile superiorilor săi.

Sibell auzise de câteva luni despre întoarcerea ducelui. Nimeni nu părea să ştie cu adevărat dacă acest lucru se va întâmpla sau dacă era doar dorinţa supuşilor săi.

– Da, iar regina nu pare prea fericită de asta. Probabil şi-a imaginat că York nu mai era o ameninţare după victoriile regelui din ultimul an, dar sunt mulţi care-şi imaginează că ea are prea multă putere. Îl vor sprijini pe York dacă acesta se va întoarce.

Se zvonise că Margaret de Anjou, regina Angliei, era o femeie ambiţioasă şi neiertătoare, care nu avea intenţia să cedeze tronul. Era evident că-şi domina soţul şi întreaga Curte, provocând controverse printre lorzii care simţeau că nu mai trebuie să-i fie loiali regelui. Sibell ştia că regina dăduse naştere unui fiu cu şapte ani în urmă. Asta îl excludea pe York de la succesiune, dar se pare că nu era deajuns ca să-l oprească pe un om ambiţios ca el. Totuşi, putea să ia tronul? Nu prea era aşa, dar era adevărat că exista multă opoziţie la un sistem guvernat de regină.

Indiferent care ar fi fost convingerile personale ale lui Ambrose despre femeile din politică, singurul său răspuns la bârfele lui Robert, cel cu nasul ascuţit, a fost un mormăit. Cel de-al doilea a continuat nestingherit, mulţumit că măcar John şi fiii săi îl ascultau.

– Într-adevăr. Se vorbeşte că lordul March este pregătit să sprijine cauza tatălui său. Scepticismul de pe chipul as-

cultătorilor săi nu-i era pe plac. Se ridică încercând să pară important, chiar dacă era îmbrăcat cam sărăcăcios, ceea ce dovedea o condiţie socială modestă.

– Şi cine-l va sprijini?

Un al treilea văr nu se dovedea nici el impresionat.

– Îi are pe lorzii de Salisbury şi de Warwick alături de el în exil şi cel puţin doi lorzi de Neville, aşa se spune. Sunt mulţi gata să i se alăture când vor ajunge pe aceste ţărmuri. Robert devenise agitat acum, cu obrajii la fel de roşii ca nasul.

– Să înţeleg că tu eşti unul dintre ei? Ambrose cel cu burta mare era plictisit de această bârfă legată de trădarea de ţară, care putea fi interceptată uşor, şi vorbele interpretate greşit.

– Eu? Robert cel cu faţa roşie începu să bolborosească indignat, realizând tardiv pericolul. Repetam doar ce am auzit, vere. Pufni. Mi-e indiferent ce vrea să facă ducele de March. Sunt un supus loial al regelui.

Ambrose ridică o sprânceană cu neîncredere, iar bârfitorul consideră că e mai bine să se retragă. Murmurând că are nevoie de intimitate, se îndreptă spre uşă.

Sibell observă cum tatăl ei se uită după el cum dispare, adâncit în gânduri. Era convinsă că el digera informaţiile, să vadă dacă le putea folosi în avantajul său. Din ce ştia ea, căutase mereu căi de a-şi îmbunătăţi situaţia. Dar era şi destul de prudent să nu dea buzna în ceva, fără să se convingă că era în avantajul său. Se întrebă dacă asta ar putea avea vreun impact asupra situaţiei ei. Poate dacă se ruga mult, sir Fulke se va alătura luptei şi va fi ucis înainte de căsătoria lor. O, dacă...

• • •

Femeia de pe cal avea şi ea părul roşu! Acest gând aleatoriu pătrunse pe neaşteptate în mintea lui Jake în partea

a doua a zilei, făcându-l să se lovească de masa de examinare, conducând o femeie în vârstă în cabinetul veterinar. Visul ciudat pe care-l avusese îi reveni în minte. Trăgând aer cu putere în piept se întoarse spre doamnă şi o întrebă politicos cu ce o poate ajuta, scoţându-şi orice altceva din minte pe moment.

Femeia nu-i răspunse imediat, ci puse o cutie de pantofi pe masă şi săltă capacul. În interior, aşezat pe un şervet roz pentru ceai, se afla un pui de arici.

– L-am găsit azi-dimineaţă pe pajiştea mea, domnule Precy. Nu se mişca şi am crezut că-i e frig şi l-am luat în casă. Totuşi, nu s-a atins de niciun strop de lapte şi a continuat să zacă posomorât. Ar fi mai bine să-l examinaţi.

Cu multă grijă, Jake căută să vadă dacă nu cumva are fracturi înainte de a-l ridica din cutie. Îl puse pe masă şi-i ascultă respiraţia. Avea o vagă idee ce-l durea pe arici, dar îl examină cu grijă înainte de a pune un diagnostic.

– Bine că l-aţi adus, doamnă Wycliff. Cred că micuţul are pneumonie. Îl auziţi cât de greu respiră? În liniştea din sala de operaţii şuieratul care venea din pieptul micului animal se auzea clar.

– O, da, bietul micuţ! Bătrâna îşi lăsă capul într-o parte să se uite la el.

– Nu vă faceţi probleme, o să-l ţin aici o vreme şi-i administrez antibiotic. Asta îl va salva. Când se va simţi bine, vă sun, apoi îl puteţi ţine în seră restul iernii, dacă nu vă deranjează. În acest fel va supravieţui.

– Vă mulţumesc, domnule Precy, sunteţi foarte amabil.

– Deloc. Va trebui să-l şi hrăniţi. Nu cred că este deajuns de puternic să hiberneze anul acesta. Daţi-i hrană pentru câini şi lapte o dată pe zi. Puteţi face asta?

– Fireşte. Mă ocup de el, nu vă temeţi.

O conduse la uşă.

– Rămas-bun, doamnă Wycliff! Vă mulţumesc că aţi

venit.

– La revedere! Aştept veşti de la dumneata.

Pe când îl ridica grijuliu pe arici să-i facă antibiotic, gândurile i se întoarseră la femeia din visele sale. Era vina celeilalte femei, cea care leşinase în braţele lui în faţa brutăriei, era sigur. Întâlnirea cu ea declanşase ceva în el, deşi nu ştia ce anume.

Da, se simţise atras de ea. Ar fi trebuit să fie din piatră să nu reacţioneze, dar mai era şi altceva. Nu, ceva la ea îi atinsese o coardă sensibilă a sufletului. Dar de ce?

– Eşti surmenat, Jake, şopti pentru sine.

Era doar o femeie, iar el nu mai avusese una de prea mult timp. Corpul lui reacţionase când o ţinuse atât de aproape. Asta era tot.

Trecu pe pilot automat şi-l puse pe arici într-o colivie, asigurându-se că are apă proaspătă şi hrană la îndemână. Scrise instrucţiunile pe fişa de observaţie pentru asistenta sa şi o afişă pe uşa coliviei, în timp ce gândurile îi reveniră la femeia cu părul roşcat. *Ei bine, nu chiar roşcat,* se corectă singur. *Un castaniu-roşcat, ca o castană proaspătă, tocmai scoasă din coajă. Culoarea care arată minunat în lumina lumânării...*

Jake clătină din cap. *Ce naiba se întâmplă cu mine?*

Micul arici continua să respire greu, privindu-l trist, cu ochii săi imenşi, castanii.

Jake îl privi şi el.

– Da, micuţule, îi şopti, viaţa e ciudată, nu? Dar unele lucruri sunt mai ciudate ca altele.

Poate era momentul să afle mai multe despre Ashleigh Cottage. Începuse să creadă că e bântuită. Sau cel puţin acolo trăise o vrăjitoare şi fermecase casa... zâmbi la acest gând. Ridicol!

Alt strănut al ariciului îl făcu să revină din acest gând stupid. Totuşi, nu făcea rău nimănui dacă întreba de istoria casei, nu?

Capitolul 11

– E o poveste care s-a transmis în familie, începu Dorothy. Cu mult timp în urmă, fiica acestei familii s-a îndrăgostit de cineva nepotrivit. O chema Sibell, cred, şi se presupune că era fiica sau nepoata celui care a construit conacul Ashleigh, aşa că asta se întâmpla prin secolul al XV-lea.

Melissa se simţi avertizată. Numele i se părea foarte cunoscut. Făcu un efort s-o urmărească pe Dorothy în continuare.

– Din nefericire, continuă mătuşa, tatăl lui Sibell hotărâse deja că o va căsători cu altcineva, astfel că nu i s-a permis să se mărite cu persoana iubită. Nu ştiu cum îl chema, poate Roger, cum ai spus tu? Fata a fost foarte nefericită şi l-a refuzat pe cel ales de tatăl ei. Era înnebunită de durere şi se spune c-a apelat la o vrăjitoare ca să se răzbune. Aceasta a făcut vrăji asupra întregii familii, astfel că fraţii lui Sibell au murit toţi înaintea tatălui lor, iar conacul Ashleigh i-a revenit ei la moartea tatălui, fiind singura rămasă din familie. Dorothy făcu o pauză, apoi continuă: Cred că tânărul a fost amantul ei, pentru că ea a dat naştere unui copil, o fată. Casa a trecut de la mamă la fiică. Şi se spune c-a fost bântuită de secole. Dorothy se uită la Melissa, cumva cerându-şi scuze. Probabil sunt prostii, dar e bună ca poveste de spus copiilor seara în faţa focului.

– Hmm... am învăţat să privesc cu rezervă toate poveş-

tile de familie. Am auzit unele îngrozitoare de la clienţii mei. Asta sună cumva credibil, în afară de partea cu vrăjitoarea, care e o prostie şi ar putea fi... explicaţia. Dar de ce nu s-a măritat Sibell cu iubitul ei după moartea familiei ei? Atunci ar fi putut să facă ce vrea. Şi de ce el bântuie locul acesta şi nu ea? N-ar trebui să fie invers?

Dorothy mai ridică o dată din umeri.

– Nu ştiu. Poate c-a murit şi el? Nu este menţionat numele lui în acea poveste şi oricum acelea au fost vremuri nesigure. Totuşi, mai este ceva...

– Ce anume?

– Această stafie pe care ai văzut-o le apare tuturor femeilor cu părul roşu din această casă. Astfel că nu eşti singura bântuită. Te rog să nu fii prea afectată de cele întâmplate.

– Mă întreb doar de ce m-a ales pe mine. Tu trăieşti aici de mai mult timp ca mine, astfel că trebuie să-ţi fi apărut şi ţie.

Mătuşa se întristă.

– Eu am fost blondă, spuse ea, dar surorii mele i s-a arătat.

Melissa tresări.

– Bunicii Ruth?

– Da. Dorothy tăcu, iar Melissa aşteptă o explicaţie, dar mătuşa ezita. În final, oftă din nou. Văd că trebuie să-ţi spun tot. Voiam să mai aştepţi să fi stat ceva mai mult aici, dar cred că poţi afla şi acum.

– Ce să aflu? Melissa murea de curiozitate. Avea să afle în cele din urmă motivul pentru care surorile se înstrăinaseră, iar acum Dorothy ezita. Nu mai putea să suporte. Te rog, continuă, o îndemnă.

– Foarte bine. După cum am mai spus, Ashleigh Manor este de secole al familiei noastre şi a fost lăsat moştenire din mamă în fiică, din câte ştiu niciodată unui fiu. Bunica

ta, Ruth, era cea mai mare, iar casa ar fi trebuit să-i aparţină, dar mama a decis să mi-o lase mie. Nu aveam cum să preîntâmpin asta.

– Nu există vreun document în acest sens?

– Nu. Dorothy clătină din cap. Nu există nimic scris. Tradiţia a fost respectată, ca un pact între mame şi fiice, dacă vrei. Se opri să inspire adânc. Melissa era ca vrăjită şi o aşteptă în tăcere să continue. Din nefericire, eu şi Ruth am avut dintotdeauna neînţelegeri, iar faptul că mama mi-a lăsat mie casa a fost sfârşitul relaţiei noastre. Sora mea nu mi-a mai vorbit de-atunci.

– Dar de ce a exclus-o mama voastră pe Ruth? Bunica n-a primit nimic? Melissa era uluită.

– Nişte bani, dar sunt condiţionaţi de casă şi de cheltuielile legate de aceasta.

– Ce ciudat! Din ce-mi amintesc bunica era foarte cumpătată. Nu-mi imaginez c-a făcut vreodată ceva împotriva voinţei părinţilor.

– Aşa este. Nu ştiu sigur ce s-a întâmplat, dragă, au fost nişte discuţii. Am încercat să anulez testamentul, dar mama m-a asigurat că a făcut totul cât se poate de legal. Nu puteam nici să vând casa ca să-i dau lui Ruth jumătate din bani. Testamentul stipula că, dacă voi vinde casa în timpul vieţii, banii vor merge doar pe acţiuni de caritate. Cu alte cuvinte sunt singurul custode până casa va trece generaţiei următoare. Din moment ce Ruth şi mama ta nu mai sunt printre noi, iar eu nu am o fiică, într-o zi casa îţi va aparţine.

– Mie?

– Da, dragă.

– O, nu! Aşadar, Steve avusese dreptate. Era ceva neaşteptat, chiar dacă Melissa nu vedea cum putea să-i afecteze situaţia economică pe termen scurt. Dar... eşti sigură că n-o poţi lăsa altcuiva? Mă cunoşti doar de câteva săptă-

mâni. Melissa era cu adevărat dezorientată.

– Nu, n-aş putea face asta. Ashleigh Manor aparţine familiei noastre, şi aşa trebuie să rămână. Dacă tu n-o vrei, voi face testamentul în numele lui Jolie.

Melissa se uită nedumerită la mătuşa sa.

– Sunt uimită, mătuşă. Nu ştiu ce să spun. E ceva total neaşteptat. Nici măcar n-am ştiut că există casa asta până acum câteva luni. Se încruntă amintindu-şi motivul pentru care apăruse subiectul acesta prima oară. Dar ce legătură are asta cu faptul că bunica a văzut stafia?

– A, da ajungeam şi la asta. Am sentimentul că cearta dintre mama noastră şi ea a fost legată de faptul că Ruth era obsedată de această stafie, dar nu sunt sigură. Eram mult mai mică şi nu mi se permitea să iau parte la discuţiile familiei.

– Păcat. Eşti sigură că ea a văzut stafia?

– O, da. Ştii că ea era roşcată, ca tine? Probabil de aceea l-a văzut. Mi-a povestit cândva despre el şi părea total înnebunită. Am auzit-o ridicând glasul la mama, spunând că nu vrea să se mărite niciodată, pentru că deja şi-a găsit dragostea.

Melissa se cutremură involuntar.

Vrăjită! Aşa se simţea şi ea când îl vedea pe Roger. Simţea că-i tremură genunchii, că are fluturi în stomac, că inima îi bate necontrolat. Total şi irevocabil îndrăgostită. Alt tremur, de teamă de data asta, îi trecu pe şira spinării.

– Dar s-a măritat şi a născut-o pe mama, aşa că trebuie să fi uitat. Poate această îndrăgostire fulgerătoare trece?

– Da, cred că aşa este, trece cu timpul şi la distanţă. Dar pe atunci noi eram deja înstrăinate, aşa că nu ştiu.

– Poate că stafia a renunţat când a realizat că nu va primi ajutorul solicitat. Presupunând că face asta cu oricine, nu numai cu mine.

– Da, şi, dacă e încă acolo, nimeni n-a reuşit să-l ajute, cred, adăugă Dorothy.

Melissa încuviinţă încet, gândindu-se la asta.

– Îmi mai poţi spune ceva? Aş vrea să ştiu tot.

Dorothy zâmbi.

– Nu, nimic altceva, draga mea. De altfel cred că e deajuns pentru o singură zi, nu?

– O, absolut, spuse Melissa, care simţea nevoia unei confirmări. Ţi-aş putea cere o favoare, Dorothy?

– Desigur, cere-mi orice.

– Aş vrea să nu spui nimănui că voi moşteni casa asta. Ştii, din cauza lui Steve.

– Nu-ţi face probleme, nu suflu o vorbă! Nu va vedea nimeni testamentul decât după moartea mea. Şi voi minţi cu neruşinare. Nu-ţi face probleme. El nu se va putea eschiva de la plata pensiei alimentare pentru Jolie, aşa cum este drept şi cuvenit. Dorothy avea din nou acea lucire de oţel în ochi, iar Melissa zâmbi la felul în care bătrâna confundase metaforele, dar îi era recunoscătoare pentru sprijin.

– Mulţumesc, apreciez asta. Era minunat să simtă că nu mai era singură. Era cineva şi de partea ei. Se ridică plină de hotărâre. Ştii dacă biblioteca locală e deschisă acum?

– O, da, cred că este.

– Bine. Aş putea să-mi încep cercetările de aici. Sau cel puţin cei de acolo mă pot orienta în direcţia potrivită.

• • •

– Ce întâmplare ciudată! Să ningă în martie! Nu mă aşteptam să te văd decât peste câteva săptămâni, draga mea, dată fiind starea drumurilor. Maude o învălui pe Sibell într-o îmbrăţişare parfumată, iar Sibell se relaxă ca întotdeauna.

– Adevărat, e neobişnuit. Toate acele flori superbe de

primăvară complet acoperite de zăpadă. Sper că vor supravieţui. Dar voi ce faceţi? Sibell nu mai putuse suporta atmosfera sufocantă de la Ashleigh şi-şi îndrumase iapa pe drumul noroit spre Idenhurst, în ciuda avertismentelor primite de la grăjdar.

– Foarte bine, mulţumesc. Privirea lui Maude căpătă o tentă jucăuşă. Iar frumosul tău a fost forţat să rămână şi el. Mi-a spus că n-a vrut să rişte să-şi rănească în vreun fel calul.

Sibell simţi cum roşeşte. Era evident că Maude nu renunţase la a-i găsi perechea, chiar dacă operaţia asta era sortită eşecului.

– Maude... nu e frumosul meu... Ţi-am spus...

– ...că nu se va uita niciodată la un stâlp de telegraf cu părul roşu, da, da, mi-ai spus. Maude o ameninţă cu degetul. Dar nu e vorba despre felul în care arăţi. Părul tău are nuanţe superbe de castaniu, iar cu trupul tău nu e nimic în neregulă. Unele femei înalte, cu pistrui, sunt pur şi simplu fermecătoare. Aşa că să nu mai discutăm acest aspect, te-aş ruga.

Sibell clătină din cap, dar nu mai adăugă nimic pe acest subiect, pentru că n-ar fi ajuns la o concluzie comună.

– Probabil a fost destul de plictisitor pentru sir Roger să stea atât de mult aici, comentă ea.

– Din contră, a fost foarte ocupat.

– Adevărat? Cu ce?

– Şi-a instruit escorta la luptă corp la corp şi luptă cu sabia. I-am urmărit ocazional şi am constatat că-l antrenează serios pe băiat, în timp ce se antrenează şi el. Chiar unii dintre oamenii lui sir Gilbert au observat şi s-au oferit să-l lase să se antreneze cu ei. Cred că-i învaţă noi metode în momentul acesta şi nu m-ar surprinde dacă...

Uşa se dădu de perete, şi Maude fu întreruptă în mijlocul propoziţiei. Una dintre servitoarele noi aproape se rostogoli pe uşă în graba ei, cu o expresie îngrozită.

– O, lady, veniţi repede! Afară e o luptă, şi pare serioasă. Trebuie să-i opriţi!

– Pe cine? Vru să ştie Maude ridicându-se şi întinzându-şi gâtul să se uite pe fereastră. Cine se luptă cu cine?

– Sir Roger cu doi dintre fraţii Ashleigh, milady. Nu e drept, sunt doi la unu.

Sibell şi Maude se priviră, apoi se îndreptară spre scări şi ajunseră în curte aproape fugind. Imediat zăriră cercul de oameni care se formase în jurul luptătorilor şi se grăbiră să i se alăture.

– Ce se petrece aici? îl întrebă Maude pe omul cel mai aproape de ea, lovindu-l cu cotul să-i atragă atenţia.

– Cavalerul cel tânăr s-a oferit să le dea o lecţie fraţilor Ashleigh, răspunse omul cu un zâmbet atotcunoscător.

Sibell simţi cum trupul i se răceşte. Ştia că Simon şi Edmund creau multe probleme şi nu erau iubiţi, dar nici nu voia să-i vadă răniţi grav. Desigur, nici pe sir Roger.

– O să opresc toate astea, spuse Maude şi încercă să-şi facă loc în faţă, dar omul care era ajutorul lui sir Gilbert şi avea oarecare autoritate o opri.

– Nu, milady. Cred că e mai bine să-i lăsaţi să se bată. Uitaţi-vă acolo, soţul dumneavoastră nu intervine. Sir Gilbert se afla într-adevăr pe partea opusă a cercului, şi asta o opri pe Maude.

– De la ce au început? întrebă ea vizibil iritată.

– Unul dintre ei l-a numit fiu de căţea. Nu putea sta cu mâinile în sân, nu?

– Hmm, bărbaţii, murmură Maude.

Ea şi Sibell fură curând prinse să urmărească spectacolul ca toată lumea.

– Dumnezeule, să nu-l rănească, se rugă Sibell înainte de a realiza că ar fi trebuit să-l roage pe Dumnezeu să-i ajute fraţii, nu pe sir Roger. Erau familia ei, totuşi. Dar nu

putea să nege că el era mai important pentru ea şi, dacă i s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost distrusă. Cât despre fraţii ei, aceştia nu meritau ruga ei, dacă declanşaseră conflictul.

Roger nu se înfuria prea des, dar fraţii Ashleigh încercau de câteva zile să-l scoată din sărite, şi în cele din urmă reuşiseră. Nu-l deranja că erau unii care nu primeau sfaturi de la el în privinţa duelului, dar nu suporta să-i fie insultată mama.

Simon cel solid, cu părul roşu, fusese auzit plângându-se cu voce tare fratelui său dimineaţa, după antrenament.

– Nu ştiu cine se crede să vină aici să ne dea sfaturi ca un cocoş pe o grămadă de bălegar.

– E fiul unei căţele, asta este! Edmund, la fel de solid, dar cu părul mai mult spre blond, scuipă ca să-şi potenţeze cuvintele şi rânji maliţios.

Nu era ceva neobişnuit să fii bastard şi nu-i mai reproşase nimeni asta, dar faptul că se referise la mama sa ca la o femeie uşoară era mai mult decât putea să suporte Roger. Nu putea lăsa pe nimeni s-o dispreţuiască în felul acesta, în special pe cei doi tineri obraznici, a căror mamă nu părea să-i fi educat. Strânsese din dinţi hotărât să rezolve cu ei o dată pentru totdeauna.

– Poate vreţi voi să-mi daţi o lecţie? le sugerase. Asta după ce vă prezentaţi, ca nişte gentlemeni, cum probabil sunteţi. Le ştia deja numele, fireşte, dar ei nu i se adresaseră niciodată direct.

Cei doi tineri îl priviseră, simţind sarcasmul şi ameninţarea voalată din vocea lui, apoi îşi zâmbiseră. Desigur se pregăteau de luptă, încrezători în victorie.

– Cu plăcere, îl sfidase cel cu părul roşu. Eu sunt Simon Ashleigh şi acesta e fratele meu Edmund. În slujba dumneavoastră. Făcuse o plecăciune exagerată, imitat de fratele său care râdea pe înfundate.

Chiar dacă ştia că aşa era, Roger tot nu putea să creadă că aceştia erau rudele doamnei Sibell. Erau atât de diferiţi, cel puţin ca temperament. Nu era de mirare că ea era aşa de abătută. Cu nişte fraţi vitregi ca aceste creaturi needucate, viaţa ei trebuie să fie un coşmar. Şi, dacă tatăl lor e la fel... se cutremură numai la gândul ce putea să suporte biata fată. Nu uitase că tresărise de durere când o atinsese pe spate. Dacă ar fi fost un simplu accident, i-ar fi spus asta lui lady Maude, dar tăcerea ei îi întărise convingerea că bătaia era ceva obişnuit. Pe lângă asta, îi simţise teama în timpul drumului făcut cu el pe cal. Furia pe care o simţise el pentru felul în care fusese Sibell tratată revenise şi, văzându-i pe cei doi fanfaroni şi privirile lor, se hotărâse să le plătească pentru suferinţa ei.

– Scoateţi săbiile, le spusese agresiv, scoţându-şi propria sabie din teaca obişnuită.

Capitolul 12

Femeia de la bibliotecă stătea la biroul din colţ pe care scria „studii locale"; părea cam nesigură când Melissa a întrebat-o despre Ashleigh, dar i-a arătat un raft cu volume mucegăite.

– Trebuie să fie ceva pe-acolo. Ştiu că unul dintre ele este o istorie veche a parohiei, iar altele menţionează cele mai importante familii locale.

– Mulţumesc, le voi răsfoi.

Melissa s-a aşezat la un birou cu un teanc de cărţi în faţă şi curând a început să afle multe despre localitate şi despre trecutul acesteia. Dar, deşi conacul fusese menţionat de câteva ori, a găsit o singură referinţă despre unul dintre proprietari, un oarecare Dionise de Ashleigh care se căsătorise în secolul al XIX-lea. Melissa a oftat.

– E prea târziu.

Şi-a întors atenţia către cărţile care se ocupau de istoria zonei în termeni generali. Învăţase să lege evenimentele importante de vieţile celor pe care îi studia şi-i plăcea să vadă cum se potriveau în contextul general. Evident, chestiuni precum Războiul Civil şi alte perioade tulburi le influenţaseră vieţile, şi Melissa ştia că alegerile pe care le făcuseră în vremurile acelea puteau avea efecte devastatoare asupra viitorului lor.

Perioada când fusese construit Ashleigh nu era una pe care o studiase recent, astfel că a hotărât să înceapă cu ea,

ca să-şi amintească principiile de bază. Curând a găsit multă informaţie interesantă. Trecând prin secţiunea secolului al XV-lea, a notat că regele Henry al VI-lea a domnit cea mai mare parte a secolului de la 1422 la 1461, chiar dacă Richard, duce de York, a fost numit de câteva ori protector când regele cel slab de minte şi-a pierdut minţile temporar. York râvnea în secret la tron şi se pare că avea oamenii simpli de partea sa, în special la Londra şi Kent.

– Aha! a şoptit Melissa. Acum îmi amintesc.

Într-o carte a găsit nişte fraze care au intrigat-o.

Ducele de York a ridicat o armată de rebeli să lupte împotriva forţelor regelui, dar a fost înlăturat în octombrie 1459. A fugit în Irlanda, în timp ce fiul său, contele de March, s-a dus la Calais cu alţi aliaţi şi a urmat persecutarea severă a celor ce l-au sprijinit pe York. Pentru că ducele era foarte popular în Kent, numărul oamenilor care se ascundeau era mai mare ca oriunde. Mulţi dintre ei au devenit violenţi din pură disperare...

Iubitul lui Sibell putea fi unul dintre proscrişi? S-a întrebat Melissa. Oare din acest motiv n-a avut voie să se mărite cu el? Dacă tatăl ei era sprijinitor al regelui, atunci, desigur, un yorkist nu putea fi luat în calcul ca soţ.

– Oricum, e un început, şi-a spus adunându-şi lucrurile. Nu părea să mai fie ceva interesant aici aşa că s-a decis să meargă la cel mai apropiat birou de arhive imediat ce va avea timpul necesar.

La plecare s-a oprit în faţa bibliotecarei care-i fusese de ajutor şi i-a venit o idee.

– Scuzaţi-mă, există vreun istoric în oraş? Un specialist în acest domeniu?

– Da, există. Vă dau numărul lui imediat.

Înarmată cu adresa şi numărul de telefon al omului,

Melissa s-a întors acasă cu sentimentul că, în sfârşit, făcuse un progres.

Lupta dintre Roger şi fraţii Ashleigh a devenit imediat centrul atenţiei tuturor bărbaţilor din Idenhurst, dar şi al unui număr de femei. La început, au existat încurajări pentru ambele părţi, dar pe măsură ce lupta continua mulţimea a început să vocifereze în favoarea lui Roger. Fraţii Ashleigh se instruiseră cu oamenii lui sir Gilbert mai mult de un an, dar nu se făcuseră iubiţi. Astfel că erau mulţi cărora le-ar fi plăcut să existe cineva care să le dea o lecţie. Când Roger a luptat cu primul, apoi cu celălalt, s-au auzit urale când i-a respins pe rând.

În final, înfuriaţi la culme, cei doi l-au atacat concomitent, provocând şoapte de indignare printre membrii mai bătrâni ai casei. Dar Roger, care se apărase singur încă din copilărie, nu şi-a pierdut cumpătul. O tăietură pe antebraţ l-a oprit pe moment, iar vederea sângelui a atras murmure de spaimă de la unele dintre femeile prezente, dar el nu şi-a abătut atenţia. Din contră, asta îl făcu să lanseze o rafală de atacuri cu sabia şi curând fraţii Ashleigh au fost înfrânţi. La început Edmund, apoi Simon a fost dezarmat, săbiile le-au fost zburate din mâini, iar curtea a izbucnit în aplauze şi urale.

– Bravo, sir Roger! A fost o demonstraţie adevărată. Vocea profundă a lui sir Gilbert s-a ridicat deasupra larmei, iar el şi-a făcut loc prin mulţime.

Ridicându-şi privirea Roger a citit admiraţie pe chipul omului. Admiraţia s-a transformat într-o grimasă de dezgust când s-a întors scurt spre fraţii Ashleigh, ordonându-le să se ducă să se spele. Roger ştia că nu sunt răniţi, ci mai mult încercaţi cu câteva tăieturi superficiale şi răni uşoare. Aşa s-a văzut când fără o vorbă Simon l-a ridicat pe

Edmund în picioare, înainte de a se şterge şi el de praf. Cei doi s-au îndepărtat, dând mulţimea la o parte. Chiar dacă îi potolise pe ziua aceea, Roger era convins că nu era ultima oară când va auzi de ei.

– Aş putea vorbi cu tine între patru ochi? a continuat sir Gilbert.

Roger a încuviinţat, simţindu-se uşor ameţit, şi l-a urmat pe hol.

– Te rog, ia loc. Tu de-acolo, adu-ne nişte vin, te rog, a adăugat sir Gilbert unui servitor care trecea pe acolo înainte de a se aşeza. A intrat direct în subiect. Sir Roger, te urmăresc de câteva zile şi mi se pare că eşti foarte bun. De aceea vreau să-ţi fac o propunere. Ce-ai zice să mai rămâi o vreme pe-aici ca să-i antrenezi pe oamenii mei? Sergentul meu s-a îmbolnăvit înainte de Crăciun şi de atunci a început să se instaureze indisciplina. Poate reuşeşti să rezolvi asta? Desigur, te voi plăti aşa cum vei cere.

– Păi, nu ştiu, a ezitat Roger, luptându-se să oprească sângele de la rana de pe braţ, cu ajutorul unei batiste. De fapt, sunt aşteptat la castelul lordului Lydbury, în mai. Mi-a oferit o slujbă, dacă doresc.

– Te voi plăti dublu faţă de cât te va plăti el. Am neapărată nevoie de serviciile tale şi nu mă îndoiesc că el se poate descurca şi singur o vreme. Sunt prieten cu el şi-i voi scrie o misivă să-i explic situaţia; sunt sigur că va înţelege.

Roger a ridicat abia perceptibil din sprâncene.

– Dublu? Foarte bine, nu pot refuza o ofertă atât de generoasă. A zâmbit întinzându-şi mâna. Ne-am înţeles, sir Gilbert. Şi-au dat mâna.

– O, şi încă ceva. Te rog supraveghează-i pe cei doi înfierbântaţi de la Ashleigh. Au doi fraţi mai mari şi pot declanşa iadul la fiecare pas. Cred că tatăl lor a fost cam îngăduitor cu ei.

S-au privit cu înțelegere înainte ca sir Gilbert să-i facă semn fiicei sale, care trecea spre bucătărie.

– Katherine, vino să te faci folositoare. Îngrijeşte-i rănile lui sir Roger, da?

– Fireşte, tată, va fi plăcerea mea. Vă rog să veniți cu mine la distilerie, sir. Înaltă şi slabă, fata se purta cu o siguranță de sine neobişnuită pentru cineva aşa de tânăr. Lui Roger i se spusese că are 14 ani, iar el îi admirase echilibrul. S-a răsucit pe călcâie, dându-şi pe spate o coadă blondă, groasă ca mâna lui, şi cu un zâmbet a pornit în urma ei pe hol.

Afară, în curte, au dat peste lady Maude şi doamna Sibell. Când i s-a spus unde se duc, Maude le-a zis:

– Mai bine verific că face lucrul ăsta cum trebuie. Venim cu voi.

– Mamă, a protestat Katherine. Sunt capabilă să îngrijesc o rană. Doar tu m-ai învățat!

– Da, dar te grăbeşti întotdeauna. Vreau să urmăresc ce faci, asta-i tot.

Pe Roger nu-l deranja să aibă asistență, în special dacă o includea şi pe doamna Sibell. A profitat de asta tachinând-o pe Katherine, dar aruncându-i în răstimpuri priviri fetei mai mari. Katherine i-a răspuns cu amabilitate, fără orgoliu sau timiditate. Curând vorbeau şi râdeau de parcă s-ar fi cunoscut de ani.

– Eşti sigură de ce faci? a tachinat-o el când, din cauza glumelor lui, fata a scăpat un bandaj pe jos. Niciun bărbat n-ar vrea o nevastă aşa de neîndemânatică, chiar dacă părul atât de frumos poate compensa orice deficiență. I-a atins cu mâna liberă coada, zâmbindu-i. Jur că e ca o rază de soare prizonieră pe pământ. A coborât vreo zeiță la tine să-ți dea acest dar sau e ceva magic?

Katherine a clătinat din cap răspunzându-i:

– Din păcate, sir Roger, n-am auzit de astfel de prostii. Razele soarelui, poate. Dar şi părul dumitale are aceeaşi culoare. Zeiţa trebuie să fi fost teribil de ocupată şi în cazul acesta.

Au râs amândoi, dar Roger a auzit-o pe lady Maude trăgându-şi răsuflarea de parcă ar fi fost şocată.

Când a privit-o, i-a surprins o expresie ciudată pe chip, care a fost însă imediat mascată. Pentru a detensiona această stare bruscă de încordare, Roger şi-a concentrat farmecul asupra femeii mai bătrâne. Spera că nu era ofensată, nu avusese intenţia să-i facă rău.

– Nu vă faceţi probleme, milady. Lăsând gluma la o parte, n-am fost nicicând mai bine îngrijit, a asigurat-o el.

– E firesc, sir Roger, a răspuns ea cu un zâmbet uşor forţat, Katherine a fost instruită corect. Mă bucur că a fost de ajutor.

– Aşa este. Fericit cel care o va lua de soţie!

– Aşa va fi, confirmă lady Maude, cu un glas cu accente de oţel.

Chiar dacă a fost înfuriat că femeia nu-l găsise destul de bun pentru fiica ei, Roger era total de acord cu ea, pentru că nici el nu era interesat să se însoare cu fata. Pentru a demonstra asta, el a adăugat: Păcat că sunt promis altcuiva, mare păcat.

A văzut-o pe Maude relaxându-se uşor, dar a rămas la distilerie până când el a plecat, mulţumindu-i lui Katherine pentru serviciul făcut. Înainte de a pleca, el a privit-o pe furiş pe Sibell, dar ea nu i-a zâmbit ca răspuns. Arăta de parcă ar fi primit o lovitură, iar el şi-a blestemat limba ascuţită.

Oricum nu era momentul să-i dezvăluie adevărata semnificaţie a vorbelor sale. Abia o realizase şi el.

•••

Melissa era hotărâtă să afle mai mult despre conacul Ashleigh şi istoria sa, dar, având de plătit taxele avocatului, trebuia să pună slujba pe primul plan. Săptămâna care a urmat a fost aşa de ocupată că n-a avut timp pentru ea. Chiar şi gândurile despre stafie au dispărut undeva în plan secundar până vineri seara când s-a aşezat în fotoliul confortabil din camera de zi. S-a uitat nervoasă spre peretele din faţă şi a răsuflat uşurată că era gol. Clătinând din cap a început să-şi sorteze însemnările, încercând să se concentreze ca să înţeleagă ceva dintr-un arbore genealogic pe care-l întocmea pentru un client nou, pe nume Tylson. Jolie era la etaj, îşi făcea lecţiile, Dorothy stătea lângă Melissa urmărind televizorul, iar ea se simţea în siguranţă alături de mătuşa ei.

Măsuţa din faţa ei era total nepotrivită şi curând şi-a întins toate actele şi pe covor. Avea o listă cu intrări de la diverse registre ale bisericilor referitoare la Tylson, câteva copii ale unor testamente şi câteva certificate de căsătorie obţinute de la Registrul General, precum şi detalii de la recensămintele pentru familie făcute la diferite intervale de timp. Munca ei era să pună toată această informaţie într-o ordine, ceea ce semăna oarecum cu un joc imens de puzzle. Melissa începea de la cea mai recentă informaţie, apoi înainta cu aceasta în timp, oprindu-se în răstimpuri să vadă dacă nu pierduse ceva. Avea nevoie de mare concentrare.

La un moment dat, Dorothy s-a ridicat spunându-i:

– Mă duc la culcare, nu te superi, draga mea? E târziu. Trec şi pe la Jolie, da?

– Hm... te rog. Noapte bună, a răspuns Melissa cam absentă. Nu-i acorda acum atenţie lui Dorothy. Adesea se pierdea în muncă. Genealogiile de tot felul erau o sursă de fascinaţie şi, odată ce începea munca, o absorbea total, bucurându-se să creeze un arbore genealogic.

Când a ridicat ochii la un moment dat şi s-a uitat la ceas, a văzut că era douăsprezece fără cinci.

– Dumnezeule, cum a trecut timpul! a căscat şi a început să-şi adune hârtiile. Haos organizat. A pufnit în râs. Chiar dacă până acum se descurcase la fel, trebuia să alcătuiască un sistem mai eficient pentru însemnări.

Pe când făcea toate acestea, a observat o mişcare uşoară cu colţul ochiului. Încruntându-se, s-a îndreptat şi s-a uitat spre şemineu. A scăpat un strigăt uşor, iar toate hârtiile i s-au risipit cu un foşnet pe podea.

– Roger! s-a apucat cu mâinile de braţele fotoliului şi a căzut în el, lucru care i-a făcut inima să bată dureros undeva la nivelul gâtului.

De data asta el stătea lângă şemineu rezemat cu nonşalanţă cu un braţ de poliţa acestuia. Îl vedea acum în întregime, nu doar faţa. Părul lung strălucea în lumina focului care se stingea, iar ochii lui albaştri aruncau scântei. I-a zâmbit.

Era atât de aproape, la câţiva paşi de ea, iar impactul asupra simţurilor ei era devastator. Detectându-i mirosul distinctiv, recunoscându-l aşa cum fusese în visele ei, îşi auzea sângele pulsându-i undeva în urechi. El i-a zâmbit mai mult, iar Melissa a simţit că se topeşte. Cum de o făcea bărbatul acesta să se simtă aşa? Ameţită, ca şi cum i-ar fi curs şampanie prin vene. Sau ca o şcolăriţă îndrăgostită de un star pop care să vrea să ţipe la vederea lui. *Nu, nu e om,* se corectă ea. *E stafie! Pot să văd televizorul prin el, pentru numele lui Dumnezeu.*

Totuşi, părea atât de real. Avea corpul înalt, musculos, îmbrăcat cu o tunică neagră, iar în picioare avea pantaloni mulaţi care-i arătau coapsele puternice. Purta cizme scurte din piele, iar la brâu îi atârna o sabie strălucitoare mortală. Omul era încrederea de sine personificată, iar ea se aştepta s-o ridice pe umăr şi s-o ducă în pat. N-ar fi ridicat măcar un deget să-i reziste.

A realizat asta cu o claritate revoltătoare, că stătea în faţa

lui privind ca o adolescentă bolnavă de dragoste o nălucă, dar nu avea ce face. Nu avea niciun fel de control asupra emoţiilor sale privindu-l pe acest bărbat şi nu a făcut decât să-l fixeze cu privirea aşteptând. Ce aştepta, nu ştia încă.

– *Iubito, te rog, trebuie să mă ajuţi.* Vocea lui a rupt vraja. Ca şi înainte, părea să vină de departe la început, dar când el a repetat vorbele, ea le-a auzit foarte clar. Senzaţia teribilă de pierdere a asaltat-o din nou şi a simţit lacrimile cum i se rostogolesc pe obraji.

– Cum? a reuşit să murmure. Cum, Roger?

El nu a spus nimic pe moment, ci a privit-o gânditor.

– *Inelul te va ajuta. Caută, iubito...*

Chipul i s-a estompat încet, iar Melissa a rămas nemişcată în fotoliu mult timp după aceea. Îşi simţea picioarele ca fiind din cel mai greu granit, iar tristeţea i-a pătruns mintea, devenind insuportabilă. Un oftat cutremurat i-a străbătut trupul şi a încercat să-şi adune minţile.

Oare îmi pierd raţiunea? A simţit cum îi intră unghiile în carne când a strâns frustrată din pumni. Nu, din ce-şi dădea seama părea sănătoasă. Prima oară când se îmbolnăvise, poate halucinase, dar acum era sănătoasă şi complet trează. De aceea nu putea decât să conchidă că stafiile existau în viaţa reală. Nu putea să nu creadă ce tocmai văzuse.

Trebuia să existe o explicaţie logică pentru prezenţa lui în casa asta. Cine era Roger? Iubitul de mult pierdut al lui Sibell, tatăl copilului ei? Sau vreun haiduc yorkist? Şi ce legătură avea cu Ashleigh? Melissa era profund convinsă că undeva, cândva, el existase. Dându-şi părul lung peste umăr, impacientată, s-a ridicat din fotoliu, împingându-şi hotărâtă bărbia înainte.

– Voi afla cumva, a jurat ea. Voi începe luni.

Nu mai conta arborele genealogic al familiei Tylson. Putea aştepta.

Capitolul 13

– Sir Gilbert. Ce amabil aţi fost că m-aţi primit!

John Ashleigh înaintă pe hol spre podium, unde îl aştepta cu chipul împietrit gazda sa. Sibell se afla câţiva paşi în urma lui. Tatăl ei îi permisese să-l însoţească la Idenhurst, dar îi spusese să nu scoată o vorbă şi să nu stea în calea lui.

„Şi nu o stăm mult ", adăugase el.

John începuse cu un zâmbet mieros, evident făcea totul să pară jovial, dar încercările lui dădură greş. Faptul că nu se simţea bine în prezenţa celuilalt bărbat îl făcea să se agite vizibil, iar Sibell îşi muşcă buzele. Chiar dacă sir Gilbert era în mod normal o gazdă agreabilă, se simţea o anume răceală în felul lui de a fi în această zi, care părea să penetreze chiar şi pielea groasă a lui John. Sibell îşi dori să se afle oriunde, numai aici nu.

– Vă rog luaţi loc, spuse sir Gilbert, dar Sibell observă că nu li se oferiseră niciun fel de răcoritoare. Apoi se întoarse spre Sibell. De ce nu te duci la solar, draga mea? Sunt sigur că Made ar aprecia compania ta.

Sibell se uită la tatăl său să primească aprobare, iar acesta încuviinţă cam fără chef. Arăta de parcă ar fi mestecat ceva amar, dar curând chipul lui deveni numai zâmbete când în cele din urmă sir Gilbert ceru să i se aducă vin. Sibell plecă.

Solarul era gol, iar Sibell o trimise pe o servitoare s-o caute pe Maude. Cât timp aşteptă, atenţia îi fu atrasă de o carte frumos legată aflată pe masă: *Troilus şi Creseida* de Geoffrey Chaucer. Era povestea unui cavaler perfect, distins, iar Sibell o luă cu convingere, chiar dacă o trată cu mare grijă, ştiind că e foarte valoroasă. Îi plăceau povestirile lui Chaucer ca şi orice îi permitea să fugă de realitate, poate doar şi pentru un moment, ca o distracţie binevenită. Lectura era modul ei preferat de a-şi trece timpul şi o deprinsese aici, la Idenhurst. Din nefericire, avea rar ocazia să şi-o permită, pentru că tatăl ei considera cărţile o risipă de bani.

– Doamnă Sibell, iată că ne întâlnim din nou.

Ea îşi ridică privirea, ochii ei mărindu-i-se.

– Sir Roger. Sări de pe bancă.

Bărbatul acesta reuşise din nou s-o ia prin surprindere, mişcându-se graţios ca o vulpe, în aceeaşi tăcere.

Sibell simţi cu furie cum roşeşte, conştientă că avusese chipul lui în faţa ochilor în timp ce citea despre Troilus cel perfect. Poate gândurile ei îl aduseseră din senin. Se încruntă uşor, întrebându-se ce căuta aici.

– Trebuie... trebuie să fiţi aici? Întrebarea ei sună cam aspru, aşa că încercă apoi o glumă nevinovată. De obicei încăperea asta e plină de femei şi doar bărbaţii curajoşi intră în vizuina leului.

– Aşadar nu mă consideri de-ajuns de curajos? Mă răneşti încă o dată, doamnă. Zâmbetul lui larg sublinia cuvintele, chiar dacă-şi dusese dramatic mâna la inimă. Sincer să fiu nu m-aş fi aventurat aici dacă nu mi-ar fi spus lady Maude să-ţi ţin companie, recunoscu el. A fost reţinută mai mult decât şi-a imaginat şi nu voia să te plictiseşti.

Sibell rămase cu gura deschisă.

– Să-mi ţii de urât? reuşi să rostească. Oare fosta ei soa-

stră își pierduse mințile? Nu vedea pe nimeni care s-o poată însoți și chiar dacă, oficial era văduvă, la 18 ani se considera că mai avea nevoie de protecție. Privi în jur pe furiș, dar erau cu adevărat singuri. Când sir Roger veni mai aproape, ea se îndepărtă ușor, gata să fugă dacă ar fi fost nevoie. Nu era sigură de ce se temea, dar știa că nu se cădea să-l lase să se apropie.

Roger părea să simtă că prezența lui o tulbură și se duse să studieze peisajul de la fereastră o vreme. Astfel îi dădu ei răgazul să se obișnuiască cu prezența lui, dar când privirea lui reveni asupra ei, inima începu să-i bată tot mai tare.

– Ce vă aduce aici în ziua asta frumoasă? o chestionă el politicos.

– Tata are niște afaceri cu sir Gilbert. Ceva cu un pod care leagă proprietățile lor și a fost deteriorat de vreme.

– Înțeleg. Bine, vino să-mi spui ce ai mai făcut, o invită el așezându-se la picioarele ei pe o pernă mare. Ea îi aruncă o privire prudentă; era prea aproape ca să se simtă confortabil. El bătu cu palma pe banca de alături, și ea se așeză cam fără chef.

– Eu... foarte bine, mulțumesc. Înghiți cu greu și ridică încet, ca pe un scut, cartea pe care o răsfoise.

El se aplecă captându-i privirea.

– Adevărat?

– Păi, da, de ce n-ar fi așa?

– Fără bătăi?

Ea tresări și-i căzu prețiosul volum din mână, apoi întoarse capul.

– Fără, murmură ea.

El ridică încet cartea și o puse pe o masă alăturată.

– Am vrut doar să mă asigur. Pe drumul făcut împreună n-am putut să nu observ că aveai dureri.

Ea își ridică foarte puțin bărbia.

– Asta a fost din pricina unei neînţelegeri dintre mine şi tata. Mi-a aranjat o căsătorie, iar eu la început am desconsiderat-o. Strânse din buze; ştiu că e datoria mea să mă supun, dar, când mi-a spus că se aşteaptă să mă mărit cu sir Fulke, am fost cam luată prin surprindere.

– Doar nu cu sir Fulke din Thornby? Când ea încuviinţă, el ridică dispreţuitor din sprâncene. Dar e un barbar! Bărbatul ăsta trebuie să fie de câte ori mai mare? Multiplu de trei?

– Poate nu e chiar aşa de bătrân...

– Pe-aproape. Nu e de mirare că n-ai vrut să te supui.

– E o partidă strălucită în opinia tatălui meu. Vocea lui Sibell era constantă şi nu mai era deloc sfidătoare. Clipi des pentru a scăpa de lacrimi.

– Nu. E imposibil. Nu te poate ajuta sir Gilbert? Doar până curând a fost socrul tău. Şi desigur, i-ai spus lui lady Maude că eşti forţată să te măriţi?

– Da, i-am spus, iar ea face tot ce poate, dar nu mai suntem rude, aşa că cel puţin oficial niciunul din ei nu poate face mare lucru. Sibell se opri şi se uită în jur, asigurându-se că erau singuri. Poţi să păstrezi un secret? murmură ea. Nu ştia de ce are încredere în el, dar dintr-un motiv anume avea.

– Pe onoarea mea, secretele tale sunt în siguranţă la mine.

– Lady Maude încearcă să găsească o cale de a mă salva. Dacă toate încercările vor da greş, mă va duce să stau o vreme la sora ei undeva în nord. Desigur fără a-l informa pe tata, îi şopti ea la ureche, apoi realiză cât de mult se apropiase de el. Respiraţia ei se înteţi.

El deschise gura să-i răspundă, dar se opri şi preferă s-o privească. Apoi oftă şi clătină din cap ca şi cum ar fi capitulat. Sibell simţea că se îneacă într-o mare de emoţii

şi nu înţelegea ce se petrece. Roger ridică o mână să-i mângâie obrazul uşor încruntat.

– Cred că ar mai fi o cale, îi spuse blând.

Mâna lui era caldă şi un pic aspră, iar atingerea lui o făcu să simtă frisoane pe şira spinării. Pielea lui degaja un miros vag de cal şi de piele, dar şi de mirodenii exotice şi de curăţenie. Sibell îl trase pe nări stocându-l în memorie. Nu se retrase de lângă el, iar când el se ridică în genunchi în faţa ei, ştiu că avea s-o sărute. Vrăjită, ea urmări cum gura lui Roger coboară spre gura ei. Dintr-un motiv anume apropierea lui n-o mai alarma. Se bucură de această senzaţie şi închise ochii aşteptând atingerea lui.

Sărutul lui fu blând ca o atingere de pană. Îşi atinse uşor buzele de ale ei, apoi se întoarse s-o atingă din nou şi din nou, până când niciunul nu mai rezistă şi avu loc un sărut în toată regula. El stătea în genunchi în faţa ei cu capul la acelaşi nivel cu al ei. Cu un geamăt el îşi înfăşură braţele în jurul ei şi o strânse într-o îmbrăţişare. Sărutul lui deveni mai profund, iar Sibell simţit un noian de senzaţii care puseră stăpânire pe simţurile ei. Doar braţele lui puternice o mai ţineau la verticală. Se aplecă spre el şi îi întoarse sărutul măsură cu măsură. Nu mai simţise astfel de senzaţii.

– Sibell, eşti aşa de frumoasă!... îi murmură el lipit de obrazul ei când se opriră să respire.

Sibell nu credea cuvintele lui. Ştia că nu e o frumuseţe şi că nici nu va fi vreodată, dar asta nu mai conta acum. Era conştientă că nu trebuie să lase ca asta să continue, dar respiraţia lui blândă îi agita simţurile. Când gura lui se întoarse la ea şi încercă s-o exploreze cu limba, ea se deschise de bunăvoie pentru el. Avea un gust minunat.

Vraja se întrerupse la sunetul unei uşi închizându-se la etajul de dedesubt şi se auziră paşi grei pe scările solaru-

lui. Cu părere de rău se îndepărtară, încă privindu-se, până când Sibell, cu un oftat tremurat, începu să-şi îndrepte rochia.

– Voi veni să te văd la Ashleigh, şopti Roger chiar înainte ca Maude să intre cu răcoritoarele. Când Sibell îşi ridică privirea îngrijorată spre el, adăugă:

– Voi fi prudent, nu te teme.

•••

Drumul spre Maidstone a durat mai bine de o oră în traficul de dimineaţă, dar, odată ajunsă, Melissa şi-a găsit repede drumul spre Kent History and Library Centre. Ştia că registrele pentru Kentul de mijloc şi de sud se păstrau încă acolo, chiar şi cele pentru zona de care aparţinea conacului Ashleigh, care fuseseră recent mutate în această clădire nou-construită în acest scop.

Când a intrat în clădire, îndreptându-se spre departamentul arhivelor, a reflectat asupra norocului ei de a avea o slujbă care-i plăcea atât de mult. Iar acum Jolie era fericită la noua ei şcoală, iar la întoarcerea acasă putea s-o lase liniştită în grija lui Dorothy, şi ea să-şi vadă de treabă.

La recepţie, Melissa a semnat, confirmând rezervarea unui loc şi a unui cititor de microfilm. Şi-a lăsat jacheta şi poşeta într-un dulăpior şi înarmată cu creion şi un blocnotes s-a îndreptat spre sala de studiu.

Ca întotdeauna, acolo se desfăşura o activitate susţinută, chiar dacă era în cea mai perfectă linişte, zeci de istorici de familie lucrau aplecaţi asupra microfişelor sau cititoarelor de film. Erau în cea mai mare parte oameni în vârstă, care-şi căutau vag urmaşii, dar Melissa a observat că sunt şi câţiva cercetători profesionişti. Unii îi era cunoscuţi şi îi salută.

În spatele biroului de la informaţii Melissa a văzut-o pe femeia de la arhivă, o bună prietenă, Jenny.

Studiaseră împreună şi fuseseră destul de apropiate împărtăşind dragostea pentru tot ce ţinea de trecut.

A aşteptat până când Jenny a reuşit să-i explice sistemul de indexare din recensământul din anul 1851 unei doamne de vreo 70 de ani. S-a dovedit o misiune dificilă, pentru că doamna nu auzea prea bine şi trebuia să repete de două ori orice îi spunea. Melissa a văzut-o pe Jenny cum răsuflă uşurată când doamna a plecat, în cele din urmă. Când s-a întors spre următorul client cu un zâmbet prietenos, s-a trezit cu Melissa care-i zâmbea.

– Melissa, nu te-am văzut aici. Ce mai faci? Se grăbi să iasă de după birou să-şi îmbrăţişeze prietena.

– Bine, mulţumesc, sunt fericită că nu trebuie să am de-a face în fiecare zi cu acel fel de bătaie de cap. Privi spre doamna în vârstă şi pufniră amândouă în râs.

– O, stai, face parte din meseria mea şi de cele mai multe ori îmi place. E minunat să-i poţi ajuta pe oameni. Dar ce te aduce aici? Altă familie din Kent pe care o studiezi?

– Nu, de fapt sunt aici pentru mine astăzi şi sper să mă ajuţi. Melissa îi spuse lui Jenny despre mutarea la Ashleigh şi că e curioasă să afle mai multe despre istoria casei şi ocupanţii acesteia. Mătuşa mea consideră c-a fost ridicată în secolul al XIV-lea sau începutul secolului al XV-lea. Ai putea să cauţi nişte documente vechi care ar putea menţiona Ashleigh, te rog?

– Desigur. Mi se pare simpatic. Mă duc chiar acum să văd ce pot să găsesc. Începe tu cu arhivele parohiilor şi testamentele. Găseşte indexurile acolo pe rafturi, iar microfilmele ştii unde le găseşti, da? Mă duc în sala arhivelor.

– Mulţumesc, Jenny, apreciez ajutorul tău.

Melissa se aşeză la un cititor de microfilme. Majoritatea arhivelor parohiale pentru satele din jurul conacului Ashleigh începeau pe la 1590, dar, chiar dacă găsi menţiunea

despre Ashleigh, nu găsi pe nimeni cu numele de Sibell sau Roger. Alcătui o listă de oameni care avuseseră legătură cu casa, înainte de a trece la indexul pentru testamente.

De data aceasta, avu noroc. Unul dintre primele testamente înregistrate fusese pentru o anume Sibell din Ashleigh şi cu mult entuziasm Melissa ceru documentul din depozit. Putea fi acea Sibell despre care-i vorbise Roger? Numele era similar. Minutele treceau încet, până când, în final, unul dintre asistenţi i-l aduse la masa unde stătea ea, împreună cu o pereche de mănuşi albe.

– E incredibil de vechi, aşa că vă rog să purtaţi mănuşile astea. Jenny mi-a spus că ştiţi să mânuiţi astfel de documente cu grijă.

– Da, desigur, mulţumesc. Melissa ştia că era un mic miracol că documentul respectiv supravieţuise atâta timp. Abia îşi reţinu încântarea când luă cu grijă testamentul şi începu să-l citească.

Zgomotele din sala de lectură dispărură în fundal, şi în mintea ei Melissa fu transportată înapoi în timp, în altă epocă. Masa modernă din faţa ei dispăru şi văzu în locul ei un piedestal solid din stejar, cu câte o lumânare la fiecare capăt al hârtiei-pergament, şi un om scund, îmbrăcat în negru, care-l scrijelea cu un condei. Lângă ea se afla un şorţuleţ neterminat, de copil, din pânză brodată, şi o călimară, iar ea auzea cum trosnesc lemnele pe foc. Căldura o ardea pe o parte, în timp ce un curent rece îi mângâia trupul din direcţie opusă. Instinctiv încercă să-şi aranjeze un şal inexistent.

Amintiri ciudate îi invadară creierul. Amintiri ale felului în care-i dicta celui care scria, chiar dacă era gravidă în ultima lună, amintiri că avea un amestec de speranţă, furie şi disperare când el traducea rapid vorbele ei în latină. Se simţi foarte obosită, obosită de moarte, oboseală ivită dintr-o tristeţe insuportabilă.

Când în final imaginile dispărură, ea puse testamentul în faţă şi se strădui să nu suspine. Tendinţa de a izbucni în lacrimi era copleşitoare şi nu ştia din ce cauză era aşa. *Ce se întâmplă cu mine?* Cu un efort teribil se adună şi începu să scrie traducerea englezească a cuvintelor latineşti, cu degetele tremurându-i.

•••

În numele Domnului, Amin, eu Sibell de Ashleigh, din parohia Idenhurst, comitatul Kent, fiind într-o stare bună de sănătate a minţii şi a memoriei, slavă Domnului, am ordonat să se încheie acest ultim testament în formă scrisă, adică mai întâi mi-am încredinţat sufletul Atotputernicului şi trupul meu pământului, cât despre bunurile mele din această lume dispun după cum urmează:

Las lui James Norice, Mary Pettit şi Aline Goodhew, servitorii mei credincioşi, suma de o liră fiecăruia, iar dragei mele prietene, Ingirith Waite, suma de cinci lire. Tot restul proprietăţilor imobiliare, bunurile mele personale şi toată averea o las cu dragoste copilului meu nenăscut şi este dorinţa mea ca acesta să se numească Roger, dacă va fi băiat, sau Meriel, dacă va fi fată.

Dacă acest copil va fi fată, este dorinţa mea ca numitul custode să se asigure că această casă şi pământurile de la Ashleigh rămân în posesia ei, chiar şi după căsătorie, pentru ca apoi să le poată lăsa moştenire primei ei fiice, ca averea să treacă în continuare pe linie feminină pentru eternitate.

Îl numesc pe sir Gilbert Presseille din Idenhurst singurul executor cu puteri depline al acestui ultim testament al meu şi ca mărturie am aşezat mâna şi am pecetluit acest act pe paisprezece ianuarie în cel de-al treizeci şi nouălea an de domnie a suveranului nostru Henry, al şaselea rege al Angliei. Anno Domini, o mie patru sute şaizeci şi unu.

Sibell atte Ashleigh Roger

•••

Melissa se uita la propriul scris vrăjită de acest unic cuvânt. Aşadar Sibell din povestirea lui Dorothy fusese de fapt Sibell de Ashleigh. Şi, dacă voia ca fiul ei să se numească Roger, era pentru că acest nume avea o semnificaţie specială pentru ea. Nu se menţiona nicăieri despre un soţ, ceea ce însemna că acel copil pe care urma să-l nască era nelegitim.

În sfârşit, fac un pas înainte, gândi ea.

•••

Când Roger a ieşit din solar, s-a mai întors o dată spre Sibell. Ştia că ea nu-l crezuse, dar era cu adevărat frumoasă, iar el avusese dreptate despre chipul ei. Chiar dacă era înaltă şi vioaie, avea şi forme. Pieptul rotund, frumos conturat era cam presat de materialul cafeniu-roşcat al rochiei simple de lână, care părea un pic cam mică pentru ea. Iar şuviţele splendide care-i scăpaseră din coc cu toate eforturile ei, împreună cu ochii de culoarea argintului îl tentau incredibil. Ar fi vrut să dea drumul acestor şuviţe roşii ca focul, să-şi treacă mâinile prin ele, să le simtă cât sunt de mătăsoase, să-şi îngroape faţa în ele...

Roger trase aer adânc în piept şi-i trimise un sărut prin spatele lui lady Maude, inima clocotindu-i într-un amestec de fericire şi emoţie. Sibell roşi, evitându-i privirea. Îi plăcea mult timiditatea ei. Era ca o căprioară speriată, dar el o făcuse să iasă din găoacea ei. O va proteja. Era a lui acum, deşi nu era sigur de ce ajunsese să cadă sub povara ei aşa de uşor.

Voia să se gândească mai întâi la asta, să vadă ce posibilităţi avea. Când privise în ochii ei limpezi, ca de cristal, Roger ştiuse că e deja pierdut. Era iremediabil atras de ea

şi nu avea ce face. Ar fi râs de asta în mod normal, dacă n-ar fi fost ceva aşa de serios. El, care ani întregi se ferise să se îndrăgostească de femeile întâlnite, fusese, în cele din urmă, prins în mreje de o femeie care nu făcuse nimic să-l ademenească şi care n-avea habar de sentimentele de cavalerism pe care i le deşteptase. În doar câteva întâlniri, ea trecuse de scutul lui de apărare.

Avea o singură posibilitate acum şi, spre stupoarea sa totală, abia o aştepta.

Capitolul 14

– Avem oaspeţi astăzi la ceai, draga mea, aşa că te-aş ruga să mă ajuţi să facem nişte sandvişuri, da?

Dorothy intrase în bucătărie proaspătă şi relaxată. Era duminică, iar Melissa, care se trezea greu dimineaţa şi-a ridicat capul din micul său dejun cu un aer posac. S-a întrebat de unde avea bătrâna atâta energie aşa de dimineaţă.

– Avem? Cine vine? întrebă absentă, încercând să-şi concentreze privirea obosită asupra ziarului de duminică, aflat lângă farfuria sa. Se simţea ca şi cum ar fi fost stoarsă într-un valţ, absolut epuizată fizic şi mintal, şi asta era doar vina lui Roger.

Noaptea trecută visase că el lupta cu doi tineri cu părul roşu pentru ea. Îl încurajase, urându-i pe duşmanii lui cu o vehemenţă străină firii sale şi se temuse pentru Roger când fusese rănit. Cursese sânge, mult sânge, dar ea nu credea că fusese al lui tot. Era convinsă că el îi învinsese în cele din urmă, în pofida celor două atacuri prelungite care aproape făcuseră inima să i se oprească. Întreg visul fusese extrem de viu, de real, iar ea se trezise cu duhoarea de sudoare şi sânge în nări. Tocmai reuşise să se convingă că fusese o prostuţă, când Jolie intră în cameră şi strâmbă imediat din nas.

– Oh! Duhneşte aici, mamă! Ce-ai făcut? Antrenament?

Uluită, Melissa fu incapabilă să răspundă şi se simţi cuprinsă de panică. Dacă şi Jolie simţise mirosul, cel puţin

nu-şi imaginase nimic, dar asta era o slabă consolare. Încercă să se detaşeze mental. Nu va merge aşa. *Am făcut o fixaţie cu stafia asta! Iar Dorothy m-a preveni că se va întâmpla aşa!*

– Doar Amy şi tatăl ei, răspunsul relaxat şi spontan la întrebarea ei o aduse înapoi în prezent.

– Poftim?

– I-am invitat pe Amy şi pe tatăl ei, repetă Dorothy cu răbdare. Amy spunea că bietul om este întotdeauna singur în weekend, probabil plângându-şi defuncta soţie. E tot ce putem face pentru un vecin, nu crezi? Iar cu Jolie, care-şi petrece mult timp la ei, sunt sigură că le suntem datori.

– Da, presupun că da. Melissa o asculta doar pe jumătate, pierdută din nou în propriile gânduri. Visele ei deveneau o problemă reală, iar acum aveau loc doar noaptea. Pe de o parte se trezea abia aşteptând să se ducă la culcare, pentru că voia să fie din nou cu Roger, dar partea raţională a creierului ei îi spunea că asta nu e normal. Se întreba dacă visele însemnau ceva. *Poate că el încearcă să-mi comunice ceva prin intermediul subconştientului meu?* Numai dacă şi-ar putea aminti ce i s-a spus.

Clătină din cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, murmură şi agită hârtia din faţa ei frustrată. Toate astea trebuie să înceteze! Cu toată determinarea pe care o putea aduna, se concentră pe noutăţile zilei.

– S-ar putea duce cineva la uşă? Nu pot lăsa cuptorul nesupravegheat chiar acum, strigă Dorothy din bucătărie, când sună soneria după câtva timp. Aroma minunată de prăjituri abia scoase din cuptor se simţi când Melissa coborî scările vag deranjată de faptul că trebuia să se schimbe cu haine mai frumoase într-o zi de duminică. Când se îmbrăca în fustă, se simţea ca şi cum s-ar fi dus la lucru. Prefera o pereche de blugi confortabili, moi, în

week-end, şi plănuise o după-amiază relaxată, poate o plimbare lungă pe câmp. Nu avusese încă ocazia să exploreze zona din jurul castelului şi avea nevoie de timp să se gândească.

– Foarte bine, răspund eu, îi răspunse lui Dorothy, pornind spre uşa de la intrare, adăugând cu voce scăzută: Sper că nu vor sta prea mult. Orbecăi iritată la zăvorul uşii care se cam înţepenise. Avea o vagă suspiciune că Dorothy voia s-o cupleze. O divorţată şi un văduv singuratic cu fiice de aceeaşi vârstă, ce putea fi mai potrivit? Ei bine, nu va marşa. N-o interesau bărbaţii în acel moment, nici măcar Steve după ultimul său anunţ. Chiar dacă o parte din ea îl mai iubea, evident, sentimentele nu dispăreau aşa de repede, el o şi scotea din minţi în aceeaşi măsură. Trăind aici la Ashleigh începea să-l vadă dintr-o perspectivă nouă şi asta o făcu să se întrebe de ce nu observase această tendinţă dominatoare la el înainte. *Poate aş fi ajuns să-mi displacă asta cu timpul?*

– *Iubito...* vocea îi răsună în minte ducând-o la disperare.

– Nu, pleacă, Roger! murmură ea. Mă înfurii şi pe mine. Deschise uşa cu mai multă putere decât ar fi fost necesar, făcând ca balamalele să scârţâie puternic, iar musafirii de afară să tresară.

Zâmbetul fals de bun venit îi pieri pe buze când Amy trecu de ea cu un bună ziua, doamnă Grantham, iar ea rămase faţă în faţă cu tatăl fetei.

– Domnule Precy!

Chipul lui uluit îi spuse că nici el nu fusese conştient de identitatea ei, ceea ce era o uşurare. *Cel puţin el nu făcea parte din planurile lui Dorothy.* El îşi reveni primul întinzându-i mâna. Ea o luă cam fără tragere de inimă, temându-se că atingerea lui o va afecta ca la întâlnirea precedentă. Aşa fu

şi acum, iar şocul electric reverberă în tot braţul de data asta. Ca şi înainte, el părea să nu fi observat.

– Jake, te rog, suntem vecini.

– Iar tu eşti doamna Grantham, nu? Ultima oară când ne-am întâlnit am uitat să te întreb cum te numeşti. E o plăcere să te revăd.

– Melissa.

El îi întinse mâna, adăugând cu un zâmbet;

– Sper că nu vei leşina din nou, nu? Numai că aş vrea să fiu prevenit, ca să te pot prinde cum trebuie.

Melissa reuşi să-i zâmbească la rândul ei.

Cu voce tare îi spuse:

– Nu. Nu mai leşin. Îmi pare rău, nu mi s-a mai întâmplat până acum.

El îi întinse un buchet de flori galbene.

– Pentru *gazdă* sau ar trebui să spun pentru *gazde?*

– Mulţumesc. Vă rog să intraţi şi să vă faceţi comod în camera de zi. Melissa îl orientă în direcţia bună, înainte de a-şi face drum la bucătărie să pună florile în apă.

– Dorothy, şuieră ea acuzator, ai ştiut, nu?

Dorothy zâmbi cu diplomaţie.

– Ce să ştiu, dragă? Că domnul Precy e tatăl lui Amy? Sigur că am ştiut. Sunt vecinii noştri, şi el este veterinarul lui Russ. În plus, Amy şi-a spus numele prima dată când a venit. Am crezut c-ai auzit.

– Dar de ce... ştii că n-am auzit. Nu crezi c-ar fi trebuit să mă avertizezi? Sau ai sperat c-o să leşin din nou în braţele lui?

– Păi gândul ăsta mi-a trecut prin minte, dar... Dorothy se opri văzând chipul strănepoatei sale. Haide, Melissa. E doar o glumă nevinovată. Sigur c-am ştiut că n-ai face aşa ceva. Şi el chiar e singur, mi-a spus Amy. Du-te acolo şi fii drăguţă cu el. Aduc ceaiul într-un minut.

– Nu poți s-o faci tu? Prefer să pregătesc eu ceaiul.

Dorothy clătină din cap zâmbind și făcându-i semne să plece.

– Dispari!

Nu avea ce face și, cu o privire de războinic, Melissa se întoarse în camera de zi cu florile înghesuite într-o vază.

– Interesant aranjament, șopti Jake amuzat când intră Melissa, dar ea ignoră comentariul și discută doar despre vreme până apăru Dorothy cu tava cu ceai însoțită de cele două fete.

În timpul discuției care urmă, avu timp să-l studieze în continuare, ajungând la concluzia că avusese dreptate. Era copia lui Roger. Jake avea părul tuns scurt la spate și pe lateral, cu un breton lung care avea tendința de a-i cădea în ochi, dar, în afară de asta, puteau trece drept frați gemeni. Asemănarea era totuși stranie. Spre marea ei supărare se trezi roșind de fiecare dată când o privea, amintindu-și sentimentele pe care i le provoca Roger. Dacă așa arăta Roger, putea să înțeleagă foarte bine de ce-și pierduse Sibell capul după el, dacă el era cu adevărat iubitul ei misterios.

Melissa puse stavilă cu hotărâre gândurilor. Acesta nu era Roger, iar ea nu era Sibell. Chiar dacă stafia o putea face să-i tremure genunchii printr-o magie nepământeană, nu vedea de ce această replică modernă să o afecteze în același mod. Nu se va mai îndrăgosti la fel ca înaintașa ei. Se săturase deocamdată de bărbați, mai ales de ticăloșii fermecători.

Jake privi în jur cu interes.

– E o casă minunată, nu? Nici nu-mi vine să cred cât e de mare în comparație cu casa noastră! Zâmbi. Cred că servitorii locuiau la Ashleigh Cottage.

– Da, am avut bucătar, o cameristă și niște grăjdari când eram tânără, spuse Dorothy. Casa ta bănuiesc că era lo-

cuită de ei.

– Exact. Am demolat nişte pereţi când am cumpărat-o şi la fel cred c-a făcut şi fostul proprietar care probabil a cumpărat-o de la dumneavoastră.

– Au multe grajduri aici, tati, iar noi avem unul singur, interveni Amy. Dacă am trăi într-o casă ca asta, am putea avea cel puţin o duzină de cai.

Jake începu să râdă şi-şi ridică mâinile simulând în glumă disperarea.

– O, nu, n-am putea. Unul este de-ajuns pentru familia noastră. Ne mănâncă şi urechile! Iar tu n-ai mai avea timp pentru şcoală, dacă ar trebui să îngrijeşti mai multe animale.

– O, tată...

– Oricum, casa noastră e de-ajuns pentru noi doi.

– Aş vrea şi eu un cal. Fu rândul lui Jolie să intre în discuţie. Mami, mătuşa Dorothy spune că pot să folosesc orice grajd vechi dacă vreau.

– Adevărat? Melissa se asigură că tonul ei sec indica limpede ce gândea ea, şi anume că se discutase problema asta fără ca ea să fie prezentă. Ce-ar fi să înveţi mai întâi să călăreşti? Ai început lecţiile doar de două săptămâni.

– O, dar sunt destul de bună, spune şi tu Amy. Nu-i aşa?

– Da, este şi...

– O să discutăm peste câteva luni, da? Trebuie să câştig bani de ajuns să-ţi cumpăr un cal, dacă o s-o fac. Am crezut că-ţi doreşti un câine. Ai şi uitat?

– Nu, sigur că nu, dar mami...

– Sfârşitul discuţiei, Jolie. Cele două fete înţeleseră că au fost refuzate şi se retraseră în camera lui Jolie să pună muzica tare. Melisa se întrebă în treacăt dacă şi stafia auzea aşa ceva. Dacă ar fi fost posibil, probabil că ar fi asurzit în clipa aceea.

Parcă pentru a o irita şi mai tare, Dorothy dispăru sub

un pretext sau altul, lăsând-o din nou singură cu Jake. Ea începu să se foiască în scaun încercând să găsească un subiect decent de discuţie şi îi adresă cu voce joasă câteva cuvinte cam neortodoxe lui Dorothy. Nu se îndoia nicicum că mătuşa ei va rămâne vreme îndelungată la bucătărie.

– Cu ce te ocupi, Melissa? o întrebă Jake politicos.

– Sunt specialist în genealogie, îi răspunse ea, spunându-i ce presupunea munca ei.

– Probabil e fascinant. Am vrut întotdeauna să-mi reconstitui arborele genealogic, dar n-am ajuns s-o fac vreodată. Am prea mult de lucru. Ridică din umeri. Şi, desigur, mă ocup de Amy.

– Păi, dacă ai bani, pot să ţi-l fac eu. Asta e munca mea, glumi Melissa, apoi regretă imediat, pentru că vorbele ei îl făcură să zâmbească în acel fel care-i amintea cu putere de Roger.

– Desigur! Ar fi minunat! Cât mă costă?

– Asta depinde... Melissa îi propuse o cifră care l-ar fi făcut să pălească, dar el nici nu clipi. *La naiba,* se gândi ea, *n-am chef să-i fac arborele genealogic. Asta ar însemna să-l revăd, şi nu doar o singură dată.* Chiar dacă trebuia să admită că era un bărbat atrăgător, nu era pregătită să înceapă o relaţie nouă. Mai ales cu geamănul, presupus de ea al lui Roger.

– Când putem începe? Zelul din glasul lui o făcu să se simtă ruşinată că-l decepţiona.

Melissa simţi că a căzut în cursă, dar chiar ea fusese cea care o declanşase şi nu avea cum să scape. Înăbuşindu-şi un oftat, răspunse:

– O să încerc să-l fac imediat ce voi putea, dar deocamdată am foarte mult de lucru. M-ar ajuta dacă mi-ai putea pune detalii la dispoziţie despre părinţi, bunici şi aşa mai departe. Orice acte vechi mi-ar fi de folos. Certificate de naştere, căsătorie, testamente, orice.

– O să văd ce pot face, promise el. O să caut la întoarcerea acasă, am o cutie cu vechituri într-un dulap.

Melissa se resemnă. Ar fi trebuit doar să se întărească, să reziste farmecului lui sau al lui Roger? În final, Dorothy se întoarse în camera de zi. Melissa oftă eliberată.

– Ce-ai făcut atâta timp acolo, Dorothy, curățenia de primăvară? O întrebă cu blândețe, conştientă că sarcasmul nu avea efect asupra mătuşii sale.

– Îmi pare rău, dar la vârsta mea totul durează mai mult. Dorothy făcu un adevărat spectacol din aşezarea pe scaun, de parcă o dureau toate oasele. Melissa ridică o sprânceană a neîncredere. Din ce văzuse până acum, Dorothy putea spăla vasele de cel puțin trei ori mai repede ca ea şi nu avea nicio problemă. Se recunoscu înfrântă. Curând, cazna ei va lua sfârşit. Dar uşurarea ei fu scurtă, pentru că bătrâna reuşi cumva să-i convingă să facă o plimbare pe câmp.

– Parcă spuneai că te vei duce la plimbare după-amiază, draga mea? Sunt sigură că lui Jake i-ar face plăcere să-ți arate zona. Este aici de mai mult timp. Expresia inocentă a lui Dorothy nu reuşi s-o păcălească pe Melissa şi strânse frustrată din dinți. Când Jake protestă cam cu jumătate de gură că nu-şi adusese cizmele, Dorothy îi aduse o pereche de cizme vechi ale fostului ei soț. Melissa avu timp doar să se schimbe repede cu o pereche de blugi vechi şi un pulover înainte de a fi scoasă pe uşă. Perechea porni spre pajişte într-o tăcere încordată, în timp ce Russ alerga în fața lor cu nasul în jos şi coada în sus. *Cel puțin el e fericit,* se gândi Melissa morocănoasă.

– Îmi pare rău pentru mătuşa mea. Se întoarse spre Jake imediat ce nu mai putură fi auziți. Mă tem că e cam autoritară.

– Nu-ți face probleme, îmi place Dorothy. Şi nu e sin-

gura de pe aici care încearcă să apropie două persoane.

Jake râse. Toate doamnele au această tendință față de mine, pentru că sunt văduv, cu o fiică minoră şi am nevoie de o soție. Am învățat să le ignor.

Melissa simți că obrajii încep să-i ardă şi se întoarse. Probabil ar fi trebuit să realizeze că el va înțelege planurile mătuşii. Căci, de fapt, Dorothy fusese destul de deschisă, iar planurile ei prea evidente.

– Poate totuşi am putea rămâne prieteni? sugeră el. Întrucât fiicele noastre sunt, practic, lipite una de alta, am putea să facem haz de necaz şi să ne suportăm. Îți promit să nu te subminez cum ar spune Amy, dacă promiți şi tu acelaşi lucru.

Melissa simți nevoia să râdă de acea afirmație absurdă, iar discuția deveni indiscutabil mult mai deschisă. Descoperiră că aveau multe în comun şi odată ce căzură barierele, se bucurară să fie împreună. Continuându-şi plimbarea, Melissa începu în cele din urmă să se relaxeze.

Trecură un pârleaz spre câmpul deschis, iar câinele îşi făcu loc printr-o spărtură din gard. Melissa sări prima, iar Jake descoperi că îi plăcea ce vedea. Vechii ei blugi îi puneau în evidență partea din spate într-un fel foarte apetisant, care-l făcu să cam roşească. Înghiți cu greu, spunându-şi că va trece el primul dincolo de pârleazul următor. Nu va merge aşa, îşi spuse. El îi oferise prietenia până când vor fi gata pentru altceva. Îşi controlă gândurile care rătăceau şi le orientă pe drumul dinainte ştiut.

Era începutul lunii aprilie, iar câmpul se trezea din îndelungata hibernare. Cărările se împleteau prin zona câmpurilor arate, gata pentru a fi semănate primăvara. Grupuri de narcise rămăseseră ascunse în umbră, şi unele primule se ascundeau sub gardul ocazional. Ambele feluri

de flori ofereau o binevenită paletă de culori. Mirosul de iarbă proaspătă, cu verdele crud le gâdila nările.

– Hmm, nu mă mai satur de mirosul ăsta de pământ reavăn! spuse Melissa închizând ochii şi trăgând aer adânc în piept. Iar aerul este foarte curat. N-am ştiut niciodată că în adâncul inimii sunt o fată de la ţară.

– Da, primăvara este minunată aici, fu Jake de acord.

– E de un verde incredibil, se entuziasmă ea. Proaspăt, cu miros de mentă, e fantastic! Clătină din cap făcând astfel ca părul să-i zboare spre spate. Jake nu putu decât să admire buclele accentuate de lumina soarelui şi felul în care îi străluceau ochii de bucuria acelei zile. Se întrebă dacă ea realiza cât este de frumoasă. *Oricum, nu regret întâlnirea,* se gândi el.

– Nu-mi vine să cred c-am locuit atâta vreme în Londra, continuă Melissa. Acum, că m-am obişnuit cu ce este aici, nu m-aş mai întoarce niciodată, adăugă ea. Sper doar ca Jolie să nu se răzgândească.

– Ştiu ce vrei să spui. Eu şi soţia mea am trăit la Fulham o vreme, la începutul căsniciei noastre, perioadă care mi-a displăcut teribil. Am avut acolo o slujbă pentru şase luni şi am răsuflat uşurat când mi s-a oferit o slujbă aici. Din păcate, Karen n-a simţit la fel.

– Nu i-a plăcut aici?

– I-a plăcut să decoreze casa, dar, după ce a terminat, viaţa la ţară i s-a părut plictisitoare. Era un om cu activitate socială şi, după cum probabil ai observat, aici nu prea există viaţă socială.

Melissa începu să râdă.

– De fapt, n-am avut timp să observ lucruri de acest gen, dar sunt genul de persoană căreia îi place să stea acasă. O carte bună şi nişte ciocolată sunt ideea mea de distracţie, deşi ocazional merge şi o petrecere.

– Şi eu simt la fel.

Îşi zâmbiră.

Plimbarea îi duse la un râuleţ.

– Acesta este râul Idun, spuse Jake. Vino, vreau să-ţi arăt ceva cu adevărat frumos.

– Bine, dar trebuie să fiu atentă ca Russ să nu cadă în râu. Aici, băiete! Russ care era foarte ascultător păşea în urma ei fermecat de faptul că era afară.

Jake îi duse spre râu o bucată cam mare, până ajunseră la o cotitură. În spatele unui pâlc de copaci apăru un pod vechi, iar Melissa trase aer în piept cu dificultate.

– O, Jake e minunat! Cred că e foarte vechi.

– Nu ştiu cât de vechi este, dar ştiu că e un monument de patrimoniu. Vin adesea aici când vreau să fiu singur. E un loc minunat, nu crezi?

Ridicat la mijloc, ca un acoperiş triunghiular al unei case, micul pod era fermecător. Era construit din cărămidă, torentul de apă trecea pe dedesubt, iar restul era din piatră de diferite culori şi forme. Un capăt pătrundea mai mult decât celălalt în râu, făcându-l să pară uşor înclinat într-o parte. Parte din pietrele acoperite cu licheni se desfăcuseră acolo unde nu mai era mortar. La mijlocul podului atârna o poartă ruginită care abia se mai ţinea, separând proprietatea conacului Ashleigh de vecinătăţi.

Melissa se duse să se uite mai de-aproape, dar, pe măsură ce înainta, picioarele începură să-i tremure de teamă, refuzând să se mişte. Îl auzea vag pe Russ lătrând la ceva, apoi în cap începu să-i sune ceva ca o alarmă, făcându-i inima să-i bată mai repede, de teamă. Începu să tremure şi îşi întinse mâinile înainte să caute sprijin. Singurul lucru pe care îl întâlni fu Jake care o privea îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat? Ai din nou senzaţia de leşin? O luă de braţ conducând-o spre un trunchi vechi din preajmă. Genunchii o lăsară şi căzu realmente pe acel trunchi de copac.

– Sunt bine, îl minţi. Îmi pare rău, am fost bolnavă de curând, o gripă. Cred că plimbarea a fost solicitantă pentru mine. Nu voia să-i vorbească despre teama sa, conştientă că era total iraţională.

– Lasă capul în jos şi respiră profund, o instrui Jake, iar Melissa se conformă. Faptul că Jake îi ţinea mâna pe spate, atingând-o cu mişcări liniştitoare, o ajută să-şi relaxeze muşchii deveniţi rigizi. În cele din urmă panica cedă şi începu să respire normal din nou.

Melissa privi în jur.

– Unde e Russ?

– Acolo. Jake arătă spre cărare. Cred că e gata de întoarcere. Poate e vremea mesei pentru el?

Mai stătură aşa câteva clipe înainte de a se întoarce la conac, iar Melissa se simţi în siguranţă. Nu ştia de ce anume se simţea în siguranţă. Ştia doar că nu se va mai apropia de acel pod, dacă va fi posibil.

Capitolul 15

– Pssst! Sibell, vino aici!

Vorbele rostite şuierător o făcură pe Sibell să tresară şi să se uite speriată în jur. Nu văzu pe nimeni, dar chemarea venea din grădina vecină cu bucătăria. Se asigură că n-o urmărea nimeni, apoi ieşi pe poartă încă ezitând. O pereche de braţe puternice o prinseră rapid, ţinând-o strâns ca într-o menghină, dar ea nu se temea. Ştia instinctiv cine o imobilizase şi nu putu decât să-i zâmbească şi să se uite în ochii lui albaştri ca floarea de nu-mă-uita din straturile vecine. Simţi fiori de plăcere.

– Roger, spuse Sibell şi aruncă o privire în jur pe furiş. Rişti mult. Dacă te vede tata sau fraţii mei, te vor bate măr.

– Crezi? Zâmbetul lui era contagios, dar ea încercă să rămână serioasă.

– Ei, vor încerca, oricum.

– Ssstt... el îi duse un deget la buze. Nu-ţi face probleme. Mi-a spus Hugone că au plecat toţi călare cu ceva timp în urmă. Nu cred că se vor întoarce prea repede. Zâmbi şi o trase aproape. Iar Hugone ne păzeşte. Îşi aplecă uşor capul şi o sărută. Ea încercă să protesteze.

– N-ar fi trebuit... nu putem... adică... nu e corect...

El îi prinse faţa în palmele sale şi o privi în ochi.

– Ba este. Sibell, te iubesc, aşa că nimic nu poate fi mai corect decât sărutul acesta. Acum mă crezi? Ea încuviinţă. Atunci, iubeşte-mă şi tu, şi totul va fi bine.

Ea nu mai stătu pe gânduri, îl luă cu amândouă mâinile pe după gât.

– Te iubesc, şopti ea. O, da, te iubesc! Rămase mult timp în braţele lui.

Pe drumul de întoarcere la Idenhurst, ceva mai târziu, Roger fu nevoit să admită că nu era chiar aşa de încrezător cum afirmase. Primul motiv era că nu ajunsese nicăieri cu cercetarea privindu-l pe adevăratul său tată. Şi al doilea motiv, ştia că tatăl lui Sibell nu va fi niciodată de acord cu căsătoria lor, chiar dacă ea n-ar fi fost deja promisă altuia.

Trebuia să existe o cale, totuşi.

– Hugone, crezi că mi-am pierdut minţile? întrebă.

– Poftim? Nu! Tânărul era prea surprins că i se pune o astfel de întrebare directă, dar, când îl văzu pe Roger, zâmbind, adăugă şi el cu un surâs obraznic: Sunteţi doar îndrăgostit, sir. Se spune că asta e o nebunie în sine, nu-i aşa?

Roger oftă.

– Da, sigur că este. Clătină din cap. N-am crezut că tocmai mie o să mi se întâmple vreodată. De fapt, eram hotărât să nu las să se întâmple, dar Dumnezeu a vrut altfel. Avea vaga senzaţie că aici era o blasfemie, pentru că ceea ce simţea pentru Sibell era mai mult uman decât dumnezeiesc. Dar, întrucât intenţiile sale erau onorabile, era sigur că Dumnezeu îl va înţelege.

– Mi s-a spus că i se întâmplă oricui, comentă Hugone. Şi e o doamnă frumoasă, asta e sigur. Roşi aşa cum numai un adolescent putea, un roşu aprins, care i se răspândi până în vârful urechilor.

Roger râse.

– O, nu! Am auzit mulţi alţi bărbaţi spunând asta când doamna se ducea la Idenhurst, sir.

– Chiar aşa? Lui Roger nu-i plăcu acel mic demon al

geloziei pe care-l simţi. Nu fusese gelos pe nimic sau pe nimeni în viaţa sa. Se strădui să se relaxeze. Sibell era a lui şi nimeni nu putea să schimbe asta. Trebuia doar să legalizeze legătura lor cumva.

Jake s-a ţinut de cuvânt şi, la două zile de la plimbarea lor, s-a prezentat în faţa Melissei cu actele vechi găsite în pod. Ea a fost plăcut surprinsă să-l vadă şi a făcut totul să suprime un zâmbet prea fericit de bun-venit. Era o afacere, nimic altceva, iar faptul că Jake arăta ca iubitul ei din vis nu era de ici, de colea, şi-a spuse ea cu fermitate.

– Am notat multe detalii despre familia mea, tot ce mi-ai spus. Îi întinse o foaie separată de hârtie. Le-am sunat pe mama şi pe mătuşa mea, care mi-au mai oferit nişte detalii neştiute de mine. E uluitor ce lucruri pot unii să-şi amintească.

– Da, oamenii bătrâni sunt o sursă de informaţii, deşi nu poţi avea întotdeauna încredere în ce-ţi spun. Adesea încearcă să ascundă scheletele în dulap în timp ce înfloresc originile familiei. Nu-ţi poţi imagina cât de mulţi oameni pretind că sunt de origini regale, într-un fel sau altul. Apoi se supără pe mine când nu pot să dovedească asta. Oricum, îţi mulţumesc, asta mă va ajuta să încep. Melissa se uită la informaţiile scrise de el. Aşadar, familia ta provine din zona asta?

– Da, am amintiri minunate cu vizitele făcute la bunici când eram copil. Poate acesta a fost şi motivul pentru care am ales să lucrez aici.

Melissa lăsă actele pe masa din hol, apoi făcu greşeala să se uite în ochii lui Jake. Simţi că nu mai poate respira, şi sentimentul ciudat de déjà vu reveni. Îl fixă cu privirea, incapabilă să mişte un deget, iar el părea la fel de captivat. Undeva, în spatele casei, se deschise o uşă, dar ea abia

observă. Stăteau nemişcaţi. Nimic nu mai exista în afară de bărbatul acesta, în momentul acela. Îşi dorea cu disperare ca el s-o sărute şi închise pleoapele anticipând momentul.

– Bună, Jake, mă bucur să te revăd! se auzi vocea veselă a lui Dorothy care rupse vraja. Melissa ieşi din transă şi se uită în altă parte. Din fericire, Dorothy îşi continuă drumul, fără să se oprească. Melissa continua să studieze podeaua, fără să scoată o vorbă.

Jake îşi drese glasul.

– Hmm, voiam să-ţi spun ce frumos arăţi astăzi.

Ea îl privi ca să vadă dacă glumeşte, pentru că nu purta nimic special, dar el părea foarte serios. Stomacul începu să-i facă probleme.

– Mulţumesc. Eşti foarte amabil că-mi spui asta.

– Nu, deloc. Întotdeauna spun adevărul. Veterinarilor nu le este îngăduit să mintă, este împotriva regulamentului. Îi făcu cu ochiul. În cazul ăsta ar fi bine să plec. Dă-mi de ştire cum merge cercetarea. La revedere!

Melissa rămase privind confuză în urma lui. Chiar o considera atrăgătoare? Era atrăgătoare? După plecarea lui Steve, începuse să se îndoiască serios, dar după un an de singurătate, încrederea în sine începea să-i revină încet. Oricum, se spunea că frumuseţea stă în ochii privitorului. Ei, asta o adus-o înapoi la prima ei întrebare, dacă Jake o găsea atrăgătoare. Cu o sudalmă întrerupse şirul acestor gânduri şi porni pe coridor, luând în trecere actele de pe masă. Se presupune că nu trebuia să-i pese ce credea el. Nu dorea un bărbat în viaţa sa.

Cu excepţia mea.

Şoapta o prinse cu garda lăsată şi înjură din nou.

– Dispari, şuieră ea. E probabil doar vina ta. Eu nu sunt Sibell, tu nu eşti Jake. Aşa că lasă-ne în pace.

Această nălucă stupidă îi afecta modul de a gândi şi trebuia s-o oprească. Dar cum?

Melissei îi plăcea ce făcea, astfel că, atunci când a pornit spre Maidstone a doua zi, a făcut-o cu un sentiment familiar de încântare. Fiecare arbore genealogic era ca un puzzle care trebuia rezolvat, iar entuziasmul pe care-l simțea ori de câte ori avea succes era mai amețitor ca vinul. O înfiora de fiecare dată. Dar acum era ceva mai personal, care adăuga ceva special muncii ei de cercetare.

Drumul spre munca de specialist în genealogie fusese greu și dur pentru ea, dar devenise scopul ei, de cum înțelesese sensul cuvântului. Istoria fusese materia ei preferată la școală. În timp ce prietenele ei citeau reviste și romane, ea își vâra nasul în ceea ce alții numeau cărți plicticoase despre trecut. Doar după ce descoperise romanele istorice de dragoste începuse să manifeste interes pentru lecturile mai ușoare.

Era în anul doi de studenție, studia istoria, când l-a cunoscut pe Steve și au conceput-o pe Jolie. Chiar dacă sarcina îi evolua, Melissa a terminat semestrul de vară anul acela și imediat ce și-a revenit după naștere și-a reluat studiile prin corespondență la Open University.

Având un copil mic de îngrijit, educația la distanță a fost singura ei șansă de a continua. Perseverența ei a fost răsplătită și a absolvit, în pofida bombănelilor lui Steve.

– Îți pierzi vremea. Oricum, de ce să studiezi istoria? Dacă vrei să faci ceva folositor, fă un curs de secretariat sau ceva ca să poți câștiga niște bani, să mă ajuți la plata chiriei. Melissa l-a ignorat mereu, chiar dacă a urmat cursuri serale de dactilografie și de calculator. Steve a fost mulțumit, crezând că în final i-a venit mintea la cap. N-a realizat că ambele obiecte de studiu sunt un sine qua non pentru un specialist în genealogie.

El și-a terminat studiile de tehnică de calcul și a obținut

o slujbă destul de bună la o firmă cu reputaţie din City. Oricum, salariul lui, chiar dacă era conform nevoilor lor, nu era de ajuns şi pentru plata unei bone. Şi, pentru că nu avea cine să aibă grijă de Jolie, Melissa a stat acasă.

Mai apoi, Steve a hotărât să lucreze pe cont propriu ca şi consultant, şi banii au fost şi mai puţini. Pentru a-i mai trece timpul, ea a făcut un alt curs la distanţă, în ştiinţe genealogice, la universitatea deschisă, urmat de altele pe subiecte specializate, cum ar fi latina sau manuscrisele medievale. Când a început Jolie şcoala, Melissa a început o activitate sporadică şi a încheiat unele contracte în lumea businessului. A fost un proces lent, dar i-a adus satisfacţii cu timpul. Munca ei tot mai complexă a fost o salvare în perioada divorţului. Pierzându-se în vechile documente şi arbori genealogici, a rămas cu mintea întreagă şi a ştiut că fără asta ar fi fost pierdută.

– Te-ai întors aşa de repede? o salută Jenny veselă, imediat ce ea intră în sala de studiu.

– Da, n-am terminat, iar acum am alt client din aceeaşi zonă, aşa că mă tem că mă vei vedea destul de mult pe-aici.

– Spune-mi ce cauţi şi te ajut să începi. E foarte multă linişte azi, aici, şi prefer o căutare în loc de plictisitoarea muncă de catalogare.

Melissa petrecu câteva ore la Kent History Centre şi cu ajutorul lui Jenny găsi o abundenţă de informaţii despre conacul Ashleigh şi arborele genealogic al lui Jake. Spre uimirea sa, nu avu niciun fel de probleme în descoperirea începuturilor familiei lui în arhivele baptiste ale bisericii locale la sfârşitul secolului al XVII-lea.

– O, ce familie plictisitoare, comentă ea. Aceşti Precy se pare că nu s-au mişcat deloc de pe-aici. N-au fost deloc aventurieri.

– Asta înseamnă că le-a plăcut aici, spuse Jenny zâm-

bind. Ca şi veterinarului tău.

– Nu e veterinarul meu nici pe departe, se încruntă Melissa. Dar ai dreptate, Jake s-a întors aici de la Londra. Strămoşii lui au trăit în zonă de câteva generaţii.

Unii aveau sau au închiriat proprietăţi, ceea ce uşură munca de cercetare a Melissei. Găsi contracte de arendă sau alte tranzacţii de proprietăţi, care se dovediră folositoare pentru că îi menţionau pe unii dintre membrii familiei, în timp ce alţii erau trecuţi ca martori.

– Se pare totuşi că nu se hotărau cum să-şi scrie numele, observă Melissa. Ortografia numelui Precy a variat mult de-a lungul vremii. Au existat variantele Pressy, Preecy şi Presay şi altele care o făcură să zâmbească. Unii preoţi, care păstraseră arhivele, înregistraseră fonetic numele, alţii poate îl înţeleseră greşit. Unii fuseseră incapabili să-şi pronunţe numele corect. Observă un biet individ care scrisese cuvântul înmormântare cu doi r şi doi t.

Doar când ajunse la începutul secolului al XVII-lea apăru numele Presseille, uluind-o pe Melissa când îşi aminti unde l-a văzut ultima dată.

– Dumnezeule, murmură ea. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta ca la o eventualitate.

– Despre ce vorbeşti? Jenny veni în grabă văzând chipul Melissei.

– Uite aici. Acesta trebuie să fi fost executorul testamentului lui Sibell, care ar putea fi înrudit cu Jake. Ciudat, nu?

Jenny se gândi.

– Da, presupun că ar putea fi el, dar va fi nevoie de muncă multă să dovedeşti. De la 1460 la 1600 e o perioadă destul de mare.

– Mă întreb de ce l-a numit executor pe acest Gilbert Presseille? Melissa, pierdută în gânduri, îşi muşca buzele.

Ar putea avea legătură cu Roger?

– Nu m-aş baza pe asta. Sunt sigură c-a fost doar o formalitate. Spuneai că doamna respectivă se presupune că nu avea alte rude, iar acest individ se pare c-a fost un vecin mai important sau vreo rudă, pe cine altcineva să fi rugat?

– Da, cred că ai dreptate. Ignorând dezamăgirea, Melissa era oricum foarte mulţumită de informaţiile privind familia lui Jake. Nu l-am putea găsi pe acest sir Gilbert, totuşi? Stai să vedem, sunt sigură că testamentul menţiona şi provenienţa. Răsfoi prin însemnări şi găsi ce căutase. Da, uite aici, sir Gilbert Presseile din Idenhurst. Ai idee unde e asta?

– Nu, dar ar putea fi în baza de date cu manuscrisele foarte vechi pe care le avem aici. Unele merg până în secolul al VIII-lea, nu e impresionant? Ar putea fi referiri la locul acela printre documentele care nu sunt pentru consultarea publicului. Vino, aici. Jenny o conduse în încăperea din spate unde, de obicei, doar arhivarii aveau acces.

Descoperiră că Idenhurstul fusese o proprietate foarte mare şi că era menţionat în multe documente. Cu grijă trecură prin toate aceste documentele, punându-le deoparte pe cele înregistrate după această dată. Doar după-amiaza târziu făcură o descoperire când Jenny găsi un manuscris vechi de la Idenhurst.

– O, Jenny, e grozav, exact ce ne trebuie!

– Da, ar trebui să fie interesant, numai dacă nu e prea deteriorat.

Registrele includeau consemnări ale instanţelor care făceau dreptate la nivel local în vremurile medievale. Pentru un specialist în genealogie puteau fi o adevărată mină de aur, astfel că Melissa se emoţionă când găsiră unul. Printre altele, îi puteau oferi informaţii despre aspecte ca proprietatea, ocuparea pământului, moşteniri şi aplicarea

legii şi ordinii. Actualizate la intervale regulate, de obicei sub conducerea stăpânului, aceste registre abundau de detalii privind viaţa oamenilor de acolo.

– Sper că au avut un secretar, slujbaş silitor la Idenhurst care să nu fi ratat nimic, murmură Jenny.

Fusese angajat un astfel de slujbaş să scrie tot ce decidea curtea de obicei cu un scris cursiv de mână, cam greu de descifrat. Melissa şi Jenny ştiau cum să citească aceste documente, aşa că nu fu un obstacol. Nici faptul că erau scrise în latină, cu prescurtări, folosindu-se mulţi termeni arhaici. Era ceva cu care se obişnuiseră.

– Bine, fii atentă.

Melissei nu mai trebuia să i se spună asta. Pergamentul vechi era foarte fragil şi ştia că trebuie să fie deosebit de atentă când îl desfăşurau. Ambele purtau mănuşi moi, ca să nu deterioreze şi mai mult documentul, dar Melissa îşi ţinu respiraţia de multe ori, convinsă că altfel s-ar dezintegra în mâinile ei. Din fericire, documentele erau lizibile şi munciră împreună că le descifreze, încântate de detaliile conţinute. Când ajunseră spre sfârşitul secolului al XV-lea, Melissa nu putu să nu exclame încântată. Dăduseră lovitura.

Capitolul 16

Ca întotdeauna, Sibell participă alături de tatăl şi fraţii săi la slujbă. Mica biserică era plină la refuz, şi lipsa aerului făcea respiraţia foarte dificilă. Sibell îşi duse la nas batista înmiresmată cu apă de trandafiri, încercând să nu se sufoce din cauza mirosului fetid venit de la mulţimea de oameni înghesuiţi într-un spaţiu prea mic, neaerisit. Se auzeau zgomote venind din fundul bisericii unde stăteau în picioare membrii mai săraci ai comunităţii. Din motive evidente, un loc lângă perete era foarte râvnit şi adesea unii şi-l câştigau prin folosirea judicioasă a coatelor lor ascuţite. Era un zgomot continuu, pentru că oamenii tuşeau sau strănutau, iar copiii erau îndemnaţi de părinţii lor să păstreze liniştea. Bebeluşii scânceau, cu toate eforturile făcute de a-i linişti. Sibell le compătimi pe mame când preotul se întoarse şi le privi încruntat.

Fereastra micuţă, cu geamul murdar, nu arunca prea multă lumină spre congregaţie. Părintele Iacob aprinsese multe lumânări lungi, care nu făceau decât să se adauge senzaţiei de îmbâcseală deja creată de mulţime. Sibell privi sculpturile în piatră care erau singurele decoraţiuni ale bisericii şi încercă să nu se mai gândească la Roger. Din nefericire nu se gândise la nimic altceva în ultima săptămână.

De la prima lor întâlnire în acea grădină cu pereţii înalţi el venise cât putuse de des, fără a trezi suspiciuni. Grădina devenise refugiul lor şi-şi găseau timp să discute, dar şi să

se bucure de sărutările magice care o făceau să ameţească de dorinţă. El îi vorbea despre viaţa sa de cavaler, iar ea îi destăinuia temerile şi necazurile sale, căpătând putere şi încredere din discuţiile lor. El îi dădea speranţă, iar când îi era aproape, ea nu se temea de nimic.

Ei i se părea de necrezut că el putea s-o iubească mai mult ca pe doamnele frumoase pe care le întâlnise în drumurile sale, dar Roger o asigură că o iubea.

– Tu eşti altfel, iubito, îi spunea el. Nu-mi faci ochi dulci, iar purtarea ta este firească. Eşti tot ce mi-am dorit. Mângâierile lui o făceau să se simtă specială şi când nu era cu el tânjea după atingerile lui.

Sibell oftă. Imaginile care-i apăreau de fiecare dată când închidea ochii refuzau să se lase ţinute în frâu. Nici măcar în acest lăcaş sfânt nu le putea ţine sub control. Îi simţi buzele, se simţi mângâiată, i se şoptiră vorbe de dragoste pe care nu le putea uita. Simţi frisoane până în măduva oaselor, frisoane care lăsau furnicături în urma lor. Se foi stânjenită pe lemnul dur al băncii.

Roger stătea în partea stângă a bisericii, nu departe de locul unde erau aşezaţi lady Maude şi sir Gilbert, iar Sibell ştia că e conştient de prezenţa ei, tot aşa cum şi ea îl simţea cu fiecare fibră a fiinţei ei. Nu îndrăznea să se uite spre el. Se aventură să se uite la tatăl ei care se afla la dreapta ei şi simţi teamă. *Dacă ar afla vreodată...* Nu, nici nu voia să se gândească la astfel de lucruri. Vor fi foarte atenţi.

Preotul alesese să predice Tentaţia, ispita lui Iisus în sălbăticie din Crezul Sfântului Mihail. Sibell aproape izbucni într-un râs isteric de alegerea lui. Tentaţie. Cuvântul căpătase un sens cu totul nou în ultima vreme pentru ea. Cu un efort reuşi să se controleze.

– Trăiţi în lumina mesajului lui Hristos, îi îndemna preotul pe un ton care promitea pedeapsă tuturor celor care nu-i

urmau ordinele. Depăşiţi tentaţia. Luptaţi cu toate puterile. Sibell simţi cum i se colorează obrajii de ruşine şi-şi lăsă capul plecat. Chiar şi rugăciunea Domnului o făcea să se simtă vinovată. Nu lăsa să fim duşi în ispită, o, Doamne...

Dar cum putea ea să reziste dacă nu voia?

Roger ieşise ultimul din biserică, iar fraţii Ashleigh probabil îl aşteptaseră.

– Bănuiesc că a fost noroc adevărat. Nu ne-ai bătut în seara asta, cavalere. Ţi-ar plăcea să încerci din nou?

Ieşiseră din umbra portalului şi îi blocaseră calea. El respiră adânc, să se calmeze, hotărât să nu muşte momeala. Mai erau oameni în jur şi nu-i puteau face niciun rău aici.

– N-ai nimic de spus astăzi? îl sfidă cel cu părul roşu. Roger nu-şi putea aminti niciodată cum îi chema pe fiecare, dar şi-l amintea pe cel mai mare, o brută urâtă care nu prea vorbea, pe nume Henry, moştenitorul.

– Ne putem antrena împreună oricând doriţi, domnilor, le răspunse el calm. Dar cred că nu şi duminica.

– Ţi-e frică c-o să iei bătaie, spuse fratele blond, scuipând pe pământ. Şi, dacă Henry e cu noi, o să te batem. Nu e nevoie de antrenament.

– Da, nu mai umbla aiurea după ce se lasă întunericul, chicoti roşcatul căruia i se părea caraghioasă ameninţarea. Doar nu vrei să fii prins nepregătit?

– Simon, ce tot spui acolo? le strigă tatăl băieţilor.

Roger se uită la stânga, de unde venea al patrulea frate. Nici acesta nu vorbea prea mult, dar Roger aflase că n-o făcea nu că n-ar fi avut minte, aşa ca Henry. Urmări cu interes cum ceilalţi trei îşi priviră încruntaţi cel de-al patrulea frate, dar se îndepărtară. Îi trimiseră priviri ameninţătoare peste umăr lui Roger, ceea ce pe el nu-l sperie.

– Ignoraţi-i, sir Roger, sunt tineri şi proşti sau, în cazul

lui Henry, doar proşti. Spre uimirea lui Roger al patrulea frate se afla în spatele lor şi privea mijindu-şi ochii la fraţii săi. Dar fiţi atent. Nu s-ar da la o parte de la ceva murdar.

Cu acest comentariu plecă şi el, iar Roger îl urmări cu privirea. Avertismentul nu fusese necesar, dar Roger fu mulţumit să descopere că Sibell avea cel puţin o rudă cu minte şi maniere. Păcat că era singurul.

• • •

– Nu pot să cred, Jenny, avem confirmarea unei legături cu familia lui Jake. Melissa îi zâmbi prietenei sale care era la fel de încântată.

– Da, a fost un noroc incredibil. Totuşi, nu văd nicio menţiune în privinţa acelui Gilbert.

– N-am făcut cercetări decât până în 1495, poate că era mort pe-atunci. Haide să vedem, mergem mai departe?

Aici norocul lor se termină. Spre imensa frustrare pe care o simţiră, constatară că acel document de arhivă era lipit în partea din mijloc. Jenny încercă să-l desfacă, dar nu cedă deloc.

– La naiba, murmură ea. Nu îndrăznesc să-l forţez. Clătină din cap. Nu are rost să insist, o să le cer tipilor de la conservare să vadă dacă îl pot desface fără a strica scrisul. O, e aşa de enervant! Tocmai când lucrurile începuseră să devină interesante.

Melissa pufni în râs.

– Orice persoană normală ne-ar crede nebune că ne entuziasmăm pentru un document vechi.

– Da, dar nu au idee câtă dependenţă creează! Mai tare ca orice drog, dacă mă întrebi. Lasă-mă să văd ce pot face. Te sun eu, da?

Imediat ce ieşi din biroul de arhive, Melissa îl sună pe Jake să-i spună ce-a făcut.

– Jake? Salut! Sunt eu, Melissa Grantham. Ai un minut liber? Bine, ascultă, am veşti grozave. Merge destul de bine cercetarea arborelui tău genealogic şi astăzi am găsit un document care face referire la strămoşii tăi. Acum i-am urmărit până în secolul al XV-lea. A fost un noroc incredibil.

– Ce-ai găsit? spuse Jake consternat.

– Scuză-mă, lasă-mă să-ţi explic. În mod normal e aproape imposibil să mergi mai departe de secolul al XVII-lea la alcătuirea unui arbore genealogic. Atunci botezul a început să fie înregistrat în majoritatea bisericilor, astfel că, înainte de asta, nu găseşti mai nimic. Doar dacă eşti nobil sau familia ta a deţinut foarte mult pământ pentru o perioadă mai lungă de timp. Ceea ce am descoperit astăzi a fost un document de arhivă al unui loc numit Idenhurst, se pare că este un conac mare lângă Ashleigh. A fost al străbunilor tăi.

– Adevărat? E fascinant ce-mi spui! Aşadar, sunt un lord, nu? Melissa simţea că Jake râde.

– Nu. Nu. Dacă a existat vreodată un titlu de nobleţe, acesta a trecut pe o linie diferită de a ta. Eşti descendent al unui lord, dar mă tem că nu s-a transmis la tine. Conacul în sine a fost moştenit de o fiică a familiei şi soţul acesteia. Dar ascultă-mă, documentul menţionează multe nume în tranzacţiile zilnice înregistrate, şi asta înseamnă că eu pot cerceta în continuare. E ceva neobişnuit şi incitant.

– Înţeleg. Îţi sunt recunoscător pentru munca grea depusă. Am putea ieşi într-o seară ca să-mi arăţi ce ai găsit până acum?

Melissa se înfioră. Numai vocea lui era de-ajuns să-o facă să se simtă ciudat din nou. Nu era convinsă că ar trebui să-l mai întâlnească undeva. Jucându-se cu cheile de la maşină ea ezită, apoi îşi spuse să nu mai fie o prostuţă. Doar îl întâlnea ca profesionistă, nimic mai mult.

– Sigur, îi spuse în final. Lasă-mă câteva zile să pun informaţiile la un loc, într-un arbore genealogic, apoi ţi-l arăt.

Intenţiona să înceapă imediat ce ajungea acasă, dar când intră pe uşă, atenţia îi fu distrasă de un telefon de la un istoric local, Colin Parsons. Încercase să ia legătura cu el cu săptămâni în urmă, când primise numărul lui de la doamna de la biblioteca locală, dar acesta lipsise destul de mult din localitate, iar ea îl dăduse uitării.

– Vă mulţumesc că m-aţi sunat, domnule Parsons. Da, am nişte întrebări privind istoria acestei zone şi mă întrebam dacă aveţi timp să mă primiţi? Ar putea dura ceva să discutăm tot ce mă interesează, aş prefera să discutăm între patru ochi, nu la telefon.

– Sigur, mă bucur să vă pot fi de ajutor. Locuiesc la Vicarage Rose la numărul doi, nu departe de vechea biserică. Puteţi vei mâine-seară?

– Perfect. La ora şapte ar fi bine?

– Foarte bine.

Capitolul 17

Colin Parsons era mai scund ca Melissa şi destul de rotunjor, cu ochi inteligenţi, zâmbitori, din spatele ochelarilor cu rame groase. Melissa intui că avea în jur de 50 de ani, dar nu era sigură. Chiar dacă avea părul încărunţit, cu chelie, chipul lui nu avea aproape niciun rid, avea un aspect tineresc, de fapt. Era îmbrăcat la întâmplare, de parcă ar fi folosit primele lucruri găsite în garderobă, fără a se osteni să verifice dacă se potriveau cu restul îmbrăcămintei. Melissei îi plăcu asta. Observă că purta o şosetă maro şi una albastră, dar nu părea conştient de felul în care arăta.

– Poftim, poftim! Melissa fu invitată într-o cameră de zi foarte spaţioasă, dar extrem de dezordonată, unde Colin luase nişte acte de pe un fotoliu din piele, uzat, pentru ca ea să poată sta jos. Apoi el luă câteva obiecte de pe masa de cafea, un ziar, calculatorul şi câteva stilouri şi se uită în jur să vadă unde le putea arunca. Pentru că fiecare suprafaţă disponibilă era deja ocupată, el roşi şi în cele din urmă împinse totul sub sofa, în timp ce rostea ceva neinteligibil. Melissa îl urmări amuzată.

– Îmi cer scuze, n-am prea avut timp să fac curăţenie, zise el. După cum am mai spus, am fost plecat. Doriţi o cană de ceai?

– Da, dacă nu vă deranjez prea mult? Melissa observă lipsa unei mâini de femeie şi se întrebă dacă era văduv sau burlac. Probabil cea de-a doua variantă, conchise ea. Casa

nu arăta ca şi cum o femeie ar fi avut vreun cuvânt de spus în privinţa decorului sau mobilei. Era casa unui bărbat, culori închise, nimic înflorat, fără bibelouri. Peste tot acte şi cărţi supraaglomerând rafturile bibliotecii aflate pe un perete întreg sau zăcând în maldăre dezordonate pe podea.

Imediat ce el se duse la bucătărie, o pisică mică, gri, cu blana moale intră în cameră s-o studieze pe nou-venită. Melissa se gândi că a trecut cu bine de verificare, întrucât pisoiul începu să se frece de picioarele ei.

– Vino, o îndemnă ea. Bătu cu mâna pe genunchi ca s-o invite, dar pisicuţa îi întoarse spatele şi continuă să verifice teritoriul.

Colin se întoarse surprinzător de repede, aducând o tavă cu două căni de ceai şi un pachet de biscuiţi Rich Tea. Ridică din umeri scuzându-se.

– Locuiesc singur, aşa că asta e... ca naiba!

Melissa tresări când el se împiedică de pisică şi aproape că i se vărsă în poală conţinutul tăvii. Cu o dexteritate de care nu l-ar fi crezut capabil, reuşi să se redreseze la timp şi cumva cănile de ceai supravieţuiră. Doar pachetul de biscuiţi zbură, dar ea îl prinse din zbor, punându-l la loc pe tavă.

– La naiba cu pisica asta! Tot timpul mă încurcă, murmură el. Înţeleg c-ai cunoscut-o pe Ducesă. Pisica mieună tare privindu-şi sfidător stăpânul. Da, da ştiu că nu e vina ta că nu văd dincolo de nas, dar de-acum ar trebui să ştii bine să te fereşti. Cinstit vorbind eşti o pisică proastă. Clătină din cap. Dar te iubesc mult, ştii asta.

– Ducesa mi-a ţinut companie. Şi-mi plac biscuiţii Rich Tea. Nu mă aşteptam să mă serviţi cu ceai, aveam nevoie doar de informaţii. Cât mai multe. Melissa îi zâmbi ca să înţeleagă că nu trebuia să se jeneze.

– Aşa e, sper să vă pot fi de folos, dar vă rog spuneţi-mi Colin. *Domnul Parsons* mă face să mă simt foarte bătrân.

– Foarte bine, atunci te rog să-mi spui Melissa.

Discutară despre oraş, despre împrejurimi, băură ceaiul, iar Melissa constată că entuziasmul lui pentru istorie era egalat de nivelul de cunoştinţe în acest domeniu. În zece minute, ea află mai mult decât aflase în luna precedentă, lucruri pe care niciunul dintre zecile de tomuri din biblioteci nu le menţionase. Colin le analizase profund, reuşind să dea la iveală informaţii suplimentare din diferite arhive private din zonă. Era încântat să descopere în ea un specialist la fel de împătimit.

– E atât de bine să discuţi cu cineva care înţelege ce-i spui. Se aplecă în faţa ei, ridicându-şi ochelarii pe vârful capului înainte de a-şi ridica ceaiul.

– Şi eu simt la fel.

– Spune-mi, Melissa, cu ce voiai să te ajut?

– Păi, mă interesează istoria conacului Ashleigh, care aparţine de generaţii familiei mele. Mătuşa mea este proprietară în momentul acesta şi mi-a spus lucruri care m-au făcut să doresc să ştiu mai mult. Mă mai interesează o proprietate numită Idenhurst, care se presupune că ar fi aparţinut cuiva din vecini, dar nu-l pot găsi pe niciuna dintre hărţile din zonă. Îi arătă documentele descoperite la Record Office. Harta cea mai veche pe care am găsit-o datează din 1694 şi, deşi Ashleigh este acolo, nu se arată şi Idenhurst.

– Da, am mai văzut harta asta. Hmm, numele de Idenhurst îmi aprinde un bec, dar va trebui să mai studiez. Colin exprimă mare interes faţă de informaţiile adunate de ea. Mai adăugă câte ceva despre istoria recentă a Ashleighului, dar pe Melissa o interesau mai mult vremurile trecute.

– Din istorisirile mătuşii mele, una dintre proprietare, o femeie numită Sibell, se pare c-a avut un iubit pe nume Roger. Aş dori să aflu mai multe despre ei. Din ce am citit, ea trebuie să se fi născut pe la 1430-1440 sau pe-acolo. Am

o copie a testamentului ei din 1461, deşi nu ştiu dacă a murit atunci sau dacă l-a încheiat ca să fie precaută. Se pare că era însărcinată la vremea aceea şi cred că a dat naştere unei fiice pe nume Meriel.

– O, da, doamna Sibell. O cunosc foarte bine. Colin aprobă entuziasmat.

– Poftim?

Spre uimirea Melissei, Colin puse cu zgomot cana pe masă ridicându-se:

– Vino, ţi-o prezint imediat.

Melissa făcu ochii mari.

– Să mă prezinţi? Pentru un moment scurt, se întrebă dacă întreaga localitate vedea stafii sau îşi pierduseră mintea, dar apoi raţiunea reveni şi îşi spuse că probabil înţelesese greşit.

– Da, te duc chiar acum la ea. Să iau o torţă. Dispăru câteva clipe, revenind apoi la invitata sa, uluită, cu o lanternă uriaşă şi un mănunchi de chei mari. Acestea sunt cheile de la biserică. Eu îngrijesc biserica uneori. Vino, nu va dura mult. O scoase pe hol, iar Melissa se molipsi de entuziasmul lui, punându-şi puloverul din mers. Când ajunseră la uşa din faţă, el se opri brusc scotocind în buzunare după ceva. Stai puţin, îi spuse dând buzna înapoi în camera de zi. Când se întoarse, era încruntat.

– Ce s-a întâmplat, ai pierdut ceva? îl întrebă Melissa.

– Da, nu-mi găsesc ochelarii. Sunt sigur că i-am avut acum un minut. Melissa îl privi mută de uimire, apoi pufni în râs.

El se încruntă şi mai mult.

– Nu e un motiv de râs. Fără ei sunt aproape orb.

– Îmi pare rău, spuse Melissa încercă să se controleze. Numai că... îi ai pe nas! Reuşi să transforme alt acces de râs într-unul de tuse ca să nu-l supere, dar el îi zâmbi din toată

inima vizibil uşurat că-şi găsise ochelarii.

– Desigur, ar fi trebuit să ştiu... scuză-mă, se întâmplă cam des.

Casa lui era foarte aproape de biserică şi în câteva minute el descuia broasca veche cu cea mai mare cheie. Uşa se deschise cu scârţâieli cumplite din toate încheieturile şi pătrunseră în interiorul slab luminat. Colin aprinse luminile din tavan, dar şi acestea erau vechi, sumbre şi aruncau o lumină insuficientă, făcând necesară existenţa unei lanterne. Paşii lor răsunară ciudat pe podeaua de piatră, iar Melissa se înfioră şi rămase foarte aproape de ghidul său.

El descrise un arc amplu cu lanterna, oferindu-i ocazia să vadă tavanul jos, boltit, ferestrele cu sticlă vopsită, pilonii sculptaţi înainte de a porni spre amvon. Cu puţin înaintea altarului, el se opri, se întoarse la stânga, apoi la dreapta. Se îndreptă spre un ungher întunecat unde era o mică deschidere spre o capelă privată, protejată de o poartă veche de fier forjat.

– Acum care e cheia? murmură Colin scuturând lanţul cu chei până ajunse la una mică răsucită cu capătul ornamentat. Îi trebui forţă şi câteva încercări înainte de a reuşi să deschidă poarta. Scârţâi cumplit, iar Melissa strânse din dinţi pe fundalul zgomotului.

– Uite aici, spuse Colin orientând fasciculul de lumină spre podea la stânga, unde se afla o placă mare de alamă. Nu prea ajunge nimeni aici în afară de mine. Acum salută-ţi strămoaşa, pe doamna Sibell de Ashleigh.

Melissa îngenunche privind imaginea unei tinere femei. *Aşadar aici te-au înmormântat,* şopti ea. O tristeţe adâncă se instală în sufletul ei urmată de senzaţia de singurătate. Sibell fusese nefericită; Melissa simţea asta cu fiecare fibră a sufletului său. Un sunet jalnic izbucni în zona aceea închisă, iar ea clipi des.

– Ai auzit asta, Colin?

– Ce să aud?

– Acel zgomot. Ca un plânset.

– O, te referi la vântul de afară. Da, e cam sinistru, nu? Întotdeauna se aude aici în jurul bisericii, de aceea e aşa mare curent.

Melissa renunţă la subiect. Era evident că el nu auzise nimic. Se aplecă să studieze mormântul lui Sibell. Placa era frumos executată, se vedea că fusese acolo o mână de artist şi Melissa se miră de detalii. Mâinile fine ale lui Sibell erau strânse la piept într-o rugăciune. Rochia îi cădea în falduri până la picioare care se iveau de sub tivul acesteia. Bucle lungi de păr ondulat cădeau în cascadă până la talia subţire.

În cele din urmă privi trăsăturile lui Sibell şi se încruntă.

– Îi poţi lumina chipul mai mult, Colin, te rog?

– Sigur.

Melissa întinse mâna pe care şi-o trecu reverenţios peste trăsăturile lui Sibell: nasul mic, drept, uşor ridicat la vârf, pometi înalţi, sprâncene frumos sculptate, o gură generoasă, o bărbie cu o mică gropiţă în mijloc şi... tresărind, Melissa duse mâna la propria gropiţă din barbă.

– Observ că seamănă foarte mult cu tine, nu crezi? Colin îşi drese glasul observând expresia Melissei. Ei bine, în această lumină, dar nu are rost să spunem... se opri din nou şi începu să tuşească.

Nu putea să nege, oricum. Când o privea pe Sibell era ca şi cum s-ar fi uitat într-o oglindă semimată, care trebuia curăţată urgent, chiar dacă îi arăta trăsăturile clar. Melisa se ridică făcând un pas înapoi. Încercă să-şi adune gândurile, să nu se panicheze. Evitând să se mai uite la placa de alamă, se concentră pe zona din jurul acesteia.

Pe marginea de piatră a mormântului era gravată o inscripţie în limba latină şi o citi cu voce tare:

– *Hit iacet Sibella...*

– *Aici odihneşte Sibell, îndelung plânsă de cei care au iubit-o,* îi traduse Colin în engleză. Da, am citit-o de multe ori, dar nu zice nimic că ar fi fost soţia cuiva. M-a uimit asta, trebuie să recunosc. M-am gândit că poate soţul ei n-o plăcea.

– Nu cred c-a fost măritată. Tristeţea reveni în forţă, tulburând-o total pe Melissa. Când îşi închise ochii, ignorând durerea care începuse să-i zvâcnească în tâmple, auzi un cântec şi sunete de durere. Privirea îi zbură imediat spre Colin, dar nici de data asta el nu părea să fi observat ceva.

Se uită la finalul inscripţiei unde fusese adăugată o dată.

– *MCDLXI,* murmură ea. Aşadar, ai murit în 1461, ce trist!

Colin îi aşeză o mână pe braţ.

– Vino, mai am ceva să-ţi arăt. Încă o dată nerăbdător, o ridică şi o trase după el spre cealaltă parte a bisericii, trântind mica uşă în urma lor. Lanterna lumină o inscripţie gravată pe perete.

– Uită-te aici, îi spuse autoritar.

– *Meriel, iubita soţie a lui Guy de Manton,* citi Melissa. O, Colin, crezi că...?

– Exact. Trebuie să fie fiica ei. Ai spus că se numea Meriel, nu este un nume prea întâlnit, iar datele coincid. Până acum n-am mai întâlnit pe cineva cu numele acesta. Dar se află aici lângă mormintele familiei Presseille, şi nu alături de mama ei. De ce aşa? Tipul acesta, Roger, era din familia asta?

– Presseille? Ce ciudat, tocmai am cercetat numele ăsta pentru un... client. Numele acesta apare peste tot. Un anume Gilbert Presseille a fost executorul testamentului lui Sibell. Hmm... Roger Presseille. Rosti numele cu voce tare şi, când răsună de-a lungul pereţilor micii biserici, se

simţi brusc cuprinsă de teamă. Da, e posibil. Poate el era deja căsătorit când s-a iubit cu Sibell. Apoi, când soția i-a murit, se poate s-o fi recunoscut pe Meriel ca fiica sa?

– Posibil. Asta ar fi o explicaţie, mai ales dacă Sibell era deja moartă pe-atunci.

– Mda, nu ştiu Colin. Totuşi, ceva nu e în regulă, simt asta. Dar se pare că nu există altă explicaţie logică. Melissa oftă. Va trebui să mai caut. N-am dat peste niciun Roger Presseille, dar nu pot afirma că n-a existat. Există atât de puţine acte din vremea aceea. Îi zâmbi lui Colin. Mulțumesc pentru ce mi-ai arătat. Apreciez ajutorul tău. N-am apucat încă să vizitez biserica şi, chiar dacă aş fi făcut-o, sunt sigură că n-aş fi văzut mormântul lui Sibell, ascuns cum este.

- Oricând, murmură el, oricând...

Capitolul 18

Salonul de oaspeţi de la Idenhurst era de cel puţin trei ori mai mare decât cel de la Ashleigh, şi Sibell urmări cum tatăl său se uită în jur cu invidie. Privirea lui se îndreptă spre fereastra mare cu bovindou instalată de curând de sir Gilbert pentru a însori încăperea. Era o piesă de arhitectură frumoasă şi probabil costase mult. Probabil îl rodea pe tatăl ei că nu putea să aspire la ceva atât de grandios, chiar dacă spera că lucrurile se vor schimba prin căsătoria ei cu sir Fulke.

– Cu relaţiile lui sunt sigur că va putea să mă ajute să mă ridic la o poziţie mai importantă în societate, fusese auzit lăudându-se fiilor săi. Atunci o să cumpărăm un conac mai mare şi mai mult pământ. Faptul că fiica sa trebuia sacrificată de dragul ambiţiilor sale părea să nu conteze.

Sibell văzu cum ochii lui se ridică spre tavanul boltit unde grinzile erau decorate cu suporţi sculptaţi sub formă de capete de şerpi. Un tremur involuntar îl străbătu, de parcă le-ar fi considerat mai mult intimidante decât decorative. Sibell trebui să admită că şerpii păreau gata să atace în orice clipă.

Fuseseră invitaţi la o petrecere în onoarea puternicului lord Blaine, o cunoştinţă a lui sir Gilbert şi era prezentă întreaga familie Ashleigh.

– Ar fi fost bine să putem refuza participarea, mormăi tatăl ei către fiul său cel mai mare Henry, aşezat faţă în faţă

cu el, dar Blaine e în relații bune cu sir Fulke de la Thornby. Va vrea s-o supravegheze pe Sibell în numele prietenului său. Se uită la fiica sa şi, din expresia de dezgust de pe chipul lui, ea consideră c-o găsea necorespunzătoare aşteptărilor, ca de obicei.

– Nu putem spera decât că nu se va uita prea atent, îl auzi murmurând pe Henry. Hohotul de râs care urmă acestei observații negândite nu avu darul să îmbunătățească dispoziția tatălui ei. Acesta îl lovi pe băiat cu palma, ştergându-i zâmbetul de pe față imediat.

– Taci din gură, prostule, şuieră. Mai bine te-ai ruga să-i placă ce vede, altfel n-o să fie nicio nuntă. Ştii prea bine care sunt avantajele acestei uniuni şi dacă dăm greş nu mai există niciunul pe jumătate aşa de puternic care s-o ia. Pe toți sfinții, cine m-a blestemat cu un fiu aşa de prost, care-mi este şi moştenitor... continuă să înjure cu glas scăzut o vreme, iar Sibell se uită în jur să vadă dacă nu asculta careva.

Henry era cel mai înalt şi mai puternic dintre frați, cu pumnii ca nişte jamboane, dar bunul Dumnezeu se pare că uitase să-i dea şi creier. Întotdeauna fusese cam încet la înțelegerea lucrurilor, făcându-l pe tată să se simtă frustrat şi să spună adesea că habar nu avea cum va reuşi Henry să conducă Ashleigh. Singura lui speranță era că ceilalți fii ai săi vor fi de ajutor când va veni momentul.

Simon se aplecase peste Sibell să-i şoptească tatălui său:

– Am auzit o bârfă că Thornby ăsta este ocupat cu tânăra soție a unui cavaler mai bătrân. Se pare că femeia nu se dă la o parte să-şi ridice fustele oricui i-o cere. Ar putea să se răzgândească în privința lui Sibell?

– Ar fi bine să n-o facă, veni răspunsul lui mormăit însoțit de o privire cruntă pentru cazul în care sir Fulke nu şi-ar fi respectat cuvântul. Simon se retrase repede la loc.

Chiar dacă negocierile privind căsătoria erau în desfăşurare, sir Fulke încă nu se deranjase să le facă o vizită, preferând să se bazeze doar pe mesageri de încredere. Sibell era mulţumită, pentru că asta îi lăsa mai mult timp să găsească o soluţie. Fără îndoială, lui sir Fulke i se spusese că fata nu era o frumuseţe, înaltă şi subţire, pistruiată. Oricum, sir Fulke fusese de acord cu căsătoria în principiu, poate atras şi de zestrea considerabilă pe care tatăl ei o folosise drept momeală, iar acest gând era descurajant.

– Dacă nu se semnează contractul până la mijlocul verii, presupun că va trebui să mă duc la Thornby să grăbesc lucrurile. Tatăl îi mai aruncă o privire ursuză, tăioasă, apoi îşi miji ochii. Nu mă îndoiesc că pui ceva la cale, dar nu cred că mă poţi păcăli, fato. Te vei mărita înainte de sfârşitul verii, chiar dacă va trebui să te învineţesc în bătaie. Mai luă o gură din acel excelent vin de Burgundia care se afla din abundenţă. E datoria ta să îndeplineşti dorinţa tatălui tău, la naiba! Sper că nu va trebui să te forţez.

Sibell îşi lăsă capul în jos fără o vorbă.

Muzicieni, jongleri chiar şi doi pitici fuseseră angajaţi să-i distreze pe oaspeţi, dar lui Sibell nu-i plăcură bufoneriile lor. Piticii şi jonglerii o iritau, iar arcuşurile viorilor şi bătaia tobelor îi provocau dureri de cap. Tatăl ei părea s-o aprobe în această privinţă.

– Mai mult zgomot decât muzică, mormăi în pocal, apoi îşi dedică atenţia mâncării foarte piperate de pe fundul de lemn din faţa sa.

Sibell începu să se foiască. O privea cineva, simţea asta, iar ca întotdeauna trebuia să fie prudentă. Întorcându-se spre vasul pentru spălat degetele aflat la stânga sa îşi spălă mâinile cu grijă, apoi, sub pretextul de a căuta şervetul cu care să se şteargă, aruncă priviri furişe la masa alăturată.

Întâlni privirea lui Roger şi se linişti, incapabilă să-şi desprindă privirea de a lui.

El era rezemat de peretele din spate, în aparenţă conversând cu o doamnă drăguţă care stătea lângă el, dar expresia lui de plictiseală abia disimulată îi spunea că femeia nu însemna nimic pentru el. Când se interpuse un jongler care-l ascunse vederii, Sibell trase aer în piept nesigură. Căldura care i se risipi prin vene ameninţa să-i inunde obrajii. Trebuia să-şi controleze gândurile sau să renunţe.

Îi aruncă o privire tatălui său, dar el era ocupat să devoreze mâncarea. Mânca foarte hotărât ca întotdeauna şi o uluia, dar de data asta era mulţumită că era aşa. Ştiindu-l ocupat riscă o altă privire spre Roger. El discuta cu femeia şi-i arăta ceva din spatele ei. Când femeia se uită în partea aceea, el murmură repede: „Mai târziu", pentru Sibell, înainte de a-şi întoarce privirea către companioana sa.

Sibell se uită să se asigure că niciunul dintre membrii familiei sale nu observase, dar tatăl ei era concentrat asupra mâncării, iar cei patru fraţi prea ocupaţi să bea, ca să mai vadă ceva în jur. Răsuflă uşurată şi se înfioră în aşteptare. Cât de curând va fi acel „mai târziu"?

La noua şcoală a lui Jolie se organizase Ziua Porţilor Deschise, astfel că Melissa a fost nevoită să-şi întrerupă munca de cercetare.

– Vrei să mergi cu noi? o întrebă pe Dorothy care era mereu interesată de tot ce făcea Jolie, dar bătrâna clătină din cap.

– Mulţumesc, nu merg de data asta. Russ nu se simte prea bine, cred c-a răcit, aşa că mai bine stau cu el. Este probabil efectul vaccinului anual pe care l-a făcut ieri, dar n-aş vrea să-l las singur.

– Nu, sigur că trebuie să-l veghezi, bietul de el. Melissa se apleacă să-l mângâie pe micul terier care stătea cu botul pe labe, cu tristețe în ochii săi negri expresivi. Sper că se va simți mai bine. Era un cățel inteligent, drăguț, iar ea și Jolie ajunseseră să-l iubească foarte mult.

Melissei i-ar fi prins bine sprijinul lui Dorothy. Verificându-și și reverificându-și machiajul și îmbrăcămintea, părăsi casa simțindu-se agitată. Îl informase pe Steve despre eveniment prin secretara lui desigur, pentru că nu voia să discute cu el direct, și nu știa dacă voia ca el să vină sau nu. Ar fi fost bine pentru Jolie dacă ar fi apărut, dar în ce o privea prefera să nu-l vadă. Nu era sigur că putea ține situația sub control.

După ce au lăsat mașina în parcarea școlii, era tot neliniștită.

– Arăt bine?

Jolie a privit-o cu un ochi cât se poate de critic, apoi a zâmbit.

– Sigur că da. Arăți grozav, mamă. Îmi place griul jachetei tale, se potrivește cu ochii, iar fusta neagră e foarte drăguță și face vârtejuri.

Melissa a zâmbit și a îmbrățișat-o.

– Mulțumesc, Jolie. N-o să-ți fie rușine cu mine, nu?

– Nu vorbi prostii!

Căpătând brusc un aer foarte serios, Melissa a ridicat problema lui Steve.

– Știi că tatăl tău e foarte ocupat, așa că să nu fii dezamăgită dacă nu apare.

– Știu. N-a fost niciodată la Ziua deschisă nici la Putney, așa că probabil nu va veni nici astăzi. Jolie părea resemnată, iar Melissa a simțit că ar fi vrut să-l strângă de gât pe Steve, deși, sincer vorbind, nu era întotdeauna ușor pentru părinți să-și facă timp pentru evenimentele școlii.

Vino să vezi tot ce am făcut, mami. Jolie a luat-o înainte pe scări, iar Melissa a urmat-o în clasă.

Lucrările elevilor fuseseră expuse pe pupitre şi i-a luat o vreme să le privească. Melissa a trecut de la un caiet de lucrări la altul şi a fost realmente impresionată. Tocmai voia să-i spună asta lui Jolie când profesoara, miss Kanavagh, a apărut de undeva din spatele lor şi i-a spus;

– Se descurcă foarte bine, doamnă Grantham. Cred că sunteţi foarte mândră de ea.

– Da, sigur că sunt şi mă bucur că este şi ea aici. Melissa şi-a privit fiica ai cărei obraji erau uşor îmbujoraţi de emoţie şi de laude. Jolie părea să înflorească şi muncea din greu. Vă sunt foarte recunoscătoare dumneavoastră şi personalului şcolii pentru că aţi ajutat-o atât de mult.

– A fost o bucurie să ne ocupăm de ea. Nu ne-a creat nicio problemă.

Melissa abia îndrăznea să creadă cuvintele lui miss Kanavagh, căci erau atât de diferite de ceea ce obişnuia să audă de la profesoara lui Jolie din Putney. Şi-a privit fiica zâmbindu-i, îmbrăţişând-o rapid.

– Te-ai descurcat grozav, iubito.

– Mamă, nu aici. Jolie s-a zbătut să se elibereze.

Melissa a început să râdă şi i-a dat drumul.

– Scuze, am uitat. Nu e cool să te îmbrăţişez în public, nu?

– Ce am auzit? Că fetiţa mea se descurcă bine? Nu pot să cred!

Ridicându-şi amândouă privirea l-au văzut pe Steve stând lângă catedră, impozant şi frumos ca întotdeauna. Melissa a simţit că stomacul îi va face probleme şi a tras aer repede şi dureros în piept, aşteptându-se ca obişnuita disperare să pună stăpânire pe ea. Nu s-a întâmplat nimic. Spre uimirea ei n-a mai simţit că tânjeşte după el, a simţit

doar o uşoară iritare provocată de furia care mai exista în sufletul ei. Se simţea mult mai uşurată, dar şi uşor confuză. A salutat-o scurt din cap, apoi s-a aplecat s-o sărute pe Jolie pe obraz, cerându-i să-i arate lucrările ei.

Melissa a rămas cu ei fără să scoată o vorbă, meditând la reacţia sa faţă de Steve în timp ce Jolie trecea încă o dată prin toate lucrările cu el. Jolie i-a condus într-un tur al şcolii oprindu-i în diferite locuri cum ar fi laboratorul de ştiinţe unde se desfăşurau diferite experienţe. Mai apoi, în sala de arte, au dat peste Jake şi Amy.

– Bună, totul e bine? Jake i-a răvăşit părul roşcat a lui Jolie ceea ce i-a atras o exclamaţie de indignare din partea lui Amy.

– Tată, nu face asta, nu e copil!

– Scuză-mă, n-am putut rezista.

El a început să râdă, iar râsul lui a făcut-o pe Melissa să se simtă ciudat. Simţea o pornire nebunească să se arunce de gâtul lui, să nu-i mai dea drumul. Era ceva diferit de felul în care reacţionase la sosirea lui Steve. A tras aer adânc în piept să-şi controleze emoţiile şi a făcut prezentările. Cei doi bărbaţi şi-au dat mâna fiecare cu un aer uşor prudent, ca doi luptători care îşi cântăresc oponenţii din priviri, gata de atac.

Au discutat despre şcoală o vreme, iar Steve a recunoscut cam cu ciudă că aceasta a făcut minuni pentru fiica sa.

– Cred că atmosfera contează, a spus Jake. Iar cei de la şcoală îl sprijină grozav de mult pe fiecare copil în parte.

Melissa nu prea mai asculta, ci doar aproba din când în când. Era încă tulburată de reacţiile sale diferite faţă de cei doi bărbaţi. I se părea că totul se întorsese cu dosul în sus şi că singura modalitate prin care putea să-şi explice ce se întâmpla era să dea vina pe Roger. Acesta i se infiltrase oare în creier? În procesele ei de gândire, modificându-le?

Nu, refuza să creadă asta. Era doar o stafie, nu exista!

Oricum, explicaţia logică era că nu mai era îndrăgostită de Steve poate din cauza atitudinii lui. Şi probabil începea să se îndrăgostească de Jake. *Dar abia l-am cunoscut pe bărbatul ăsta şi nici nu sunt sigură că-mi doresc o relaţie chiar acum.* Mai conta? Oamenii se puteau îndrăgosti la prima vedere, iar ea fusese atrasă de el de la început, nu putea să nege. Şi oare exista acel timp potrivit pentru a te îndrăgosti? Se întâmplase. Nu, asta este din cauza lui Roger, e doar vina lui. Şi-a dus o mână la tâmplă încercând să se maseze pe furiş. Ar fi vrut să se ducă acasă, să se gândească la toate acestea în tihnă, dar deocamdată nu i se oferea şansa asta.

Tocmai atunci discuţia lor a fost întreruptă de cineva care practic îl striga pe Jake în gura mare prin toată încăperea. Două femei cam la fel de atrăgătoare, cu coafuri elaborate, au venit spre ei şi au început să-l monopolizeze. Una s-a aplecat spre el să-l sărute pe obraz, într-o manifestare exagerată de afecţiune, iar cealaltă i-a pus o mână posesiv pe braţ. Comportamentul lor a făcut-o pe Melissa să strângă din dinţi.

– Jake, dragă, ce mai faci? N-ai apărut săptămâna trecută la petrecerea Annei, am fost îngrijorate din cauza ta. Tot munca te-a oprit să vii? Cea mai înaltă l-a fixat pe Jake cu o privire îngrijorată, la fel de falsă ca şi fondul ei de ten.

– Ei, am avut prea multe de făcut, ca întotdeauna, a spus Jake încruntându-se uşor, de parcă nu i-ar fi făcut plăcere să fie astfel chestionat.

– Bietul de tine, munceşti prea mult. Numai muncă fără relaxare nu merge, ştii prea bine, ţi-am mai spus. Cealaltă femeie l-a plesnit în glumă pe braţ, de parcă ar fi fost un şcolar obraznic. Vino să bem un ceai. Cred c-au început deja să-l servească. Fetele ştiu unde se află salonul.

Cele două vorbăreţe au încercat să-l ia pe Jake cu ele,

dar el s-a proptit pe călcâie protestând.

– Staţi un minut. Discutam cu domnul Jones şi doamna Grantham. Poate doresc să ni se alăture?

Femeile i-au privit întrebător pe Steve şi Melissa şi pentru prima oară ea s-a bucurat când Steve a răspuns în numele amândurora.

– Mulţumim, dar n-am terminat aici. Poate ne întâlnim pe urmă.

– Desigur. Veniţi la noi după ce terminaţi de văzut micile eforturi ale fiicei dumneavoastră.

Cuvintele femeii au făcut-o pe Melissa să vadă roşu, întrucât induceau ideea că lucrările lui Jolie nu erau atât de interesante.

– O neisprăvită căreia îi place să ia lumea de sus, a murmurat Melissa, fără să se gândească atunci când ele s-au întors să plece, apoi şi-a ridicat privirea observând că Steve chicotea.

– Ai dreptate. Vino, prinţesă; a condus-o pe Jolie spre expoziţie, arată-ne micile tale eforturi. Pariez că sunt de o mie de ori mai bune decât orice ar putea produce copilul acelei femei.

Vorbele lui au calmat situaţia, făcând-o pe Jolie să râdă. Melissa îi era recunoscătoare. Încrederea de sine a lui Jolie era încă fragilă şi acea femeie fără minte ar fi putut face mai mult rău decât intenţionase, dacă n-ar fi fost Steve.

L-a urmărit pe Jake părăsind încăperea şi brusc a cuprins-o sentimentul că a pierdut ceva de preţ. Era ca o durere care îi răsucea stomacul şi ar fi vrut să se chircească pentru a o diminua. Cu un efort a rămas în picioare înjurând încet. Asta e o nebunie.

– Mami, vino să vezi! Uite ce a făcut Amy. E incredibil de talentată şi vrea să devină artistă când va fi mare.

– Hmm? O, da, foarte frumos.

Melissa a admirat supusă picturile lui Amy, care erau extraordinar de bune, dar gândurile îi erau tot la Jake. A răsuflat uşurată când, în cele din urmă, au pornit spre salon pentru ceaiul promis. Curând va putea să plece, apoi va evada din nou în lumea arborilor genealogici, unde se simţea în siguranţă.

• • •

– Sir Roger, se pare că ai dus o viaţă foarte interesantă. Sună aşa de romantic să fii cavaler. Lady Isobel oftă, punând o mână pe antebraţul lui în timp ce-i vorbea. El făcu un efort să nu-şi tragă imediat braţul; gestul i se păru prea familiar după un timp aşa de scurt de când se cunoşteau.

– Aşa credeţi, milady? Roger gândea în sinea sa că doar o femeie fără minte putea să vadă ceva romantic în viaţa unui cavaler rătăcitor. Realitatea era în mare măsură anostă, cu multă muncă, chiar dacă mai erau şi momente de bucurie în răstimpuri.

– O, da! Numai dacă ne gândim la locurile minunate pe care le-aţi vizitat, la priveliştile admirate. Noi, bietele femei, călătorim destul de rar. Flutură din gene spre el, dar ochii ei albaştri, lipsiţi de strălucire nu-l impresionară deloc.

Roger realiză că înainte de a veni la Idenhurst lady Isobel era exact genul de femeie pe care ar fi admirat-o. Scundă, extrem de frumoasă, cu forme, cu părul de culoarea grâului, într-o coafură elaborată din care-i scăpaseră câteva bucle, semăna cu femeile din trecutul său.

Cuvintele ei destul de ostentative i-ar fi făcut plăcere şi nu i-ar fi produs repulsie ca acum, şi ar fi acceptat bucuros ce i se oferea. Acum însă tânjea după o singură femeie. O femeie înaltă, cu părul roşu, ochii cenuşii şi gropiţe. Nu voia o alta.

– Mai târziu, îi promisese el, înăbuşindu-şi un oftat când

s-a resemnat să petreacă mai mult timp cu lady Isobel. Ea era un invitat important şi nu era bine să ofenseze pe nimeni dacă voia să rămână în această gospodărie. Pe moment, asta îşi dorea cu siguranţă. Şi nu va pleca fără Sibell.

• • •

Jake îşi înăbuşi un oftat şi le urmă pe Anne Dowling şi Celia Montgomery spre salon. Fuseseră prietenele lui Karen şi de la moartea ei încercau să-l convingă să socializeze, pretextând că nu era bine să stea acasă, să sufere. Chiar dacă era conştient că aveau dreptate, nu era o soluţie să-şi piardă vremea cu ele, de asta era convins. Nu le suporta pe niciuna.

– Jake dragă, vii la petrecerea Carolinei în weekend, nu?

– Petrecere? repetă el amintindu-şi vag o invitaţie elegantă pe care o aruncase pe masă fără ca măcar s-o citească.

– Jake, e cel mai important eveniment social al sezonului pe aici. Chiar şi tu trebuie să afli asta. Celia râdea, şi Jake se întrebă de ce vocea ei joasă, seducătoare şi trăsăturile frumoase nu aveau niciun efect asupra sa. Cu siguranţă era genul de femeie care plăcea bărbaţilor, dar asupra lui nu avea efect.

– Hm, nu sunt sigur că sunt liber, răspunse echivoc. Multă lume are vacanţă, aşa că noi abia ne mai ţinem pe picioare.

Anne exclamă indignată, ca şi cum el ar fi fost un copil obraznic.

– Nu merge aşa. Spune-le că ai nevoie de o noapte liberă. Insistăm, nu-i aşa Celia?

– Absolut.

Jake se simţi vânat, prins de două păsări de pradă, din ghearele cărora nu putea să scape. Dar poate aveau drep-

tate? Ce rău era în a merge la un cocteil, de fapt? De obicei, nu durau foarte mult şi, dacă-şi amintea bine, Caroline şi cine-mai ştie cum o chema pe celălalt, organizau petreceri generoase. Canapelele erau pline.

– Bine, să văd ce pot face, le spuse cedând. Îmi amintiţi detaliile?

Anne şi Celia abia aşteptau să-l pună la curent şi-l făcură să-şi noteze data şi ora în agendă.

– Să nu îndrăzneşti să stai acasă, altfel venim să te luăm cu forţa de acolo, toarse Celia, lovindu-l în joacă peste braţ din nou, tocmai când Melissa şi fostul ei soţ intrau în salon. Jake mormăi ceva drept răspuns cu întreaga atenţie asupra Melissei, a cărei privire grăbită aruncată companioanelor sale era cam neprietenoasă.

Dintr-un anume motiv asta îi făcu bucurie, ca şi faptul că ea păstra distanţa de Steve, poziţionând-o cu grijă pe Jolie între ei când se aşezară. Monstrul cu ochii albaştri, care a fost stârnit când i-a fost prezentat Steve, devenise un pisoi blând şi se lăsă învăluit de o senzaţie plăcută de căldură. Exista o speranţă.

Capitolul 19

Sibell oftă când începu să se dezbrace în mica ei încăpere de acasă, împăturindu-şi cu grijă rochia cea mai bună şi punând-o în lada de la picioarele patului. Roger nu-şi respectase promisiunea şi ea se întorsese la Ashleigh fără să fi schimbat măcar o vorbă cu el.

De fapt, nu-şi dădea seama cum ar fi putut s-o facă. Tatăl ei n-o pierduse din vedere toată seara, ba chiar îl trimisese pe unul din fraţii ei s-o însoţească şi la toaletă.

– Porc nemernic! murmură. Erau înţeleşi cu toţii. Fraţii ei ştiau că vor primi recompense dacă vor ajuta să fie măritată în siguranţă cu sir Fulke. Dracu' să-i ia pe toţi! Îşi aruncă pantofii din picioare care loviră peretele cu zgomot.

Prea furioasă ca să adoarmă, Sibell se suci şi se răsuci mult timp în pat, ascultând cum sforăiau fraţii ei în camera alăturată. Era linişte pe coridorul de dedesubt unde se afla toată lumea, în afară de tatăl ei. Acesta dormea singur în dormitorul însorit de la capătul celălalt al holului, într-un pat fantastic cu baldachin, pentru patru persoane. În seara asta îl căraseră acolo, prea beat ca să mai poată să urce pe propriile picioare. Sibell spera că-l va durea capul dimineaţă. Jură că, dacă-i va cere o infuzie ca să-i treacă durerea de cap, îi va face una care să-l facă să-l doară şi mai tare.

La început nu auzi acel zgrepţănat slab, dar când deveni mai puternic, se ridică în şezut privind în întuneric. Părea că vine de la fereastră şi se duse acolo cu picioarele

goale să se uite. Deschise fereastra şi abia avu timp să tragă aer în piept, că auzi un ssst. Inima i se opri până realiză cine era afară.

Roger reuşi să intre pe fereastră cu oarecare greutate, de fapt, abia reuşi să se strecoare prin fereastra aceea îngustă, cu statura sa robustă.

– Roger, ţi-ai pierdut minţile? rosti cu greu, îngrozită că şi-ar putea trezi fraţii.

Văzu cum el îi zâmbeşte în lumina slabă a lunii şi o prinde în braţe.

– Nu, iubito, dar ţi-am făcut o promisiune şi întotdeauna îmi respect promisiunile. O sărută ca s-o împiedice să mai protesteze şi toate gândurile ei îi fugiră din cap şi se topi în braţele lui. Bucuria ei nu cunoştea limite. El venise într-un târziu şi brusc totul căpătă sensuri bune. Uită de familie şi de supărare. Roger avea s-o protejeze cumva, s-o salveze de sir Fulke şi nimeni nu va mai putea face nimic. Avea încredere absolută în el. Îl îmbrăţişă strâns, bucurându-se că era puternic, solid.

Sărutările lui au fost tandre la început, aşa cum se aşteptase de la el, dar curând au devenit mai apăsate. Ea nu s-a alarmat şi s-a lăsat condusă fără ezitare. O căldură plăcută i s-a risipit în trup până în vârful picioarelor, iar focul din inima ei nu putea fi stins de nimeni altcineva, decât de el. Când după un moment s-a întins alături de ea pe pat, ea n-a obiectat nici măcar când a început s-o dezbrace. I s-a părut lucrul cel mai firesc din lume să i se dăruiască acestui bărbat care, în câteva săptămâni, îi devenise atât de drag. Mângâierile lui i-au trezit dorinţe, aşa cum nu crezuse că e posibil. Îl dorea, aşa cum nu-şi dorise soţul niciodată, cu o intensitate aproape dureroasă. Roland fusese doar un puştan stângaci, în timp ce Roger era bărbat. Curând a aflat diferenţa, pentru că i s-a deschis o lume cu

totul nouă. Când a condus-o spre explozia finală care a zdruncinat-o total, el i-a înăbuşit strigătul de plăcere cu un sărut. Chiar dacă fraţii ei ar fi fost treji, n-ar fi auzit nimic. Dis-de-dimineaţă el plecase, şi rămăsese doar parfumul trupului lui. Sibell l-a inspirat adânc şi a zâmbit înăbuşindu-şi dorinţa de a cânta. Trupul ei era viu şi palpita ca niciodată. Nu regreta nimic.

• • •

Încăperea pe care Melissa a ales-o drept dormitor nu era mare, dar avea avantajul unei băi private şi al unei privelişti minunate. Dacă ar fi întrebat-o cineva, n-ar fi putut să explice de ce alesese tocmai acea cameră. Avusese de ales cel puţin două camere mai mari, dar nu ezitase nicio secundă. Se simţea acasă aici.

Pereţii avuseseră nevoie de reparaţii şi folosise un galben cald de primulă, cumpărase draperii asortate, conferind o aură caldă şi primitoare încăperii. Într-un colţ se afla cel mai mic şemineu văzut vreodată, cu un cadru din piatră sculptat splendid. Nu avusese niciodată nevoie să aprindă focul în el, aşa că pusese un aranjament de flori uscate pe un mic grătar. Şi ele se asortau cu nuanţele predominante ale scenei la fel şi cuvertura de modă veche moştenită de Melissa de la bunica sa, care fusese întotdeauna preferata ei.

Deşteptându-se în dimineaţa de după Ziua Porţilor Deschise s-a întins şi a privit în jur mulţumită. Undeva, lângă tavan, bâzâia o muscă alene şi a urmărit-o o vreme cum îşi căuta o cale de a ieşi. Melissa s-a culcat pe o parte, iar mâna dreaptă a dat de căldură de parcă ar fi împărţit patul cu cineva. Cu răsuflarea tăiată s-a ridicat privind la cea de a doua pernă. Pe pernă era o adâncitură. Jolie. Probabil se strecurase în timpul nopţii, aşa cum făcea când era

mică, apoi plecase înainte ca Melissa să se trezească. Uşurată a tras aer adânc în piept şi s-a rezemat din nou pe pernă cu un zâmbet. Micuţă obraznică... dar zâmbetul i-a pierit când şi-a amintit că Jolie îşi petrecuse noaptea acasă la Amy, o recompensă de ultimă oră pe care fetele o ceruseră ca răsplată pentru munca lor grea de la şcoală. A simţit fiori pe şira spinării. *Cine a fost în pat cu mine?*

A închis ochii şi frânturi din vis au revenit s-o tortureze. Din nou Roger, fără îndoială. O ţinuse aproape, o dezbrăcase, îi mângâiase pielea şi... imaginile care i s-au format în minte erau prea vii pentru ca să se poată simţi bine şi a tras aer din nou adânc. S-a forţat să respire încet ca să-şi calmeze bătăile neregulate ale inimii, dar în momentul următor în nări a simţit mirosul trupului lui şi s-a întors brusc să adulmece perna. Cal, piele şi... bărbat.

– Nu! A aruncat perna lovind dulapul cu putere. Îmi pierd minţile... total...

Dând deoparte cearşaful, s-a îndreptat spre baie şi a deschis la maximum robinetele, de parcă apa i-ar fi putut alunga gândurile. S-a trezit că tremură şi a durat destul de mult să se calmeze de ajuns ca să apuce săpunul alunecos cu mâna. Moliciunea spumei pe pielea ei încălzită era prea mult totuşi, aducându-i şi mai multe imagini în minte. Mâna lui mare care-i mângâia sânii. Atingerea mâinii lui care-i provoca unde de şoc prin trup... a suspinat, frustrată.

Aburul se ridica spre tavan încet, apoi se lăsa spre podea. Vârtejurile s-au învolburat, iar Melissa ar fi putut să jure că a văzut în ele chipul unui bărbat care se apropia. Cu degetele tremurând a deschis uşa de la cabina de duş, dar nu era nimic afară cu excepţia vaporilor care se disipau încet. Aerul rece i-a lovit pielea şi a tremurat violent.

– Pleacă, Roger. Lasă-mă în pace, la naiba cu tine! Înjurând încet a trântit uşa cu putere şi a terminat repede

duşul. Imediat ce a ieşit, s-a uscat cu mişcări spasmodice, uitându-se în jur din când în când, dar nu se mişca nimic. El dispăruse. Deocamdată.

De ce n-o lăsa în pace?

O găinuşă de baltă traversa iazul strigându-şi îngrijorată puii care veniră înot, cuminţi, la chemarea ei. S-au strâns unii în alţii în mare grabă, după cum i-au ajutat picioarele. În graba lor de a ajunge la mamă, o pasăre mică s-a urcat pe o frunză de nufăr alb care-i stătea în drum. Picioarele lungi, subţiri, la un trup atât de mic şi pufos... era o privelişte pe cât de comică, pe atât de încântătoare. Melissa a urmărit cum întreaga familie a dispărut sub un tufiş proeminent.

A respirat adânc simţind mirosul de glicină care urcase pe capătul acoperişului hambarului din spatele ei. În partea de jos tulpinile erau la fel de groase precum călcâiele ei, iar florile liliachii şi tentaculele lor acopereau aproape tot peretele. Primăvara venise în forţă.

Aruncând absentă o bucată de pâine mucegăită crapului care pândea în noroiul de pe fundul iazului, se gândi la situaţia ei şi la ce putea să facă. Peştele înşfăcă hulpav bucăţile de pâine, scoţând nişte sunete ca nişte plesnituri curioase, dar Melissa abia observă. Mai aruncă o bucată de pâine.

– Eşti bine, dragă? Arăţi cam obosită. Dorothy veni lângă ea pe banca de lemn.

– Nu, nu sunt obosită, Dorothy. Numai că nu ştiu ce să fac cu Roger. Nu mă lasă în pace.

– L-ai văzut din nou?

– Nu chiar. Melissa simţi că obrajii încep să-i ardă în timp ce imaginea unui bărbat făcând dragoste cu ea îi trecu repede prin minte. Îl văzuse prea mult după părerea ei, dar trupul ei trădător nu era de acord şi răspundea imaginii încălzindu-se, inima ei bătând tot mai tare. Se

prinse cu putere de bancă şi se concentră asupra priveliştii încântătoare. Îl percep tot timpul de parcă încearcă să-mi spună ceva şi-mi bântuie visele. Vreau să-l ajut, dar nu ştiu cum. Nu-i ştiu nici măcar numele întreg, astfel nu am cum să ştiu ce s-a întâmplat cu el?

– Te-ai gândit la terapia prin hipnoză? Poate un specialist te poate face să-ţi aminteşti mai mult din visele tale. Trebuie să găseşti cheia enigmei.

Melissa simţi cum roşeşte din nou şi clătină din cap. *Numai Dumnezeu ştie că n-aş spune nimănui c-am făcut dragoste cu o nălucă! M-ar trimite imediat la un azil.* Nu, nu cred c-ar fi de folos. Trebuie să găsesc altă posibilitate.

– Vino să ne plimbăm prin grădină. E aşa de frumos în această perioadă din an.

S-au plimbat fără ţintă, iar Dorothy a vorbit despre grădină, descriind diferitele flori şi legume care creşteau în fiecare an.

– Acolo sunt stolonii căpşunilor şi ai murelor – va trebui să le ţii pe fete departe de locul ăsta, altfel nu vom mai avea ce culege, iar acolo sunt tufele de coacăze negre. De obicei fac mult gem...

În timp ce Dorothy continua să vorbească, Melissa încercă încă o dată să realizeze ce era cu visele ei şi rugămintea de ajutor a lui Roger. Era sigură că se referea la ceva ce ea era menită să facă, dar nu ştia ce putea să fie. Creierul ei era incapabil să vină cu ceva mai folositor decât să continue cercetarea la nivelul casei.

Când au ajuns în spatele casei Dorothy şi-a dres glasul aducând-o pe Melissa înapoi în prezent.

– Melissa, te implici prea mult în chestia asta cu stafia. Nici nu eşti prima căreia i se întâmplă asta. Dacă-ţi aminteşti, ţi-am spus despre sora mea şi ce am auzit strigându-se cu voce tare între ea şi mama noastră? Melissa a încuviinţat

scurt. Da, din ce-mi amintesc, mama spunea că o nălucă frumoasă bântuie cel puţin o femeie din fiecare generaţie a familiei, dar asta va trece. După cum ţi-am spus, el pare să aleagă fetele cu părul roşcat. Ruth avea o culoare identică. Poate Sibell a avut părul roşu, iar el pe ea o caută? Nu trebuie să-l laşi să te tulbure dragă. Sunt sigură că va înceta curând.

– E mai uşor de spus decât de făcut, o sfidă Melissa. Cu tatăl lui Amy care-mi aminteşte de Roger şi toate celelalte vise, cum aş putea să uit?

– Cum poţi fi sigură că nu pe Jake îl visezi? Mi se pare că vă potriviţi sau mă înşel? Poate imaginaţia îţi joacă feste şi îi confunzi pe cei doi.

– Aş vrea să cred ce spui, Dorothy, dar e ceva mai mult. Şi, chiar dacă-mi place Jake, nu sunt sigură că asta e aşa doar pentru că el seamănă cu Roger. Îi confund în mintea mea, de parcă s-ar suprapune cumva. E logic? Nu, probabil, nu. Se simţi brusc sfârşită, şi umerii i se lăsară. Nu ştiu pe cine a mai bântuit acest Roger, dar sunt convinsă că de data asta nu se va lăsa.

– Dacă spui tu, draga mea, capitulă Dorothy cu un oftat.

Chiar dincolo de seră unde seminţele de roşii erau gata de plantat Melissa se opri şi se uită în jur confuză.

– Unde a dispărut grădina cu pereţi?

– Poftim?

– Grădina cu pereţi din faţa bucătăriei. Am crezut că e acolo. Aş fi putut să jur că am văzut-o când am fost ultima oară... Melissa arătă spre stânga sa, dar când observă că Dorothy se uita la ea lung şi realiză că mintea îi juca din nou feste. Se simţi şi mai frustrată şi strigă:

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Sperie doi iepuraşi care săriră în tufişuri. Se aşeză pe iarbă prinzându-şi capul în mâini.

Dorothy o privea îngrijorată.

– Înţeleg ce vrei. Poate e ceva mai mult decât am crezut. Ai dreptate de fapt, există aici o parte de perete, în spatele tufişurilor de acolo, dar n-am ştiut că aparţin unei grădini din faţa bucătăriei. Deşi este foarte posibil... Îşi bătu îngrijorată nepoata pe spate. Aş vrea să te pot ajuta, dar este evident că numai tu poţi rezolva problema asta. Poate, dacă ai aştepta, ai găsi singură răspuns. Cred că Roger îţi va spune totul când va fi pregătit s-o facă.

Melissa ar fi vrut s-o creadă, dar nu putea scăpa de senzaţia de disperare. Nu suporta să se simtă neajutorată. Voia să-şi controleze propriul destin. Dar cel mai mult îşi dorea să scape de Roger. Sau nu?

– Eşti sigură că am fost invitată şi eu? întrebă Melissa pentru a zecea oară când urcă în mica maşină a lui Dorothy şi o luară pe şosea.

Dorothy oftă.

– Da, dragă. Caroline m-a rugat în mod special să te aduc ca să te cunoască toată lumea. Trebuie să-ţi faci nişte prietene din zonă, ştii. Şi te va ajuta să nu te mai gândeşti la tot felul de lucruri. Cuvintele, stafie şi Roger nu fuseseră rostite.

Melissa ştia că Dorothy are dreptate, dar, când mătuşa îi spusese că sunt invitate la un cocteil la cea mai mare casă din zonă, s-a simţit intimidată.

– Nu cred că sunt genul de oameni pe care-i agreez. Poate sunt obişnuiţi cu cei din înalta societate, eu nu sunt. Oamenii bogaţi nu mă fac să mă simt bine.

– Şi eu sunt bogată. Sau, mă rog, comparat cu...

Melissa zâmbi.

– Tu eşti altfel.

– Poate şi ei sunt ca mine. N-ar trebui să-i introduci pe toţi în aceeaşi categorie.

– Da, cred că ai dreptate. Totuşi, Melissa ar fi preferat să rămână acasă să revadă pentru ultima oară arborele genealogic al lui Jake, aşa cum era în momentul acela. Amânase să-l sune până ce totul va fi gata, dar ştia că nu mai poate amâna mult. Eşti sigură că Jolie şi Amy vor fi în siguranţă cu Savannah?

Nepoata uneia dintre amicele lui Dorothy le supraveghea pe fete care încă mai dormeau, chiar dacă la început insistaseră că sunt prea mari să mai fie supravegheate.

– Sigur, de ce nu? Savannah e o fată drăguţă.

Melissa reuşi să-şi înăbuşe un oftat. Ştia că se comporta prosteşte, era conştientă de asta.

Lumini şi zgomote răzbăteau din conac când au parcat pe alee lângă sute de maşini.

– Dumnezeule, au invitat tot districtul?

– O, petrecerile Carolinei sunt întotdeauna de amploare. Canapelele sunt extraordinare. O să vezi.

Au fost întâmpinate de gazdă o doamnă uluitoare, căreia nu-i puteai determina vârsta, îmbrăcată într-un costum lucios, cu bijuterii mari, care probabil cântăreau o tonă.

– Dorothy, draga mea, mă bucur că te revăd! izbucni femeia, iar Melissa se trase înapoi. Iar ea este frumoasa ta nepoată, nu? Bine ai venit, draga mea! Sunt Caroline Brooke Fearnley. Ce bine că ai putut să vii! Treceţi-i în revistă pe toţi invitaţii, sunt sigură că Dorothy te va prezenta tuturor.

Lăsându-şi pardesiele în holul de la intrare, Melissa încercă să se facă mică în spatele lui Dorothy când intrară într-un salon uriaş, care putea fi folosit ca sală de sport. Fusese decorat cu aranjamente florale şi arcuri de verdeaţă şi la un capăt se afla o mică orchestră care interpreta o muzică subtilă de fond. La fel de bine putea să nu existe, în-

trucât zgomotul făcut de invitaţi era asurzitor. Melissa nu putea să înţeleagă cum un grup de oameni care nu făceau altceva decât să vorbească putea fi atât de zgomotos.

Se uită în jur întrebându-se dacă şi Cenuşăreasa se simţise la fel. Singura diferenţă era că zâna bună a Melissei uitase să-i ofere o costumaţie strălucitoare. Ea purta o rochie neagră, obişnuită, fără podoabe, a cărei severitate era întreruptă doar de o broşă cu diamant împrumutată de la Dorothy. Îi era foarte recunoscătoare pentru asta, întrucât toate femeile străluceau într-un fel sau altul. Se simţea ca o păuniţă într-o încăpere de păuni, dar în adâncul inimii ştia că asta i se potrivea cel mai bine, astfel că n-a deranjat-o prea mult.

O oră mai târziu, capul începuse să-i pulseze, iar muşchii obrazului o dureau de la acel rictus politicos din timpul discuţiilor plictisitoare. Chiar dacă toţi cei cu care discutase o întâmpinaseră frumos, nu cunoscuse pe nimeni cu care să vrea să se împrietenească. Nu voia decât să se ducă acasă. Iar, dacă o mai întreba cineva cu ce se ocupa şi unde se afla domnul Grantham, i-ar fi venit să urle.

Unde este Făt-Frumos când ai nevoie de el? se întrebă luând o gură din băutura reconfortantă.

Tocmai în clipa aceea îl zări pe Jake stând lângă perete. Nu se aştepta ca el să fie acolo, de ce nu, nu ştia să spună. Îşi ţinu respiraţia şi rămase privind ca vrăjită în direcţia lui. Părea altfel poate pentru că nu-l văzuse niciodată în costum cu cravată, dar, spre deosebire de ea, el părea să e simtă ca acasă. Discuta cu Caroline care-l ţinea de mijloc şi râdea cochet de ce spunea el. Asta îi provocă o senzaţie neplăcută Melissei care se scutură şi se întoarse.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce e cu tine? şopti pentru sine. Jake nu e prinţul fermecat. Şi are dreptul să discute cu orice femeie vrea. *Oare Roger îmi joacă feste din nou?*

se întrebă. O putea influenţa chiar şi într-o casă străină? Gândul acesta îi făcu pielea de găină.

Îşi termină băutura şi luă alt pahar de şampanie de la un chelner aflat în trecere, luă o gură destul de mare din ea şi se îndreptă spre uşă. Afară, în holul cel mare, aerul era mai rece, iar Melissa respiră adânc. Era şocată de reacţia pe care o avea faţă de Jake. Fără îndoială era foarte atrasă de el, iar atracţia sporea ori de câte ori se vedeau. Oare avea o rază de noroc şi întâlnise un bărbat cu care avea o chimie excepţională sau ceva sinistru era în desfăşurare?

Îşi fricţionă sprânceana cu o mână, încercând să scape de încordare. Adevărul era că nu deţinea niciun răspuns. Roger îi invadase mintea, o inducea în eroare şi...

– Aşadar aici te-ai ascuns.

Vocea lui Jake, asemănătoare cu a lui Roger, o făcu să tresară. Se întoarse brusc şi vărsă din şampanie pe jos.

– O, bună, Jake! Ce te aduce aici?

El zâmbi aplecându-se să-i şoptească.

– Îţi aminteşti ce mi-ai spus... că preferi o carte bună şi nişte ciocolată? N-aş putea fi mai mult de acord cu tine ca acum.

Tulburată de apropierea lui, Melissa se trezi bâlbâindu-se.

– Da? Păi, îmi pare bine că nu sunt singura care gândeşte aşa.

El îşi lăsă capul într-o parte studiind-o apreciativ.

– Eşti încântătoare în seara asta. Ar trebui să porţi mai des rochia asta.

Melissa simţi cum începe să roşească.

– Mulţumesc, dar prefer blugii.

El se uită din nou la picioarele ei şi murmură;

– Păcat.

Mutându-şi privirea, îşi drese glasul.

– Păi, dacă tot am ieşit aici pe hol, aş putea să plec. Caroline n-ar observa cu atâta lume aici cu care trebuie să vorbească şi chiar ar trebui să mă întorc la serviciu. Am câţiva pacienţi care au nevoie de atenţie, în special preferatul meu, un arici mic care a avut pneumonie. Trebuie să-i verific pe toţi.

– Arici, cu ce? Doar nu...

– O, da. O fac, şi încă foarte rău. Dar a început să-şi revină după tratamentul cu antibiotice. Vreau doar să-l veghez să mă sigur că e bine. Ar trebui să vii să-l vezi odată, e mic şi drăguţ. Amy vrea să-l păstrez, dar asta e imposibil.

– Imposibil, da... O, Dumnezeule, m-am transformat într-un papagal?

– Ei bine, eu plec acum. Te rog să nu mă pârăşti.

– Nu, n-o s-o fac.

Pe drumul spre uşă el se întoarse.

– Era să uit. Când pot veni să-mi arăţi acel arbore genealogic promis? Mâine ar fi bine?

– Mda, sigur. Mâine-seară e bine.

Ea se rezemă de perete după plecarea lui, închizând ochii. În sufletul ei era atâta disperare să-l revadă pe Jake şi asta o speria de moarte. Numai dacă ar putea fi sigură din ce motiv.

Capitolul 20

– La naiba, Sibell! De ce-ai întârziat atât? mormăi Henry când Sibell îşi ocupă locul de lângă el la masă. Ce-o să facă sir Fulke cu tine dacă nici la masă nu poţi să ajungi la timp?

Sibell mormăi ceva despre un accident la bucătărie pe care îl rezolvase, dar fusese o minciună şi spera că nimeni nu-i va pune şi alte întrebări. Era conştientă că întârziase în ultimele dimineţi, dar nu avusese încotro. În ultima săptămână zilnic se trezise mai târziu şi, imediat ce încercase să se ridice din pat, stomacul se revoltase şi se simţise rău. Din fericire era singură în cameră, aşa că nu aflase nimeni de problema ei, dar oricum, trebuia să fie atentă. La început a crezut că e ceva provocat de mâncare, dar când s-a repetat, a început să suspecteze altă cauză. Iar asta era ceva ce trebuia să ascundă.

– Henry are dreptate, fato, doamna casei nu are voie să întârzie. Nici să nu se ocupe de casă; de ce ai pus pâine veche la masă? Tatăl ei bodogăni alături de fii săi şi aruncă pe masă o coajă din care muşcase.

Sibell muşcă din pâinea sa, care nu era deloc veche, şi bănui că tatăl ei avea probleme cu dantura. Nu putea să mestece decât miez de pâine.

– Da, abia aşteptăm să angajăm o menajeră mai eficientă, sări Henry uitându-se cu dispreţ la ea. Mi-e milă de sir Fulke, sincer.

Sibell nu spuse nimic, încercând să reziste acelui val de greață care o amenința. Învățase în timp că nu avea rost să le răspundă sau să se răzbune cumva mai târziu. Nu, era mai sigur să-şi țină gura închisă şi să îndure batjocura lor.

Ceva mai târziu a răsuflat uşurată când a scăpat în grădină să respire aer curat. S-a aşezat sub un măr bătrân din livadă şi şi-a permis să se relaxeze. Spre uşurarea ei greața s-a risipit. Ultimele răutăți ale lui Henry înainte de despărțire încă aveau ecou în mintea ei şi a clătinat din cap neputând înțelege de ce o ura atât. Aşa fusese de când se ştia şi un moment anume din copilăria ei i-a revenit pregnant în minte când şi-a închis ochii.

– Cui îi trebuie fete? Tata zice că sunt inutile. Glasul sfidător al lui Henry fu întrerupt de cel al lui Sibell de 9 ani, care se concentra asupra unor bucăți de material. Cu vârful limbii scos în colțul gurii, făcea un efort teribil să coasă cât mai fin, ca să-i facă pe plac mamei sale, Elinor, care nu se simțea bine. Îşi ridică privirea încruntându-se.

– Ce ştii tu? Eşti doar un puştan obraznic, îi răspunse, apoi adăugă: Mama a spus asta, dar s-a gândit mai bine.

Henry veni în fața ei, urmat îndeaproape de Edmund, care se aplecă să rupă bucata de material din mâinile ei cu o mişcare rapidă. Edmund şi Simon se luau întotdeauna după Henry, atunci când fratele lor mai mare, John, nu era prin preajmă.

– Nu! Dă-mi-l înapoi, o să-l strici! țipă ea sărind să încerce să-şi recupereze lucrul de mână. Edmund îl ținea mai sus de nivelul ei, pentru că era mai înalt, astfel că eforturile ei fură în zadar. Simți cum lacrimile îi împăienjenesc ochii şi încercă să le oprească. Îşi privi frații vitregi.

– De ce mă urâți aşa de tare? Ce v-am făcut?

– Locul tău nu e aici. Nu te vrem nici pe tine, nici pe

mama ta. Ne ceartă mereu, ne spune să ne spălăm, să avem grijă cum ne purtăm, să nu scuipăm pe podele...

– Păi, în cazul ăsta n-ar trebui să vă purtați ca niște bădărani, nu? interveni Sibell.

– Pe naiba! E casa tatălui nostru. Putem face ce vrem, nu avem nevoie de vreo femeie fără minte să ne spună ce trebuie să facem. Cu cât plecați mai repede, cu atât mai bine.

– Să plecăm? Nu plecăm nicăieri. Se încruntă Sibell necăjită de vorbele lor.

– Ei, poate tu nu, dar mama ta... Henry ridică din umeri, întorcându-se să părăsească încăperea.

– Mama mea? Unde se duce? Ce vrei să spui? Doar nu cumva tatăl ei le expedia de aici? Dar fratele ei vitreg nu spuse nimic.

Edmund aruncă mototolitul eșantion în poala ei și zâmbi compătimitor înainte de a ieși în urma fratelui său. Simon era ultimul. Sibell se uită în urma lor simțind o strângere de inimă, întrebându-se ce au vrut să spună.

Godwin, cel de-al treilea dintre frații ei vitregi, urmărise scena în tăcere de pe o banchetă de lângă fereastră. Se ridică ușor, venind spre ea, stânjenit, și-i mângâie capul.

– Nu-i lua în serios, fac doar necazuri. Nu plecați de la Ashleigh.

Ea îl privi cu recunoștință și cu un zâmbet șovăitor. Mai mic ca frații săi, singurul cu părul mai mult blond decât roșu, n-o tratase niciodată rău, dar abia îi vorbise ei sau altcuiva.

– Îmi pare rău că nu pot să-ți iau apărarea împotriva lor, dar sunt mai mari ca mine... ridică din umeri cu înțelepciune și plecă înainte ca ea să-i poată răspunde. Era conștientă că el n-ar fi avut nicio șansă dacă s-ar fi împotrivit tatălui sau fraților și în privința asta nimeni nu putea să

facă nimic. Nu-l putea învinui că nu i-a venit în ajutor.

Când mama i-a murit două zile mai târziu, ea a înțeles ce a vrut să-i spună Henry. Toată lumea știuse că Elinor nu se va recupera după boală, dar nimeni nu s-a gândit să-i spună și ei.

Viața ei, care fusese suportabilă cât trăise mama, a devenit apoi purgatoriu. Timp de câteva luni a îndurat jigniri și a fost neglijată până când tatăl ei, fără să-și dea seama, a salvat-o acceptând invitația lui lady Maude ca ea să stea la familia Presseille. Sibell i-a mulțumit lui Dumnezeu de atunci.

Ea a oftat și s-a uitat la cerul albastru acum. Viața ei devenise încă o dată insuportabilă după moartea soțului ei, dar acum era mai matură și jura să lupte cu toate mijloacele de care dispunea. Și-a dus mâna la abdomen. Chiar dacă nu exista niciun semn că ar putea exista o viață acolo, era sigură că e însărcinată. Gândul o înfiora și o alarma în același timp, iar inima îi bătea mai tare.

– Nu-ți face probleme, micuțule, a șoptit ea. Mă voi asigura că nu vei fi nevoit să trăiești aici cu tatăl meu și frații vitregi, indiferent ce va trebui să fac.

• • •

Melissa s-a îmbrăcat obișnuit la întâlnirea cu Jake, cu blugi negri și pulover de culoarea cărbunelui, care-i venea bine, dar n-a rezistat să-și aplice o adiere de parfum exotic.

– Idiotul! șopti ea. Va crede că ai făcut un efort special pentru el.

Când el a sosit cu Amy ea a fost foarte bucuroasă să observe în ochii lui că o privea apreciativ. S-a grăbit să rămână la oarecare distanță de el, altfel știa că nu va putea gândi sau vorbi coerent. Amy s-a năpustit pe scări ca de

obicei, iar Jake a urmat-o pe Melissa în camera de zi.

– Dorothy nu e acasă? a întrebat-o pe un ton obişnuit.

– Nu. Joacă whist la familia Partrige. Se va întoarce curând, cred. Melissa a încercat să nu lase să se vadă că era agitată pentru că se afla singură în cameră cu el şi s-a refugiat în afaceri. Uite aici. Întinsese arborele genealogic şi alte acte pe masa din camera de zi, lansându-se într-o explicaţie lungă, înainte ca el să-i poată pune şi alte întrebări. Jake o ascultă fără a o întrerupe, până când Melissa nu mai avu aer.

– Aşadar, susţii că adevăratul meu nume ar trebui să fie Presseille? zâmbi Jake pronunţând cuvântul cu un accent franţuzesc care friza ridicolul. Sună foarte.... impozant.

Ea începu să râdă.

– Da, dar cred că ţi s-ar potrivi. Păcat că nu mai deţii Idenhurstul. Mă întreb unde este această moşie sau mai precis, unde a fost? M-am uitat pe hartă, dar nu pare să existe o proprietate cu numele ăsta pe-aici.

– Poate i-a fost schimbat numele sau a fost ruinată?

– Poate. Poate familia s-a mutat la alt conac. Familiile bogate au mai multe case şi se mută dintr-una în alta. Am luat legătura cu un istoric local, dar n-a ştiut nici el. Va încerca să afle, aşa că te voi ţine la curent.

– Acest sir Gilbert este primul Presseille pe care l-ai găsit? arătă Jake spre partea de sus a hărţii.

– Da, dar n-am stabilit nicio legătură dintre tine şi el. Ştiu că trăia în 1461, dar apoi este o pauză până în 1495, iar noi am ajuns acolo cu arhivele conacului. Ar mai putea exista, dar va trebuie să aşteptăm până când va fi conservat. Din păcate totul s-a oprit aici. Din nefericire n-am reuşit să-l găsesc pe Roger. Duse imediat mâna la gură şi-l privi consternată. Jake ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– Roger? Cine e Roger?

– O, nimeni. Adică... cineva care are legătură cu Ashleigh. Eu... am... fost confuză, am uitat pe moment despre ce casă discutăm. Se întoarse, jucându-se cu nişte acte de pe masă, încercând să-şi păstreze cumpătul.

Dar Jake era greu de păcălit odată ce curiozitatea îi fusese stârnită. Când Melissa îşi ridică privirea, observă că o privea pe sub gene.

– Stai puţin, parcă m-ai numit Roger atunci când ai leşinat?

Melissa îşi trecu o mână prin păr oftând.

– Mda, aşa este. Uite, Jake, nu vreau să vorbesc despre asta. Dacă ţi-aş spune, ai crede că mi-am pierdut minţile şi nu-ţi vei mai lăsa fiica să fie prietenă cu Jolie, fata mea ar fi atunci exterm de tristă, iar eu nu am cum să-i explic asta fetei mele şi... se opri brusc ridicându-şi privirea şi văzu că el o priveşte încruntat.

– Melissa. Jake îşi aşeză mâna puternică pe umărul ei, făcând-o să-l privească direct în ochi. Ce se întâmplă? Promit să nu te consider nebună, indiferent ce-mi vei spune.

– Aşa spui acum, murmură ea, încercând fără succes să se elibereze din mâna lui.

El nu-i dădu drumul şi, când o privi în ochi, ea ştiu că trebuia să-i spună adevărul. De fapt, era ceva care îl afecta şi pe el, deşi nu ştia de ce deocamdată. Oftă.

– Spune-mi, Melissa. Te rog, insistă el. Are legătură cu mine, simt asta, aşa că am dreptul să ştiu.

– Bine, dar sunt sigură că n-o să mă crezi. Să mergem să stăm jos, o să dureze ceva. Cu spatele drept, de parcă se ducea la luptă, îl conduse în camera de zi. Jake se aşeză în faţa ei într-unul din acele fotolii uriaşe cu suport pentru cap şi aşteptă liniştit ca ea să înceapă.

Melissa înjură în gând că o luase gura pe dinainte. Se hotărâse să dea un aer de business acestei întâlniri şi reu-

şise o vreme, dar, pe măsură ce îi explica despre diverse persoane din arborele genealogic şi relaţiile dintre ei, se pierduse undeva în trecut. Ca întotdeauna, fusese atrasă de entuziasmul pentru genealogie, iar numele lui Roger îi scăpase fără voie.

S-a foit stânjenită, încercând să se concentreze asupra problemei, şi a decis că el merita întregul adevăr. Ezitând la început, i-a spus despre cum a văzut stafia. A descris asemănarea neobişnuită dintre el şi Roger, apoi i-a relatat povestirea lui Dorothy despre Sibell. N-a omis nimic, în afară de ciudatele emoţii provocate de Roger sau de sentimentele pe care i le provoca însuşi Jake. Dar el încă o dată a tras propria concluzie.

– Şi din acest motiv tu crezi că sunt Roger întors din morţi, iar tu Sibell reîncarnată? Aşa-i? El se încrunta şi ea intuia că ideea nu-l entuziasma deloc. Era evident că ea se înşelase, iar Roger îşi exercita magia asupra ei. Nu era sigură dacă trebuia să răsufle sau nu uşurată.

– Nu, nu chiar, dar...

Jake clătină din cap, încercând să facă lumină în acest subiect.

– Sună ca acel film horror *The Mummy*, cu Boris Karloff.

– Să nu bagatelizăm, se bâlbâi Melissa, realizând cât de stupid suna totul când se discuta raţional. Cu toate acestea, ea văzuse o stafie şi nu se putea îndoi de asta. Cred că ne influenţează cumva, ne aduce la un loc, dar nu cred în sufletele care se întorc să-i posede pe oameni. Oricum, de ce mi-ar cere ajutorul dacă sufletul lui ar fi deja în tine? Nu e logic.

– Nu, nu este. Dar, dacă s-ar fi întors la noi, n-ar mai fi fost nevoie de nălucă, nu? Ar trebui să existe şi stafia lui Sibell, dar pe ea n-a văzut-o nimeni, nu?

– Nu sau nu ştiu eu. E totul atât de frustrant! Îşi muşcă

buzele. Nu-i cunosc nici numele de familie ca să caut acte cu el. Asta a fost alt motiv pentru care am sperat că face parte din familia ta. Eram sigură că aşa este, semănaţi mult.

Jake clătină din cap îndepărtându-şi nerăbdător o buclă care-i cădea pe frunte.

– Totul mi se pare cam ciudat. Se uită la Melissa. Pe de altă parte nu putem nega că se petrece ceva straniu. Reacţia ta ciudată faţă de mine din acea primă zi dovedeşte că spui adevărul sau îl spui aşa cum îl vezi. În ceea ce mă priveşte....

– Îmi pare bine că nu mă consideri nebună. Ea abia schiţă un zâmbet. Atâta timp cât Amy mai vine aici, la Jolie, totul e bine. Ridicând resemnată din umeri adăugă: Am putea uita tot? Dacă mai apare vreodată, o să-i cer numele întreg, data naşterii şi orice altceva. Până atunci s-o lăsăm aşa.

– Bună idee. De ce nu facem ceva absolut normal, cum ar fi să vedem un film? Trebuie să ruleze ceva la cinema.

Melissa era conştientă că nu trebuia să iasă cu el, dar deodată nu-i mai păsă de nimic. Poate era bine să trăiască altfel. Avea sentimentul că atracţia pe care o simţea faţă de Jake nu va trece de la sine, indiferent ce ar fi făcut.

– Sigur, de ce nu? Se trezi răspunzându-i şi fu răsplătită cu un zâmbet orbitor.

Răsuflând uşurat de parcă n-ar fi fost sigur de răspunsul ei, Jake îi propuse să se întâlnească peste o jumătate de oră. Plecă aproape imediat, luându-şi arborele genealogic cu el. Dorothy, care se întoarse de la whist, fu fericită să aibă grijă de cele două fete, care hotărâseră că îşi vor petrece noaptea împreună la conac.

– Să te distrezi bine, dragă, îi ură Dorothy.

Suna foarte normal, dar Melissa ştia că viaţa ei nu era una obişnuită în acest moment. Dar va mai fi vreodată?

Capitolul 21

Filmul care rula la cinematograful local era o comedie, dar, deşi râdea la scenele hazlii, Melissa n-a putut după aceea să-şi amintească ce film a văzut. Era mult prea conştientă de prezenţa bărbatului de lângă ea. De fiecare dată când se mişca, era traversată de mici scântei făcându-i inima să-i bată necontrolat, iar stomacul să i se agite. Era agonie şi extaz în acelaşi timp. Au mâncat floricele de porumb şi ciocolată, iar pe la jumătatea filmului el i-a luat mâna în palma sa, împletindu-şi degetele cu ale ei. Ea n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Se simţea ca o adolescentă prostuţă la prima întâlnire.

Când au ieşit pe High street, odată cu toţi spectatorii, Jake a continuat s-o ţină de mână.

– Ce-ai zice să luăm ceva de la restaurantul chinezesc? Mor de foame şi putem mânca la mine acasă, pentru că fetele sunt la conac.

Melissa a încuviinţat, nu avea curaj să vorbească. Se temea să rămână singură cu el, chiar dacă se simţea oarecum în siguranţă. Era o situaţie cam confuză.

După un drum scurt de întoarcere, au ajuns acasă la el. Ashleigh Cottage a surprins-o. Deşi mic pe dinafară, încăperile erau neobişnuit de mari şi însorite.

– O, minunat! Cum ai făcut casa să pară aşa de spaţioasă? exclamă ea uitându-se în jur cu apreciere.

– Am demolat mulţi pereţi, tot ce s-a putut, fără să ris-

căm să cadă casa peste noi, apoi i-am zugrăvit în culori deschise. Am mai adăugat o prelungire în spatele casei. E un compromis. Karen voia o căsuță atrăgătoare, dar eu nu suport spațiile mici, așa că asta a fost ceva ce ne-a plăcut amândurora. Într-un fel...

Jake a condus-o la bucătărie, aprinzând luminile din nișele retrase. Pereții erau zugrăviți într-o culoare caldă de primulă și totul era impecabil. Chiar dacă mobilierul era rustic pe linia celor din jur, Melissa a observat că se cheltuise o sumă foarte mare pe gadgeturi, exista chiar și un frigider cu facilități de producere a gheții.

– Și aici e foarte drăguț și ordonat. Probabil ești foarte atașat de casă sau Amy se ocupă de curățenie?

– Mulțumesc. Nu, mă tem că niciunul nu poate fi învinuit de asta. Curățenia se datorează doamnei Johnson care o face perfect.

– A, da, îmi amintesc că Amy a spus ceva în acest sens. E menajera voastră, nu? Cred că e o comoară.

– Așa este. N-am supraviețui fără ea. Jake așeză mâncarea pe o masă și aduse două scaune. Vrei niște vin? Cred că am o sticlă de vin alb în frigider.

– Da, te rog. *Poate mă va ajuta să-mi calmez nervii,* se gândi ea. Se pare că erau mai încordați ca strunele unei viori, gata să explodeze în orice secundă. Când el îi întinse paharul, ea sorbi delicat, încercând să-și calmeze respirația, așteptând ca alcoolul să-și facă efectul.

Au mâncat într-o tăcere prietenoasă, iar Melissa a descoperit că era lihnită de foame, cu toată tensiunea interioară. Dar, când au ajuns la desert, ea atinsese limita.

– Nu, mulțumesc. N-aș mai putea înghiți nimic. Cinstit.

– Doar o bucată mică de aici. E divin. Jake îi oferi o bucățică de măr în zahăr topit.

– Bine, una singură. Melissa deschise gura ascultătoare,

iar Jake urmări cu o privire ciudată cum ea luă bucata întinsă.

Ceva s-a petrecut în momentul acela, iar ea s-a simţit ca sub puterea unei vrăji. A mestecat, a înghiţit, apoi şi-a lins dulceaţa de pe buze. El s-a uitat tot timpul la gura ei, ca vrăjit de ea. A ştiut sigur că o va săruta. Încet, şi-a coborât capul, dându-i prilejul să scape , dar ea a rămas nemişcată, privindu-l, aşteptând inevitabilul. A văzut profunzimile albastre ale ochilor lui întunecându-se de dorinţă, iar el a sărutat-o uşor. Dar asta n-a fost de-ajuns. N-a fost suficient.

Când ea n-a protestat, el şi-a adâncit sărutul şi a fost ca şi când ar fi eliberat un torent. Cumva nu mai erau aşezaţi pe scaune, ci s-au ridicat, iar braţele ei au ajuns după gâtul lui. El o ţinea cât se poate de strâns, fără însă a o strivi. Ea se simţea minunat şi s-a cuibărit la pieptul lui. Jake a oftat.

Melissa n-ar fi putut să-l oprească nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta. Săruturile lui erau la fel de ameţitoare ca şi cel mai puternic drog şi-i plăcea să-l simtă tare şi puternic pe carnea ei moale. Şi-a trecut mâinile pe spatele lui, pe braţe, apoi prin părul lui. Nu se mai sătura să-l mângâie; ar fi vrut mai mult. L-a tras şi mai aproape frecându-se de el, arcuindu-şi spatele când gura lui îi explora gâtul, apoi sânii.

– O, Dumnezeule, Sibell, eşti aşa de frumoasă!

Cuvintele lui au avut ecou în toată încăperea şi au ucis pasiunea Melissei mai repede ca o găleată cu apă rece aruncată în cap. Trăgându-şi cu greu sufletul i-a dat drumul dintr-odată, împingându-l cu putere.

– Ce-ai spus?

El a clipit confuz, cu privirea încărcată de dorinţă.

– Nimic, n-am scos o vorbă. O mai ţinea în braţe, iar ea l-a împins cu violenţă să-l facă să-i dea drumul. Ce s-a întâmplat?

– A fost Roger. El ne-a făcut asta.

– Roger? Ce tot spui? I-a dat drumul cu părere de rău, trecându-şi o mână prin păr şi încurcându-l şi mai tare.

Melissa l-a privit muşcându-şi buzele.

– Stafia blestemată. Mi-a vorbit în timp ce ne sărutam. Mi s-a adresat ca şi cum aş fi fost Sibell, iar el în locul tău. El mi-a spus că sunt frumoasă. S-a întors tremurând, a început să adune farfuriile şi tacâmurile, cu gesturi nervoase.

– E imposibil. Ar trebui să urmăreşti filme ca *Exorcistul*, ştii. Şi ăsta e adevărul, eşti frumoasă. Stafia asta are gusturi. Aflat în spatele ei, Jake a încercat să ia lucrurile în glumă, prinzând-o de mijloc, dar Melissa nu a agreat gestul. S-a întors să se uite în ochii lui, mijindu-şi ochii furioasă.

– Nu. Şi asta nu e tot. A fost ca şi cum aş fi ştiut cum este să fac dragoste cu tine. Ca şi cum aş mai fi făcut-o înainte! De ce trebuie să fie aşa?

Jake a oftat, închizându-şi ochii.

– Nu ştiu, Melissa.

– Poţi să-mi spui cu toată sinceritatea că n-ai simţit acelaşi lucru?

– Nu cred. Adică mi-am imaginat cum este trupul tău, dar a fost doar în imaginaţia mea. Habar nu am cum arăţi fără haine. Dumnezeule, nu m-am gândit decât la cum ar fi să te sărut şi am visat la asta toată săptămâna. Şi-a întins mâinile în lateral disperat. Hai, Melissa, asta e o nebunie. Cred că te-ai gândit prea mult la chestia asta cu stafia. Mintea ta n-a mai funcţionat normal. Asta-i tot.

– Nu, nu accept explicaţia ta, Jake. Poate pe tine nu te afectează, dar pe mine m-a vrăjit.

– Aşadar asta voiai să spui că, dacă n-ai fi fost vrăjită, nu te-ai fi uitat de două ori la mine? Grozav. Mulţumesc. Jake

părea afectat, iar Melissa se simţea împărţită în două, dar şi atât de confuză.

– Nu, sigur că nu, dar... O, nu-ţi pot explica. Vocea ei era nestatornică. Tremura atât de tare, încât abia a ridicat paharul cu vin, dar cumva a reuşit s-o facă şi a luat o înghiţitură care să-i dea putere. Era speriată. Îngrozită de fapt, şi habar nu avea cum să procedeze. Am ştiut că n-ar fi trebuit să vin aici, murmură printre dinţi.

Jake a încercat din nou şi i-a strâns trupul rigid la piept.

– Melissa, draga mea, va fi bine. Să uităm asta. N-am intenţionat să te grăbesc. O putem lua mai încet.

Pentru scurt timp ea s-a rezemat, ezitând, de pieptul lui, apoi s-a smuls singură:

– Nu, Jake, n-ar merge. Nu până nu rezolv misterul cererii lui Roger. Când fac dragoste cu cineva vreau să fiu sigură c-o fac dintr-un motiv corect. Nu vreau să continui aşa. Mă sperie teribil.

El a condus-o acasă în tăcere pe poteca întunecată de ţară. Nu l-a privit nici măcar o dată. Nu avea încredere în ea însăşi că nu-i va răspunde din nou. L-a lăsat s-o sărute de rămas-bun, dar numai pe obraz. Doar până aici voia să ajungă.

– Ei bine, Hubert, ce sfaturi ai astăzi pentru mine? Am cam încurcat lucrurile, nu?

După o noapte fără somn, Jake se dusese la sala de operaţii să verifice starea micului arici printre altele şi să găsească ceva cu care să se ocupe. Liniştea din cabinet era apăsătoare şi n-o mai suporta nicio secundă.

Hubert a scos un sunet şi l-a privit cu ochii săi mici şi limpezi, aşa cum trebuiau să fie. Antibioticele îl salvaseră, iar Jake a observat că micul animal mâncase tot ce-i lăsase. A deschis uşiţa cuştii şi i-a adus apă proaspătă.

– Chiar nu ştiu ce s-a întâmplat noaptea trecută. Crezi că sunt posedat de o stafie? Aş fi putut spune ceva fără să-mi dau seama? Ca şi cum ar fi obosit de această discuţie, Hubert s-a întors cu spatele la Jake. Nu, sună prea nebunesc, nu? Jake a oftat profund, trecându-şi degetele peste firele din barbă pe care nu avusese răbdarea necesară să le bărbierească, înainte de a pleca de-acasă. Dar bănuiesc că ar fi trebuit să menţionez visele acelea ciudate pe care le-am avut, nu? Par legate cumva de chestia cu stafia. Totuşi, nu prea vreau să i le spun Melissei. Dacă e totul doar imaginaţia ei nu vreau să fac lucrurile şi mai rele. Nici măcar nu ştiu dacă mi-am imaginat totul! A oftat din nou. Dar nici nu pot s-o las să plece, Hubert. Trebuie s-o fac să se răzgândească. A fost rândul lui Hubert să suspine sau cel puţin cu asta semăna sforăitul lui, iar Jake i-a zâmbit. Ai dreptate, răbdarea probabil este răspunsul. Va trebui să am răbdare ca tine, micuţule. Dacă ea simte ceva, aşa cum simt eu, nu va lăsa chestia asta prostească să intervină între noi. Altfel va trebui s-o conving, nu?

Odată ce a stabilit asta s-a dus să-i verifice pe ceilalţi pacienţi.

Capitolul 22

– Mami, vino repede! Jolie a dat buzna în salon, după ce a alunecat şi s-a oprit la intrare.

– Ce? Ce s-a întâmplat? Melissa tocmai se aşezase în fotoliu, cu o cană de ceai în mână şi se destinsese. Şi-a examinat fiica să vadă dacă are lovituri, tăieturi sau răni, dar nu văzu nimic. Te-ai rănit?

– Nu, e vorba despre Russ. Moare!

Melissa a observat figura ei palidă şi ochii de culoarea chihlimbarului mari, disperaţi.

– Sigur? A sărit practic de pe scaun. A avut un accident? Ştia că Jolie are tendinţa de a exagera, dar de data asta părea serioasă.

– Nu, dar e la bucătărie şi vomită peste tot şi...

– Foarte bine. Calmează-te. Au fugit spre bucătărie. Probabil a exagerat cu mâncarea, uneori ştii că mănâncă precum un purcel. Poate a furat din mâncarea de la cină? Dorothy a lăsat-o pe dulap.

Totuşi, când au intrat în bucătărie, Melissa a fost cuprinsă de remuşcări pentru vorbele la adresa lui şi a recunoscut că Jolie a avut dreptate să se îngrijoreze de data asta. Cina era intactă, în timp ce Russ zăcea lângă dulap tremurând, părând extrem de nefericit de soarta sa. Abia a reuşit să mişte încet din coadă în semn de salut şi a scos un scâncet slab. Când Melissa a îngenuncheat în faţa lui, a privit-o cu ochi trişti, uşor sticloşi, cu nasul sprijinit pe

lăbuțele din față. În jur era conținutul stomacului său. Jolie se ținea de nas cu două degete.

– Vezi, ți-am spus eu!

– Da, nu arată bine, bietul de el, dar nu cred că e pe moarte. Melissa a mângâiat căpșorul cu blănița mătăsoasă și i-a atins năsucul cald și uscat. O, nu, e rece și umed. Am auzit că nu e un semn bun, murmură ea.

– Va trebui să-l ducem la veterinar, nu? a spus Jolie. Mătușa Dorothy va întârzia câteva ore și nu-l putea lăsa așa.

– Nu, nu putem. Ai dreptate. Melissa a oftat. Era un singur cabinet veterinar în apropiere unde Jake era asociat. De la acea întâlnire dezastruoasă reușise să-l evite și sperase că nu va mai trebui să-l întâlnească până va rezolva misterul lui Roger. Jake sunase și voise să discute cu ea, dar ea o rugase pe Dorothy să-i spună că era ocupată.

Melissa mângâie căpșorul câinelui. Asta nu-i fu însă de ajutor, trebuiau să meargă la veterinar și, dacă aveau noroc, îl vor găsi acolo doar pe partenerul lui Jake. Stai cu el până sun să întreb dacă-l putem aduce pe Russ chiar acum.

Jolie încuviință.

Cincisprezece minute mai târziu, intrau în sala de chirurgie a cabinetului.

– Bună, Melissa! Jolie. Jake le-a zâmbit, iar Melissa a încercat să-i zâmbească la rândul său, în timp ce reușea să ascundă un oftat.

A fost norocul meu! Dar nu putea să refuze ca Jake să-l trateze pe cățeluș. Ar fi părut ridicol.

El l-a luat pe Russ din brațele ei și l-a ridicat pe masă.

– Ce probleme ai, micuțule? L-a examinat cu atenție. Ați spus că i-a fost rău, nu?

Melissa a încuviințat.

– Da, foarte rău.

– Mda, nu mai are nimic în stomac, a spus Jolie cu o grimasă.

Când Jake s-a uitat la ea, Melissa a realizat că, în pofida faptului că se ascunsese de el, îl dorea încă. Şi-l dorea cu disperare. Poate se pripise, iar el avusese dreptate? Dar cum putea să-i influenţeze o stafie pe ei? Înfiorându-se, şi-a amintit acea senzaţie ciudată că ştia cum ar fi să facă dragoste cu Jake. Chiar dacă vocea îi răsuna în minte, o previziune ciudată putea fi pusă pe seama unei imaginaţii hiperactive. Nu, Roger se ţinea de şotii, nu se îndoia. A devenit conştientă că Jake i se adresa:

– Scuze, ce spuneai?

– Că Russ a mâncat ceva ce n-ar fi trebuit din grădină sau la plimbare. Poate a atins vreun iepure mort sau altceva. S-a mai întâmplat. Nu vă faceţi probleme, îi fac o injecţie şi se va face bine. Nu-l hrăniţi astăzi, iar mâine daţi-i doar pui şi orez.

– O, asta e bine. Arăta îngrozitor şi m-am temut că va trebui să-i dau lui Dorothy veşti proaste când se va întoarce.

Jake zâmbi.

– Nu, lui îi pare rău pentru ce i s-a întâmplat. S-a uitat în spate unde Jolie umbla peste tot, inspectând curioasă. De ce nu deschizi uşa aceea, i-a spus, să-l saluţi pe Hubert. E în a treia cuşcă de la stânga. De fapt, ai noroc că l-ai mai găsit aici. Trebuia să plece de două săptămâni, dar bătrâna care l-a adus a suferit o fractură şi stă în spital până sâmbăta viitoare.

– Hubert? Ce făptură e?

– Du-te să vezi. Lui Jolie nu trebuia să i se spună de două ori. Imediat ce ea a ieşit, Jake s-a întors la loc spre Melissa. Trebuie să-ţi vorbesc, şopti el. Putem cina împreună? Te rog. Ştiu că m-ai evitat şi ţi-am înţeles motivele, dar îmi doresc să te văd. Melissa lăsase garda jos, iar

el trebuie să fi simţit asta, întrucât a continuat să insiste. Cum să te conving că am dreptate dacă nici nu vrei să vorbim? Haide, Melissa. Ce problemă ai putea avea dacă luăm masa împreună?

Melissa ezită când el se apropie. Privirea ochilor lui albaştri aproape o făcu să cedeze, dar imediat se întoarse şi îi spuse foarte hotărât:

– Nu, nu încă. Te rog, Jake, trebuie să-mi laşi timp, eu... nu-i putea explica. Nici măcar ea nu găsea o explicaţie. Trebuie să rezolv singură problema asta.

– Bine, dar eu nu voi renunţa, ştii. Nu pot explica raţional ce s-a întâmplat, dar cred că există o explicaţie logică.

– Poate...

– O, mami, vino să vezi! Hubert este un pui de arici atât de drăgălaş! Jolie dădu buzna în cameră întrerupându-i. Melissa îl admiră pe Hubert, dar, chiar dacă a fost nevoită să admită că era drăgălaş, ea nu făcea acest lucru din toată inima.

S-a întors la Ashleigh cu Russ şi fiica ei, simţindu-se furioasă dar hotărâtă. *Sunt naivă?* Nu credea asta.

Melissa tocmai terminase de spălat farfuriile şi puţin mai târziu ieşi din bucătărie când auzi un ţipăt venind de sus. Se năpusti pe scări, urcând câte două trepte deodată, şi se lovi de Jolie care se aruncă în braţele mamei sale, izbucnind în lacrimi.

– Iubito, ce se întâmplă? Melissa îşi privi cu teamă fiica.

– O, mami, mă bucur că eşti bine! suspină Jolie.

Melissa ridică din sprâncene strângându-şi fiica la piept.

– De ce n-aş fi? Spălam farfuriile. Nu e o activitate periculoasă.

– Eu... am crezut c-o să te ucidă Jake, se lamentă Jolie.

Avea o sabie uriaşă şi a intrat în dormitorul tău sau cred că el a fost. Numai că acum a dispărut...

– Despre ce vorbeşti? se încruntă Melissa. Vino, stai aici pe trepte un minut. Acum spune-mi exact ce s-a întâmplat, de la început, te rog.

– Îmi făceam lecţiile, ascultam nişte muzică şi deodată cineva m-a atins pe obraz. Am crezut că eşti tu şi m-am scuturat pentru că mă grăbeam să-mi termin lucrarea ca să pot face echitaţie mâine cu Amy. Când s-a întâmplat din nou, m-am întors supărată să-ţi spun să nu te mai furişezi aşa, dar n-am văzut pe nimeni.

– Înţeleg. Un nod rece i se formă Melissei în stomac, dar aşteptă să audă urmarea povestirii.

– Aşa că m-am dus la uşă, m-am uitat pe hol. În cele din urmă mi s-a părut că l-am văzut pe tatăl lui Amy luând-o la dreapta, spre dormitorul tău. S-a întâmplat aşa de repede, ca şi cum ar fi fost aici, şi peste un minut dispăruse, dar m-am hotărât să fug după el pentru că am văzut o sabie şi asta m-a speriat.

– O sabie? Eşti sigură?

– Hmm... lucea cumva când a dat colţul. Părea foarte... periculos. Jolie se opri să tragă aer adânc în piept, iar Melissa simţea că umerii fiicei sale tremurau încă. L-am strigat să aştepte, dar el a dispărut. Singura cameră unde ar fi putut să intre era dormitorul tău, aşa că m-am speriat. Am crezut că şi-a pierdut minţile!

– Şi ce-ai făcut?

– Am fugit în camera ta, dar nu era nimeni acolo, iar ferestrele erau închise. Mirosea ciudat acolo, cumva asemănător cu grajdul lui Amy, şi era teribil de frig. Mi s-a părut c-am auzit pe cineva râzând. Atunci m-am speriat tare şi...

Melissa a strâns din dinţi.

– Probabil l-ai văzut pe Roger.

– Cine e Roger? Şi de ce se furişase în casă cu o sabie? Nu-l poţi lăsa să facă asta, mami.

Melissa tăcu o vreme, apoi spuse încet:

– E o stafie, draga mea, şi eu am văzut-o.

– Stafie? Jolie începu să tremure şi mai tare, iar Melissa o strânse la piept din nou.

– Nu-ţi face probleme, draga mea, nu cred că ţi-ar face vreun rău. Nu pe tine te caută. O bătu pe obraz s-o calmeze. Cred că-şi caută dragostea pierdută, pe Sibell. Speram că n-o să afli, dar cred că e mai bine să-ţi spun întreaga poveste.

I-a spus lui Jolie tot ce ştia.

– Mamă, dar m-a atins! M-a atins pe obraz, aşa cum faci tu câteodată. Numai că avea mâna rece. Jolie începu să tremure din nou, ridicându-şi privirea spre mama sa. Ce înseamnă asta? Ce vrea?

– Nu sunt sigură, dar sunt decisă să aflu. Jolie părea să se liniştească de determinarea crâncenă din vocea Melissei. Cât despre motivul pentru care a venit la tine este că a avut şi el o fiică. Poate a crezut că eşti Meriel. Cel puţin sper că acesta să fi fost motivul....

S-a decis să nu-i spună lui Jolie că se părea că acest Roger le bântuia doar pe femeile cu părul roşu din fiecare generaţie. Nu mai avea încredere în Melissa şi acum încerca pe fiica ei? Nu suporta nici să se gândească la asta.

– Oricum, a continuat ea pe un ton mai vesel, ar fi bine acum să-ţi termini lecţiile. Nu ai de ce să te temi, stafiile nu-ţi pot face rău, dar oricum, vino şi stai la masa din bucătărie şi-ţi voi ţine de urât.

– Bine. Şi în noaptea asta pot să dorm cu tine? Nu vreau să se furişeze la mine din nou.

Melissa încuviinţă uşurată de propunerea făcută de Jolie. Nu voia să pară că se sperie prea uşor, dar va fi bine s-o aibă pe Jolie lângă ea toată noaptea.

– Bună idee.

În timp ce Jolie s-a apucat din nou de lecţii, Melissa a rămas pe trepte cufundată în gânduri.

Stafiile nu-ţi pot face rău... cuvinte pline de curaj pentru un copil, dar oare erau şi adevărate? Îşi dori să fi ştiut. Era destul de rece, iar Melissa şi-a ridicat privirea de parcă s-ar fi aşteptat ca Roger să-şi facă apariţia în faţa ei, dar holul a rămas gol.

– Încerc să te ajut, Roger, crede-mă, dar nu-mi speria copila. Ai auzit? Să nu mai atingi vreodată copila! A aşteptat un răspuns de vreun fel, un semn că el a înţeles, dar nu s-a clintit nimic în afară de o pală de curent care i-a atins obrazul. O s-o iau ca pe un da, a murmurat ea. A realizat că tremura şi ea şi şi-a lăsat capul pe genunchi oftând adânc. La naiba cu tine!

• • •

La început, flăcările au cuprins cu grijă crengile uscate, dar curând le-a devorat cu lăcomie, ridicându-se tot mai sus, iar lemnul a început să se dezintegreze. Sibell a urmărit din umbră cercul de chipuri emoţionate, dorind să vadă, fără însă a fi văzută. Focul era aprins în fiecare an în ajunul sărbătorii Beltane. Toate focurile pe o rază de câteva mile în jur erau stinse, şi ritualurile se reluau a doua zi celebrând începutul verii. Ceremonia era una veche şi nu ştia nimeni de unde începuse. Devenise o tradiţie.

Un puşti murdar îi pusese un bilet în mână în aglomeraţia de după slujbă din ziua precedentă, iar ea nu îndrăznise să-l citească decât când ajunsese în siguranţa camerei sale.

„Mâine la foc" Trei cuvinte, dar inima îi exploda de bucurie.

Tremura uşor acum şi îşi strânse pelerina neagră mai

bine în jurul trupului, asigurându-se că gluga acesteia îi acoperea faţa şi buclele părului strălucitor, roşu. Nu-i fusese uşor să se strecoare din casă fără să fie văzută, dar, adunându-şi fustele în jurul taliei, reuşise să se urce până la copacul folosit de Roger. Tatăl ei, care prefera să bea până nu mai ştia nimic, adormise în casă.

Trei dintre fraţii lui Sibell – Henry, Simon, Edmund – făceau parte din grupul vesel adunat în jurul focului. A clătinat din cap într-o disperare tăcută, cineva chiar trebuia să pună capăt exceselor lor. Învârtindu-se în jurul focului, cântând cântecele deocheate şi punând mâna pe oricine ajungea în preajma lor şi purta fustă. Erau foarte vocali şi vizibili şi băteau la ochi. Godwyn stătea departe de ceilalţi, dar era la fel de gălăgios. Totuşi, Sibell a presupus că trebuia să le fie recunoscătoare în seara aceasta. Îi veneau în ajutor prin faptul că abăteau atenţia de la sora lor.

Se înfioră. Erau forţe greu de estimat la lucru în seara asta şi trebuia să fii atent cu supranaturalul. Căci, de fapt, era Beltane, o noapte a primejdiei, când puterile vrăjitoarelor, ale zânelor şi ale morţilor erau exacerbate. Preoţii spuneau că aşa ceva nu există, dar această credinţă exista la oamenii din popor. Sibell s-a rugat ca, indiferent ce forţe se manifestau în seara aceasta, să fie de partea ei.

O mână mare, caldă apăru din senin ca să înşface mâna ei mică şi o trase calm spre zona umbrită. Îşi ridică privirea, ochii strălucindu-i în lumina lunii, văzând chipul iubitului ei. El îi zâmbi atrăgând-o spre adâncul pădurii. Vor fi multe cupluri prin tufişuri în seara asta. Dacă voiau intimitate, şi o voiau cu siguranţă, trebuia să găsească un loc departe de ceilalţi. Sibell îl urmă în tăcere având încredere în el. L-ar fi urmat oriunde.

Capitolul 23

– Hm... mami!

Melissa auzi zgomotul făcut de ghiozdanul lui Jolie aruncat cu nerăbdare în hol, după care fata urcă treptele în fugă, două câte două.

– Sunt aici, iubito, strigă Melissa de la etajul al doilea unde se afla, dintr-o încăpere frumoasă, luminoasă, pe care o transformase recent în birou. Dorothy îi spusese că acea încăpere stătuse goală ani întregi şi fusese bucuroasă că Melissa o redecorase şi instalase şi conexiunea la internet. O fereastră de fronton lăsa să se vadă peisajul din jur, dar şi acoperişul aplecat într-o parte conferind încăperii un aspect piezis, care-i dădea mai mult farmec.

O masă mare, pe care Dorothy o descoperise în pod, îi servea ca birou şi fusese aşezată cu faţa spre fereastră. Melissa a răsuflat uşurată când a văzut că-şi poate întinde toate diagramele şi notele, fără a mai trebui să le mute în timpul mesei.

Când a sosit Jolie, Melissa stătea pe jos pe un covor vechi, chinezesc, cu un teanc de note împrăştiate de jur împrejur. Şi-a ridicat privirea zâmbind.

– Salut! Ai avut o zi bună?

– Da, mami, ştii ceva? Va fi un foc mare vineri noaptea şi va trebui să ne îmbrăcăm toate în vrăjitoare şi vrăjitori, să aducem ceva de băut şi nişte cârnaţi ca să-i prăjim sau poate bezele. Jolie dădea atât de tare din mâini că-şi pierdu vocea.

Melissa ridică o mână, râzând.

– Gata, stai un minut. Calmează-te.

– Da, dar pot să merg? Te rog!

– Nu văd de ce nu te-ai duce, dar în ce scop se organizează asta?

– Beltane este noaptea magică a anului, când toate lucrurile supranaturale ies la iveală. Miss Kavanagh ne-a spus astăzi despre asta.

– Supranaturale? Melissa s-a simțit puțin stingherită auzind cuvântul acesta. A încercat să nu lase să se vadă. Da, desigur. Ar fi trebuit să-mi amintesc. Bine, o să-ți găsesc nişte haine negre şi îți voi cumpăra o pălărie neagră. N-ar trebui să fie prea greu. Merge şi Amy?

– Da, mergem toate. Şi poți veni şi tu, mamă. Sunt invitați şi adulții, cu condiția să-şi aducă mâncare.

– Bine, dar va trebui să port costum? Melissa făcu o grimasă. Nu-mi place să mă costumez.

– Ar fi mai distractiv. Va trebui să intri în spiritul sărbătorii. Părinții celorlalți copii se vor costuma şi ei, probabil.

Melissa oftă resemnată în fața sorții.

– Foarte bine, atunci. Voi vedea ce pot face.

Extrem de entuziasmați, copiii alergau ca nebunii în jur, țipând strident, total scăpați de sub control când Melissa şi Jolie au ajuns la foc. Părinții stăteau în grupuri şi discutau fără să fie atenți la copiii lor. Toți cei prezenți acolo erau îmbrăcați în negru. Se vedeau doar pălării de vrăjitoare de toate felurile şi mărimile, iar Melissa s-a străduit să nu pufnească în râs la acea priveliște grotescă.

– Dumnezeule, a şoptit ea. Chiar suntem la convenția vrăjitoarelor, nu? La care dintre întruniri ar trebui să particip?

Jolie a scanat adunarea îngrijorată, ignorând comentariile mamei.

– Cum aş putea s-o găsesc pe Amy când toată lumea arată la fel? se lamentă ea, întinzându-şi gâtul să vadă mai bine.

– Să mergem mai aproape de foc, sunt sigură că vă veţi regăsi curând. Melissa se simţea ridicol în costumul său cu fustă neagră, lungă, pulover negru şi un şal uriaş cu ciucuri lungi. Pălăria de plastic de pe cap îi producea mâncărimi şi abia aştepta s-o arunce pe foc, dar desigur n-o putea dezamăgi pe Jolie. Fata deborda de exaltare, iar fericirea ei era contagioasă.

Toată lumea se adunase în jurul focului, în grupuri, să urmărească flăcările care se ridicau spre cerul nopţii. Era o privelişte frumoasă, iar pe Melissa o fermeca. Privea mijlocul focului, asculta zgomotele din jur care la un moment dat s-au diminuat şi s-a simţit de parcă ar fi visat.

– *Iubirea mea, ţi-am simţit lipsa...* vocea a făcut-o să tresară, să se uite în jur ca să vadă cine îi putea spune astfel de lucruri, dar nu văzu pe nimeni. *Tu mi-ai dus dorul?* De data asta ştia că vocea care i se adresase era auzită doar de ea. Şi a recunoscut-o. Acel chicotit o făcuse să tremure violent, dar acum a realizat că tremura de anticipare, nu de teamă. Îi plăcea vocea, fiecare inflexiune a ei şi voia s-o audă mai mult.

– *Iubito...* Cu colţul ochiului surprinse o mişcare într-un pâlc apropiat de copaci şi se întoarse să se uite mai atent.

– Roger, şopti ea.

El stătea în umbră, îmbrăcat cu o pelerină neagră strânsă pe lângă corp, dar îi vedea chipul clar în lumina focului. Îi zâmbi, făcându-i semn să se apropie. Fără a se gândi, începu să meargă încet spre el ca atrasă de un magnet. Privirile li se întâlniră, iar ea îşi ţinu respiraţia când puterea dragostei lui o lovi în plin. Inima ei bătea necontrolat.

– Melissa, unde te duci? Vocea lui Jake, atât de asemănătoare cu cea care răsuna în urechile ei, o ului şi se întoarse privindu-l confuză.

– Jake? Clipi şi se întoarse de la el la Roger, comparându-i inconştient pe cei doi. Jake, eu... o, nu aşteaptă! Întinse o mână spre Roger, dar el îi zâmbi trist dispărând în umbră. Într-o secundă nu mai exista, iar Melissa se simţi nefericită.

– Cu cine vorbeai? Jake se uită peste umărul ei, iar ea înţelese că el nu avea cum să-l vadă pe Roger. Încercă să se adune.

– O, am avut impresia c-am văzut pe cineva cunoscut, dar m-am înşelat. Reuşi să schiţeze un zâmbet cam nesigur, iar el îi întoarse zâmbetul, făcând ca pulsul ei s-o ia din nou razna. Realiză că Jake avea acelaşi efect asupra simţurilor ei ca şi Roger şi înţelese brusc că era inutil să lupte împotriva sentimentelor pentru bărbatul acesta. Înghiţi cu greu.

Amy şi Jolie se aruncaseră una în braţele celeilalte şi vorbeau non-stop despre costumele lor şi ale celorlalţi. Fără a mai cere permisiunea, se luaseră de braţ dispărând în mulţime. Totuşi, Melissa nu s-a îngrijorat, ştiind că Jolie nu se va duce prea departe şi va fi în siguranţă printre noii săi prieteni.

– Frumos costum, remarcă Jake, ridicând dintr-o sprânceană observându-i hainele. Melissa îl privi la rândul ei.

– Şi tu arăţi foarte interesant. El era îmbrăcat din cap până în picioare într-o pelerină neagră, cu un aspect vetust. Îl privi de sus până jos cu un ochi critic, apoi izbucni în râs când el îşi desfăcu pelerina cu un gest dramatic, lăsând să se vadă mătasea stacojie cu căptuşeală albă. În acelaşi timp rânji larg, dând la iveală un set de dinţi fluorescenţi, gen Dracula.

– Fii atentă, altfel te iau în cavou cu mine îi spuse, pe un ton profund, parodiind o voce înspăimântătoare, făcând-o din nou să râdă.

– Nu îndrăzni, altfel voi arunca o vrajă asupra ta, îl amenință ea, scoțând o baghetă magică de sub șal. O flutură în fața lui, așa cum își imagina ea că ar fi fost amenințător, iar el se retrase, pretinzând că se teme, înainte de a-și scoate dinții.

– Foarte bine, renunț. Ai câștigat, vrăjitoareo. Nu mai suport toate astea nici măcar o secundă, mă scot din sărite. Iar tu m-ai vrăjit deja.

Încercând să-l intuiască în întuneric, Melissa știa că și ea simte la fel. Chiar dacă era sub influența lui Roger, Jake o atrăgea așa cum n-o atrăsese nimeni altcineva și-i era incredibil de greu să-i reziste. Nu mai putea sta departe de el, ar fi fost lipsit de sens. Din contră, îl dorea mai mult ca oricând. Când el se apropie, ea nu putu să se miște, de parcă prinsese rădăcini în locul acela. Se priveau.

– Mami, unde sunt cârnații mei?

– Da, și ai mei. Cele două fete care se întorseseră, rupseră vraja pe moment. Melissa începu să tremure și strânse șalul în jurul trupului mai bine. Le întinse sacoșa.

– Uite, draga mea. Prăjiți și pentru mine unul, vă rog? Nu vreau să mă apropii de foc. Ar putea lua foc ciucurii.

– Bine, mami.

– Și tu, Amy, te rog. Eu voi sta cu Melissa. Dar fiți atente, da? Jake părea calm, dar vocea lui părea mai profundă ca de obicei. Melissa fu șocată să realizeze că ar fi vrut să facă dragoste cu el chiar aici, în mijlocul oamenilor. Cu un efort își stăpâni emoțiile.

– Melissa...

– Nu acum, Jake. Mai târziu. Vorbim mai târziu. Încă o dată îi ceru o amânare din priviri, iar el înclină din cap în

semn de accept. Era conştientă că fusese extrem de răbdător în ultimele săptămâni şi că făcuse ce-i ceruse. Îi dăduse timp, o lăsase să se împace cu această problemă legată de stafie. Dar era de-ajuns...

Melissa îi era recunoscătoare şi îi aruncă o privire care părea că spune multe.

– Foarte bine, să mergem să luăm ceva de băut, zise el. Ea zâmbi răsuflând uşurată, răsplătindu-l pentru răbdarea avută prin faptul că nu protestă când el îşi împleti degetele cu ale ei. I se părea foarte potrivit.

Focul se transformase într-o grămadă de cenuşă când fetele se săturaseră de ce se petrecea acolo. Obosite, dar fericite, erau gata să se întoarcă acasă, dar nu separat.

– O, te rog, Amy! Poate dormi peste noapte la mine? Avem aşa de multe de vorbit!

– Poftim? Melissa era tot confuză de sentimentele ei pentru Jake şi nu fusese atentă. Jolie îşi repetă cererea. Dar tocmai aţi petrecut ultimele trei ore împreună. Puteţi aştepta până mâine. E foarte târziu. Fusese o încercare bună, dar Jolie era tenace.

– E vineri, mami şi nu trebuie să ne trezim devreme mâine..

Melissa ezită şi îi ceru ajutor din priviri lui Jake. Mesajul din ochii lui nu vorbea deloc despre vreun ajutor şi avu darul să-i sporească nehotărârea. În cele din urmă, cedă şi le conduse pe cele două fete la maşina sa. Când urcară şi îşi puseră centurile, el îi şopti.

– Vino la mine după ce adorm fetele. Te rog, Melissa..., iar vocea lui îi aţâţă flăcările deja aprinse cu o singură atingere.

Melissa ezită doar o fracţiune de secundă înainte de a capitula. Pe cine păcălea? Nu i se mai putea împotrivi, aşa cum nu-i putuse rezista nici fiicei sale. Era prea slabă. Sau

sentimentele pe care i le provoca el erau prea puternice. Nu-i păsa care era explicaţia.

– Foarte bine. Închise ochii capitulând.

– Voi aştepta. Toată noaptea dacă va fi nevoie. Cu un rămas-bun grăbit pe care îl adresă fetelor el plecă.

– N-ar fi trebuit să vin aici, Jake.

Melissa se afla în micul vestibul al casei lui, unde dăinuia mirosul nopţii reci. Jake i-a luat repede şalul de pe umeri şi a sărutat-o pe obraz. Melissa nu era deloc hotărâtă.

– Nu-ţi mai face probleme. Totul va fi bine. A luat-o de mână, trăgând-o după el.

Ea şi-a închis ochii, încercând să se lase în voia lui. Era temătoare şi nervoasă, dar nimic n-o putea ţine departe de el în seara asta. Ceva sau cineva o forţase să vină. Poate puterile lui Roger erau exacerbate în această seară magică. Sau poate era doar îndrăgostită de Jake. Spera cu adevărat ca asta să fie explicaţia.

În living, luminile erau slabe, estompate, iar el aprinsese lumânări plutitoare într-un superb bol de cristal, pe jumătate plin cu apă. Flăcările mici licăreau în curent la intrarea lor, iar sticla tăiată reflecta prisme de lumină pe perete. O sticlă cu vin şi două pahare aşteptau pe o masă. A condus-o spre sofa, trăgând-o încet să se aşeze lângă el. I-a luat mâinile în palmele sale fricţionându-i-le senzual cu degetele şi a privit-o drept în ochi.

– Melissa, am încercat să stau departe de tine în ultimele săptămâni, constatând că ai nevoie de timp. Nu-mi place să te presez, dar nu mai suport situaţia asta. Vreau să fiu cu tine, indiferent din ce motiv. Te doresc mai mult decât am dorit vreodată o femeie. Chiar dacă Roger stă ascuns pe undeva şi intenţionează să te împartă cu mine sau vrea să

pretindă că eşti dragostea lui pierdută, tot eu voi fi cel care va face dragoste cu tine, dacă mă laşi. Nimeni altcineva. Mă crezi?

Ea încuviinţă, incapabilă să vorbească. Emoţia îi blocase gâtul, iar lacrimile ameninţau să izbucnească, dar ea reuşi să le ţină în frâu.

– În acest caz, să bem ceva, să ne relaxăm, să vorbim, apoi voi lăsa la latitudinea ta dacă vei vrea să ducem lucrurile mai departe.

Melissa acceptă recunoscătoare paharul cu vin. Dacă avea nevoie de ceva care să-i dea curaj, momentul era acum. Pentru că ştia sigur cum se va termina noaptea aceasta, iar dorinţele ei nu intrau în calcul. Nu că n-ar fi vrut să facă dragoste cu Jake, căci îşi dorea asta cu disperare, numai că ştia sigur că, în cazul în care ar vrea să se abţină, Roger ar îndemna-o oricum s-o facă.

Ei bine, asta e hotărârea mea, Roger, am s-o fac! Gândul acesta aprig şi energic o ajută să se calmeze. *Am situaţia sub control, e viaţa mea.*

Când mai apoi Jake a luat-o în braţe ea n-a protestat, ci l-a strâns la piept într-o acceptare tăcută. Nu mai exista nimic în afară de acest sentiment care se înfiripa între ei şi nimic nu i-ar fi putut opri de la a ajunge la o concluzie firească. A simţit că acesta era destinul ei.

Au făcut dragoste într-un mod exploziv, mişcările lor fiind menite să ofere plăcere celuilalt. Degetele lui i-au descoperit locurile cele mai sensibile, iar ea i-a întors această favoare făcându-l să ofteze de plăcere.

– Eşti singura femeie care există pentru mine, singura pe care o voi dori vreodată, murmură el, iar Melissa îl crezu. Şi ea simţea acelaşi lucru pentru el.

Nu mai trăise vreodată senzaţiile produse de Jake şi a încercat să se concentreze pe acel moment. Nu voia să mai lase

loc pentru şiretlicurile lui Roger, dar îi era din ce în ce mai greu. Îl simţea plutind la limita vigilenţei sale, dar privea mereu în ochii lui Jake şoptindu-i numele, repetându-l, ca să ţină stafia la distanţă. Când au intrat în frenezia finală înainte ca lumea să explodeze, numele lui Sibell s-a conturat cu claritate ameninţătoare în mintea Melissei, dar l-a sărutat pe Jake ignorându-l pe Roger. Nu va lăsa pe nimeni să-i strice acest moment special, mai ales pe cineva care murise cu şase sute de ani în urmă. Făcea dragoste cu Jake, cu nimeni altcineva.

După ce trecu şi şocul, nesiguranţa reveni, iar lacrimile îi apărură pe gene. Rămase mult timp în braţele lui Jake, dar mintea îi era în altă parte. Jake observă, desigur.

– A fost greu, iubita mea? o întrebă cu blândeţe.

– Da. A fost aici, dar am încercat să-l ignor.

Cu un geamăt de frustrare Jake o trase mai aproape, strângând-o la piept cu putere.

– Aş face orice pentru tine, Melissa, dar nu pot să lupt cu o stafie. Se pare că doar tu o poţi face, dar eu te voi ajuta prin orice mijloace.

– Mulţumesc. Cel puţin e bine că nu sunt singură. Mă întreb însă dacă Roger va renunţa vreodată?

– Poate împreună îl vom convinge.

Capitolul 24

Prospeţimea cu miros de mentă a primăverii lăsase loc unor nuanţe mai închise ale verii şi contractul de căsătorie tot nu fusese semnat. Fără a-şi putea ascunde frustrarea, John de Ashleigh porni să se confrunte cu leul chiar în cuşca acestuia, luându-şi doi dintre fii cu el la conacul lui sir Fulke. Ceilalţi doi, Simon şi Godwin, rămaseră să vegheze asupra surorii lor şi, din nefericire pentru ea, îşi luară imediat sarcina în serios.

– Nu pot face un pas fără să mă împiedic de vreunul din ei, bombăni Sibell către Roger când în cele din urmă reuşi să scape de ei într-o după-amiază. Tata le-a promis tot felul de recompense dacă îl ajută să mă mărite în siguranţă. Chiar şi Godwin, care de obicei e bun cu mine, nu mă scapă din ochi. Ştie că va merita ceea ce face.

Stăteau întinşi pe iarba moale de lângă râu, iar ea şi-a ridicat privirea spre cer de parcă acesta ar fi fost responsabil de toate necazurile ei. Roger a încuviinţat ronţăind absent un fir de iarbă.

– Ai mare nenoroc cu fraţii ăştia ai tăi, confirmă el.

– Fraţi vitregi, îl corectă ea.

– Sunt ca nişte terieri care luptă cu un şoarece, la fel de combativi. Oftă. Aş vrea să te ajut, iubito, dar situaţia mea nu s-a schimbat. Am sperat că sir Gilbert se va fi înduplecat de acum, dar refuză să-mi dea cel mai mic indiciu despre cel care mi-ar putea fi tată. Nimeni altcineva nu vrea să-mi divulge nimic.

Roger i se confesase lui Sibell privind scopul venirii sale la Idenhurst, pentru că nu voise să existe niciun fel de secrete între ei. Îi vorbise despre mama sa, frumoasa lady Emma, care păstrase secret numele tatălui lui Roger toată viaţa. Doar pe patul de moarte îi pomenise despre o posibilă legătură cu familia Presseille. Roger nu mai pierduse timpul încercând să afle mai mult, dar fără ajutorul lui sir Gilbert nu avea nicio şansă.

– Sunt sigur că el deţine răspunsul, însă refuză cu obstinaţie să mi-l spună. Scuipând pe iarbă, Roger se rostogoli pe-o parte ca s-o privească şi adăugă vehement: Dacă aş avea ce să-ţi ofer în afară de acel conac neînsemnat, şi asta doar după ce moare unchiul meu, care ar mai putea trăi mulţi ani... Ne-am putea căsători şi te-aş lua de aici. Îi mângâie obrazul cu degetele, atingându-i pistruii unul câte unul, apoi o strânse la piept.

– Te iubesc.

– Roger, nu mă interesează ce ai sau nu. Te rog, însoară-te cu mine oricum! Să plecăm de aici, înainte ca tatăl meu să se întoarcă. Lovi cu pumnii ei mici, frustrată, în pieptul lui puternic. El îi luă mâinile şi îi sărută fiecare deget, cu un aer foarte serios.

– Nu, ştii doar că nu pot părăsi Idenhurstul până nu termin instruirea oamenilor lui sir Gilbert. Mi-am dat cuvântul. O strânse din nou la piept, depunând sărutări uşoare pe nasul şi obrajii ei. Dar, dacă eşti sigură de ceea ce vrei, nu văd de ce nu ne putem căsători în secret.

Ea îl privi cu ochii plini de bucurie.

– Adevărat? Cum?

– Va fi destul de simplu. Amândoi putem citi şi scrie, astfel că vom redacta contractul de căsătorie şi ne vom rosti jurămintele în faţa a doi martori. Chiar dacă ceremonia nu este binecuvântată de un preot, va fi ceva legal şi

obligatoriu. Asta este legea. Vom lua mai apoi şi binecuvântarea Bisericii. Există cineva în care să ai încredere? Poate lady Maude?

– Nu, n-aş putea s-o implic. N-ar fi cinstit. Dar... se gândi un moment. Bănuiesc că bătrâna Ingirith ne-ar putea ajuta. Nu-l suportă pe tatăl meu, fiindu-i devotată mamei căreia i-a fost cameristă personală. Ştiu că-şi poate scrie numele, cel puţin. Am văzut-o scriindu-l.

– Bine. Atunci o să redactez eu documentul şi-o să-l aduc pe Hugone. Băiatul ştie să scrie şi îmi este loial. Când mai poţi scăpa de temnicerii tăi?

Sibell ezită, gândindu-se furioasă.

– Poate miercuri? I-am auzit vorbind despre o vânătoare de la care nu vor să lipsească. Probabil mă vor încuia, dar Ingirith ar putea fi de acord să mă scoată de acolo, dacă o iau martor.

– Foarte bine, rămâne pe miercuri. Ne întâlnim la stejarul de lângă râu, cel cu o scorbură în trunchi.

– Dar... Roger?

– Da?

– Eşti sigur că vrei asta? Nu doar din milă că trebuie să mă mărit cu sir Fulke? Tot nu putea să creadă că un bărbat ca Roger o putea dori de-ajuns ca să se căsătorească. Mai ales că o lua fără zestre, pentru că nu se îndoia că tatăl ei i-ar reţine dota, dacă făcea un astfel de pas.

El începu să râdă şi o strânse la piept.

– Nu ştii că te iubesc mai mult decât viaţa? O voi face întotdeauna, jur pe onoarea mea! Pentru totdeauna.

Sibell răsuflă uşurată. Totul va fi bine. Nu mai avea de ce să se teamă de sir Fulke, şi copilul ei nu se va naşte bastard. Curând îi va spune lui Roger când va fi sigură.

• • •

– Oh! Melissa şi-a prins tocul într-o şipcă desfăcută din podea cel puţin pentru a treia oară şi s-a uitat lung la bucata de lemn care o scosese din sărite. Asta e, o s-o fixez cu un cui, chiar dacă acesta ar fi singurul lucru pe care l-aş mai face în viaţa asta. Porni în căutarea ciocanului şi a cuielor.

Cu ciocanul în mână se aşeză în genunchi să se uite de aproape. Se părea că toată şipca se desfăcuse. Simţi o dorinţă bruscă să se uite sub ea şi, fără să se mai gândească ridică şipca să se uite în spaţiul de dedesubt. Nu putu să vadă prea mult şi scoase un ţipăt înăbuşit când un păianjen dolofan ieşi repede din ascunzătoarea sa.

– Uh, ce oribil! Ieşi din camera mea în clipa asta! Păianjenul fugi, la fel de dornic să scape.

Înşfăcă o lanternă pe care Dorothy i-o lăsase pe pat, în cazul în care s-ar fi oprit lumina, aşa îi explicase ea, şi se uită sub podea, observând ceva care strălucea într-un colţ. Melissa nu suporta ideea de a-şi vârî mâna în orificiu, mai ales că acolo mai puteau exista păianjeni sau rude ale acestora, aşa că găsi un creion cu care să exploreze zona. Spre uimirea ei dislocă ceva strălucitor care se rostogoli într-o fantă a lanternei pe care o ridică să verifice mai atent. Era un inel.

Chiar dacă era prăfuit, era din aur şi destul de greu. Avea forma unui dragon care-şi muşca propria coadă, cu o inscripţie pe care n-o putea desluşi. Ochii dragonului erau din pietre verzi, probabil smaralde, iar Melissa se gândi că nu mai văzuse ceva aşa de frumos. Îi mângâie capul cu duioşie.

– Eşti o mică frumuseţe, nu?

Curăţă praful cu tricoul şi îl ridică să-l admire în lumina soarelui. Încercă acel inel greu pe mai multe degete şi descoperi că se potrivea doar pe inelarul mânii stângi. Un inel de logodnă. Gândul acesta îi răsună în minte şi se înfioră trăgând aer adânc în piept.

Roger spunea că un inel ar ajuta-o oricum. Asta era? Dar cum putea s-o ajute? Se uită la acel obiect frumos, o vreme adâncită în gânduri. Avea un singur răspuns, dar mai multe întrebări.

În cele din urmă scoase inelul şi se mai uită o dată la inscripţie. Poate aici era cheia, dar nu putea să descifreze ce scria. Va trebui să găsească pe cineva care putea s-o facă.

Domnul Smythson, expertul în bijuterii de la Sothebys din New Bond Street, a fost de acord s-o primească pe Melissa la scurt timp după ce l-a sunat, explicându-i ce a găsit. Când a intrat în biroul lui, a constatat că era un bărbat înalt şi jovial de vreo 50 de ani, cu părul grizonant. I-a scuturat mâna entuziast.

– Luaţi loc, doamnă Grantham, vă rog. I-a oferit scaunul din faţa biroului său. Acum, să ne uităm la ce-aţi găsit, da? Apoi s-a aşezat şi el.

Melissei i s-a părut mai sigur să-l poarte la mână decât să-l aducă în poşetă, astfel că a scos micul dragon cu grijă de pe deget. I l-a întins domnului Smythson. Acesta l-a luat cu un aer care ei i-a amintit de un copil studios, apoi a scos o lupă din sertarul biroului.

– După cum v-am spus, l-am găsit sub podeaua dormitorului meu, i-a spus ea. Aş vrea să aflu ce-mi puteţi spune despre el, dacă puteţi descifra ce este scris pe interior şi poate ce vechime are.

El l-a examinat cu atenţie din fiecare unghi, murmurând ceva în timpul acesta, înainte de a ridica privirea spre ea radiind.

– Draga mea, doamnă Grantham, e un exemplar rar. Rar, într-adevăr.

– Adevărat?

– Da. E un inel viking, extrem de îngrijit lucrat, după

cum se vede. Vikingii erau maeştri în crearea bijuteriilor de tot felul, dar acesta este unul dintre cele mai fine exemplare pe care le-am văzut, cu detalii incredibile. Este imposibil de datat cu exactitate, dar bănuiesc că e din secolul al IX-lea sau al X-lea. Ar putea să fie lucrat aici în Anglia sau poate vine din Scandinavia. Modelul lor este asemănător, iar dragonul este un model tipic.

– Un inel viking? Melissa a trebuit să încerce din greu să nu i se simtă dezamăgirea din glas. Asta însemna că nu avea legătură cu Roger. Sau avea? Şi-a amintit cuvintele auzite doar în mintea sa când îl pusese pe deget.

– În privinţa inscripţiei mă tem că nu pot spune ce înseamnă. Din nefericire, nu sunt expert în rune. Dar cred că ştiu pe cineva care ne-ar putea ajuta. Lăsaţi-mă doar să copiez inscripţia aici pe hârtie şi vă voi comunica ce am aflat.

– Mulţumesc, aş aprecia.

El a studiat caracterele runice copiindu-le cu grijă.

– Desigur nu am idee care este rima, râse el, dar pare să fie un interval mai mare între acestea două de aici, subliniе el, aşa că am început cu a doua.

– Vă mulţumesc pentru ajutor.

– Nu aveţi pentru ce. A fost o plăcere să văd un exemplar atât de fin de măiestrie vikingă. Dacă veţi vrea vreodată să-l vindeţi, veniţi la mine. Veţi putea lua o sumă destul de bună pentru o bijuterie atât de rară.

– Mulţumesc, dar nu cred că-l voi vinde. Vreau să-l păstrez. Spunând acestea Melissa ştia că era adevărat. Nu putea să vândă inelul. Aparţinea familiei sale, de asta era sigură.

Când a condus-o spre ieşire, domnul Smythson i-a spus:

– Vă sun când primesc veşti de la prietenul meu privind acea inscripţie.

Omul şi-a ţinut promisiunea şi a sunat ziua următoare. Melissa tocmai voia să iasă şi a ridicat receptorul în trecere.

– Alo? a spus ea cam fără suflare.

– Doamna Grantham? Sunt Michael Smythson. Amicul meu e foarte entuziasmat de inscripţie... i-am trimis ieri faxul, aşa că m-am gândit să vă sun imediat.

– O, mulţumesc. Aţi fost rapid. Iar amicul dumneavoastră la fel. Ce înseamnă asta? I se părea greu să stea pe loc din pricina emoţiilor şi a anticipării.

– În această privinţă, nu vă poate spune mare lucru. Se pare că există multe bijuterii cu rune alese la întâmplare, care nu înseamnă nimic special. A făcut o pauză, iar Melissa a expirat dezamăgită, apoi a oftat prelung.

– Ce păcat! Am sperat că va spune ceva important. Nu mai contează, voi...

– Staţi puţin, doamnă Grantham, asta n-a fost tot ce-a spus. Se pare că runele n-au fost folosite pentru a scrie cu ele. Nu ştiu dacă aţi auzit asta, eu n-am auzit, dar au mai fost folosite pentru divinaţie şi ghicit viitorul. Amicul meu se gândeşte că, în situaţia asta, runele au fost alăturate cumva pentru un scop magic. Cu alte cuvinte, inscripţia de pe inel este o vrajă sau un blestem.

– Adevărat? Melissa era uimită şi a privit din nou dragonul de pe deget. Ochii lui mici luceau spre ea. Înţeleg. Ei bine, vă mulţumesc foarte mult, domnule Smythson. Mi-aţi fost de mare folos.

– Pentru nimic. Nu ezitaţi să mă sunaţi dacă mai găsiţi ceva interesant sub podeaua dumneavoastră.

– O voi face.

O vrajă sau un blestem. Melissa a privit fix inelul. Oare acesta era indiciul despre care vorbea Roger? Dar cum putea să fie? *Nu există magie. Dar nici în stafii n-am crezut până de curând când...*

A oftat din nou frustrată.

– O, Roger, de ce nu-mi poţi da un răspuns credibil? a suspinat ea. Nu mă pricep la ghicit. Pe hol domnea aceeaşi linişte ciudată. Evident Roger n-avea chef să-i răspundă. *Bine. Poate a venit timpul pentru dovezi concrete.*

Cu şi mai multă determinare, Melissa a format numărul de la Centrul Istoric Kent şi a cerut-o pe Jenny.

– Melissa, bună, ce mai faci? Îmi pare rău că n-am avut timp să-ţi răspund, dar pe-aici a fost nebunie. Toată lumea s-a îmbolnăvit de ceva ce semăna cu gripa.

– Nicio problemă. Nu vreau să te agasez, mă întrebam doar dacă s-a mai făcut ceva în privinţa acelui document din arhiva conacului? Aţi reuşit să-l desfaceţi?

– Nu încă, draga mea, scuze. Am verificat ieri şi, întrucât nu este în graficul lor oficial, n-au avut timp să se uite la el. Jenny a început să chicotească şi i s-a confesat: Dar cred că unul dintre ei mă place şi mi-a promis să-l rezolve curând. I-am sugerat cumva că aş putea s-o considere o primă întâlnire dacă...

– Eşti o vicleană. Melissa a început să râdă şi ea, dar în sinea ei frustrarea începea din nou să prindă contur. Dar mă suni imediat ce ai vreo veste, nu?

– Sigur că da, promit.

Melissa a închis şi a mai privit o dată holul, încercând să găsească inspiraţie. Ce urma? Ce nu investigase deocamdată? O, da, Idenhurstul.

Venise momentul să-l sune din nou pe Colin.

Capitolul 25

– Îl iau pe Roger de soţ până la sfârşitul vieţii şi îi jur credinţă!

Inelul greu intră uşor de degetul lui Sibell, potrivindu-i-se perfect. Roger o sărută, iar bătrâna Ingirith îşi şterse o lacrimă. Gata. Fericirea umplu sufletul lui Sibell, iar Roger o strânse de mână.

– Felicitări, doamnă Sibell! Ingirith o îmbrăţişă cu putere. Îi spuse lui Sibell ce bine îi părea că acum exista cineva care s-o protejeze de bruta care-i era tată. Şi dumneavoastră, sir, vă doresc numai bine!

– Vă mulţumesc. Roger luă mâna bătrânei. Vă voi fi recunoscător întotdeauna pentru sprijinul pe care ni l-aţi dat astăzi.

– N-a fost mare lucru, sir. Sunt fericită s-o ajut pe fiica doamnei Elinor, aşa cum pot. A fost o doamnă aşa de bună şi de blândă!

Mai trebuia să se semneze contractul de căsătorie, să fie înfăşurat într-o pânză îmbibată cu ulei şi ascuns în trunchiul stejarului vechi.

– Deocamdată va fi în siguranţă aici, spuse Roger, şi nu va fi descoperit până nu vom fi pregătiţi să ne înfăţişăm lumii ca soţ şi soţie. Sibell se aplecă să semneze cu numele său.

Când termină semnătura cu o înfloritură, îl auzi pe Roger scăpând o sudalmă. Îşi ridică repede privirea, teama

punând stăpânire pe ea. Veniseră fraţii ei să strice totul? Sigur era prea târziu?

Dar nu erau nici Simon, nici Godwin care să-şi facă apariţia din umbră, ci lady Maude şi fiica ei, Katherine. Când se apropiară, cei doi se despărţiră într-o tăcere încordată, singurele sunete care se auzeau fiind scoase de păsările care cântau în crengile stejarului. Când, în cele din urmă, se opriră în faţa cuplului căsătorit, Roger se înclină, iar Sibell făcu o plecăciune şi, spre uşurarea lor, lady Maude le zâmbi, apoi îi strânse la pieptul său.

– Aşadar, v-aţi căsătorit? întrebă ea. Sibell încuviinţă. Excelent. Mi-am dat seama că se pune la cale ceva când mi-a cerut sir Roger pergament şi pană de scris. Mi-am zis că trebuie să-l urmăresc şi am trimis-o pe Katherine să-l spioneze. Sper că mă vei ierta? N-aş fi vrut să pierd evenimentul pentru nimic în lume.

Sibell îşi simţi capul prea uşor, incapabilă să facă altceva decât să râdă de bucurie. Roger fu mai practic.

– Nu trebuie să suflaţi o vorbă despre ce aţi văzut aici, nimănui, milady, vă rog. E prea devreme.

Lady Maude încuviinţă.

– Ştiu, dar mă pot asigura că nu vor exista dubii în privinţa valabilităţii căsătoriei. Dă-mi pergamentul şi voi semna şi eu. Vino, fiica mea, fă-ţi datoria faţă de fratele tău. O merită.

Roger trase aer în piept cu putere, clipind des.

– Ce-aţi spus?

– Oh, e ceva ce poate să vadă oricine. Soţul meu cel îndărătnic n-a vrut să te recunoască deocamdată, dar o să găsesc eu o posibilitate de a-l face, o să vezi.

– Dar... cum ştiţi că e vorba despre dânsul? A spus că a avut patru fraţi.

– La naiba! Asta nu avea nicio legătură cu problema. Ei

erau mici când ai fost conceput. Gilbert era cu mult mai mare ca ei. Iar când te-am văzut cu Katherine în cameră, am ştiut pentru ce ai venit. L-a bătut încet pe braţ. Lasă-i puţin timp, o să-şi revină.

– Dumneavoastră nu vă supăraţi?

– Nu, din vârsta pe care o ai, bănuiesc că te-ai născut înainte de a-l cunoaşte eu pe Gilbert. Nu l-am văzut decât în ziua cununiei. Şi m-am măritat cu el pentru că aşa mi s-a cerut, afecţiunea a apărut între noi după aceea. Dacă a iubit pe altcineva înainte, e problema lui, atâta vreme cât s-a purtat bine cu mine. Aşa că, de ce să mă supăr? Am pierdut un fiu, dar,, dacă va raţiona corect, Gilbert va căpăta un altul. Dacă el e fericit, sunt şi eu. Acum gata, vom vorbi mai târziu. Trebuie să ne grăbim.

Dintr-o pungă mică de piele, scoase o pană şi un recipient cu cerneală pe care i le întinse fiicei sale. Îşi scriseră numele pe rând în partea de jos a documentului, având grijă să nu-l păteze. În final, când pachetul fu pus la păstrare în siguranţă, grupul se dispersă, în afară de Ingirith care le întinse o cheie.

– Iată. V-am pregătit o mică ascunzătoare unde puteţi petrece după-amiaza, fără teama de a fi descoperiţi. E vorba despre umila mea colibă, dar cel puţin aveţi un acoperiş deasupra capului şi e curat. Îşi ridică privirea spre cer, unde se găseau nişte nori cam cenuşii. Şi, dacă nu mă înşel, îmi veţi fi recunoscători că veţi scăpa de ploaie.

– Mulţumesc, bunătatea ta e de apreciat. Sibell o îmbrăţişă pe bătrâna doamnă. Te întorci la Ashleigh?

– Da, şi, dacă întreabă careva de tine, le voi spune că te-am trimis să aduni nişte ierburi. Am unele ascunse într-un coş, dacă va trebui să fac dovada, şi pot veni repede după tine dacă se întorc fraţii tăi mai devreme. Acum, duceţi-vă şi bucuraţi-vă de voi.

Ei nu ezitară şi curând Sibell rămase singură în sfârşit cu soţul ei. El părea încă uluit de revelaţiile lui lady Maude, aşa că hotărî să schimbe subiectul.

– Unde ai găsit inelul ăsta? Îl puse pe deget şi îl răsuci ca să-l vadă mai de-aproape. Verifică forma perfectă a micului dragon care-şi muşca la nesfârşit coada. Ochii mici de smarald străluceau aruncând scântei de foc verde spre ei. E fantastic!

– A fost al mamei mele. Mi-a spus că e în familie de generaţii, poate de la sosirea scandinavilor pe aceste ţărmuri. Îi arătă inscripţia runică din interiorul inelului. Vezi scrisul? E de pe vremea lor. Nu ştiu ce înseamnă, dar mama spunea că acela care îl deţine îşi poate pune o dorinţă, iar dragonul i-o va îndeplini.

Inelul era cald la atingere, iar ea îl simţea pulsând de parcă ar fi avut propria viaţă. Era cu adevărat magic.

– În cazul acesta ar trebui să mă gândesc mai bine înainte de a-l face să-mi aparţină.

Se uită la noul ei soţ, simţind cum dragostea puternică o cuprinde. De fapt, am tot ce-mi doresc chiar aici.

Când el o sărută, ea se hotărî că este momentul să-i dea vestea. Era sigură acum.

– Vino, să nu mai irosim timpul preţios pe care-l putem petrece împreună. Am să-ţi arăt ceva.

– O, ce este? El zâmbi, începând să-i scoată hainele. A, înţeleg... murmură el.

– Nu, nu cred. Fu rândul ei să zâmbească, stând goală în faţa lui, cu părul lung despletit. Apoi îi luă mâna şi i-o aşeză încet pe pântecele ei. Uite, asta voiam să-ţi spun.

Ochii lui albaştri se deschiseră larg, apoi se întunecară de emoţie.

– Vrei să-mi spui că... adevărat? Ea încuviinţă aşteptând neliniştită reacţia lui, iar zâmbetul acela larg îi alungă toate

temerile. O, iubito, mi-ai făcut ziua şi mai frumoasă. O trase mai aproape.

– Te bucuri? Ea îi cercetă încă o dată privirea.

– Sunt extaziat, iubita mea soţie. Îţi mulţumesc pentru acest dar de nuntă, e mai bun decât orice aş fi putut spera.

• • •

– A sunat acel amabil domn Parsons, dragă, i-a spus Dorothy Melissei când s-a întors câteva zile mai târziu din misiunea de cercetare.

– O, era şi timpul, încerc de câteva zile să iau legătura cu el.

Melissa era oricum epuizată şi nu se simţea prea entuziasmată în momentul acela de telefonul lui Colin. Lăsase la o parte familia Presseille şi cercetările legate de Roger, ca să se poată concentra pe alţi clienţi o vreme. Asta, presupuse ea, făcea parte din farmecul genealogiei. Uneori nu găseai nicio referire timp de secole, apoi brusc, când te aşteptai mai puţin, descopereai acea piesă din puzzle care-ţi lipsise. Bucuria unei astfel de descoperiri şi emoţia puternică a cercetării creau dependenţă sau asta se putea concluziona după numărul în creştere de genealogi amatori care se adunau la arhive. Dar, atunci când aceasta era slujba de fiecare zi, nu era la fel de distractiv.

– Ce-a spus? întrebă ea lăsându-şi jos servieta grea şi prăbuşindu-se pe un scaun.

– Spunea ceva despre nişte informaţii pentru tine. Părea teribil de implicat. Parcă-l auzeam sărind în sus de bucurie. Dorothy chicoti. E un tip foarte simpatic.

– Da, e un înger, şi chiar m-a refuzat când am vrut să-l plătesc. Chiar nu ştiu cum aş putea să-i mulţumesc de-ajuns.

– Păi... invită-l la cină. Sunt convinsă că va aprecia compania ta: probabil se simte singur. Ştiu, pentru că am trăit şi eu la fel.

– Hmm, e o idee bună. O să-l invit.

Când seara următoare sosi Colin, acesta ducea un teanc de acte pe care le trecu dintr-o mână în alta ca să poată da mâna cu Melissa şi aproape că le scăpă. Ea se întoarse ca să evite să se uite la Dorothy care dispăru la bucătărie cu un chicot înfundat.

– Colin, pofteşte, te rog. Masa va fi gata imediat. Vrei să bei ceva cât mai aşteptăm?

– Mulţumesc, ar fi grozav. Un whisky mic, poate?

Se aşeză pe sofaua din sufragerie. Când întinse mâna după pahar, uită de acte care, în cele din urmă, ajunseră pe podea. Melissa îşi ascunse un zâmbet şi îl ajută să le adune. Apoi el le întinse pe masa de cafea şi le sortă din nou, punându-le în ordine.

– Uite aici, Melissa. Am nişte fotocopii care cred că te-ar putea interesa. Colin părea mulţumit de sine, deşi nu voia să lase să se vadă asta, iar Melissei i se păru că arăta ca un băieţel entuziasmat care desface darurile de Crăciun.

Se aşeză lângă el şi luă primele acte. Erau fotocopii după nişte documente foarte vechi sau mai degrabă versiuni microfilmate ale acestora, din moment ce un astfel de pergament vechi nu putea fi expus la prea multă lumină. Melissa se uită la sentinţe şi decrete, purtând numele regelui Henry al VI-lea. Scrisul era destul de şters din cauza vechimii documentului, ceea ce nu era de mirare, se gândi ea. Mişcând din buze încet în timp ce citea, Melissa rămase fără grai.

Roland de Pressille... trădătorul Coroanei... dovedit susţinător al celui care a ajuns duce de York... executat prin decapi-

tare... Ludford Bridge, Anno Domini 1459...

Îşi ridică, uluită, privirea spre Colin. El avea acum aerul satisfăcut al pisicii care linsese toată smântâna.

– Vezi? Acesta trebuie să fie cel pe care-l cauţi! Ai înţeles greşit numele, a fost Roland, nu Roger. Ai aici motivul pentru care Sibell nu s-a putut mărita cu el: omul murise. Se potriveşte perfect. Chiar şi data este aproape exactă. Nu spuneai că testamentul ei datează din 1461? Sorbi din whisky zâmbind plin de sine. Bietul om a fost implicat în Războiul Rozelor, iar ea a rămas ca femeia sau logodnica lui însărcinată.

– Nuuuuu! Strigătul o luă prin surprindere şi lăsă hârtia din mână ca să-şi ducă mâna la urechi. Colin sări în sus vărsând din whisky. Zâmbetul îi pieri când văzu chipul ei care exprima durere.

– Ce s-a întâmplat? Nu eşti de acord? Colin era atât de dezamăgit că nu-i rezolvase această problemă, încât Melissa luă repede o decizie. Trebuia să-i spună întreg adevărul.

– Colin, începu ea, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru asta. Îmi este de mare ajutor, dar mă tem că teoria ta e greşită. Nu pot să dovedesc, dar, dacă ai răbdare, voi încerca să-ţi explic.

Încet, ea începu povestea, de-a valma la început, iar Colin o asculta cu gura deschisă, fără s-o întrerupă măcar o dată. O privea intens, iar ochii lui păreau enormi în spatele ochelarilor cu lentile groase, dându-i aerul unui broscoi uimit.

Oricum, când ea se opri din povestit în cele din urmă, exclamă:

– Ce minunat! şi se aplecă spre ea. Absolut fantastic! Ei bine, asta schimbă totul.

Melissa clipi des.

– Adică... mă crezi?

– Sigur. Am văzut şi eu vreo stafie sau două, dar n-am fost atât de norocos să conversez cu vreuna.

Melissa rămase fără replică un moment, apoi îi întoarse zâmbetul. Se aşteptase să nu fie crezută sau să fie ridiculizată, dar această acceptare necondiţionată a variantei ei fu o surpriză totală şi binevenită.

– Totuşi, de ce eşti aşa de sigură că nu Roland este numele bărbatului? Ţi-a spus că-l cheamă Roger? Ai auzit asta o singură dată? Logic ca întotdeauna, Colin revenise imediat la problema pe care o studia.

– A ţipat la mine.

– Poftim?

– Când îţi expuneai teoria despre Roland, am auzit un ţipăt. Din acest motiv mi-am dus mâinile la urechi. A spus un „Nuuuu" foarte accentuat. Nu ştiu cine a fost Roland, dar nu el a fost iubitul lui Sibell.

– Hmm, atunci reluăm cercetarea.

– Da, regret că te-am dezamăgit, ai muncit atât de mult în locul meu. Iar informaţia este folositoare oricum. Ştii chiar şi dovezile negative sunt bune la ceva.

Şi nu sunt convinsă că, de fapt, datele se potrivesc. Dacă acest Roland a fost decapitat în 1459, iar Sibell a murit în 1461, probabil la naştere, întrucât era însărcinată când şi-a încheiat testamentul, atunci nu poate fi aşa. Ar fi trebuit să ducă sarcina timp de doi ani.

– Hm. Nu-ţi face probleme. Colin o bătu stânjenit pe braţ. Într-un fel sau altul vom rezolva problema, sunt sigur. Melissa nu era sigură că mai putea împărtăşi optimismul lui, dar se gândi că e mai bine ca deocamdată să nu spună nimic.

• • •

– Vorbeşte-mi despre Războiul Celor Două Roze.

Jake şi Melissa împărţeau la Ashleigh mâncarea luată de la restaurant, iar ea îi spuse că un posibil strămoş al său fusese decapitat. Părea să fi fost o pedeapsă foarte dură pentru cineva care intrase într-un conflict de partea nepotrivită a baricadei.

– Evident, a fost într-un moment turbulent al istoriei Angliei, începu Melissa. M-am gândit şi eu să văd dacă pot aduce idei cu privire la ce am putea face în continuare, şi noutăţile sunt fascinante.

– Continuă.

– 1459 a fost chiar la sfârşitul domniei regelui Henry al VI-lea. A fost un conducător nu prea iubit de popor, bietul de el. Un tip simplu, condus de preoţi şi curteni, domnia lui a fost dominată de lupte între magnaţii conducători. Cel mai important a fost succesorul prezumtiv cum a fost numit, Richard, ducele de York.

– Da, îmi amintesc toate astea de la lecţiile de istorie, încuviinţă Jake. Îi plăcuse istoria, dar renunţase la ea după nivelul primar, pentru a se orienta pe subiecte legate de ştiinţă. Şi ştia că, deşi acest rege avusese un fiu în cele din urmă, York n-a renunţat la pretenţia sa.

– Exact. Nu i-a fost de ajutor când presiunea a devenit prea mare asupra lui Henry, mintea sa slabă neputând să facă faţă. Cel puţin York a fost numit protector al regatului, ceea ce trebuie să-i fi alimentat ambiţia şi mai mult. Iar el a fost un mare luptător în timp ce Henry era bun şi pios.

– Aşadar, oamenii erau nedumeriţi, ca şi străbunul meu, spuse Jake, nu ştiau pe cine să aleagă.

– Da, n-a fost prea uşor pentru ei să facă o opţiune, spuse Melissa îngândurată.

Blândul Henry a fost un rege total ineficient, ca şi fiul său, care a avut drept prin naştere la moştenire. Sau

puternicul Richard, prin ale cărui vene curgea o cantitate egală de sânge regal. Numărul aliaţilor lui York a crescut constant, iar acest Roland de Presseille era unul dintre ei. Ea clipi des. E un lucru să fii ucis în bătălie pentru o cauză, dar să fii decapitat... se cutremură.

Dar Jake nu mai asculta, doar o privea.

– Ai spus Roland?

Melissa încuviinţă.

– Da, de ce?

– Iisuse Hristoase! Jake lăsă jos cuţitul şi furculiţa cu mâinile tremurându-i.

– Ce este? Te simţi rău? Melissa se uită la mâncarea pe jumătate consumată. Îmi pare rău, n-am vrut să te fac să nu mai mănânci.

– Nu, nu din cauza ta s-a întâmplat, a fost... el înghiţi cu greu. Bine, e ciudat, dar cred, ştiu că am văzut cum s-a întâmplat.

– Ce-ai văzut?

– Decapitarea. Trăgând aer adânc în piept Jake îi explică. N-m vrut să-ţi spun înainte, dar de când m-am mutat în casa asta am avut câteva vise ciudate. Eram un cavaler călare, străbătând păduri şi altele, chiar dacă eu nu ştiu să merg călare. Într-o zi, când am aţipit pe canapea, am avut un coşmar teribil. Era prea intens ca să mă simt în tihnă, lasă-mă să-ţi spun, am fost martor la o execuţie. Sunt sigur că s-a citit cu voce tare numele de Roland înainte, dar n-am auzit restul numelui. La naiba! Nu putea fi o coincidenţă.

Melissa îl privi lung, palidă.

– Să călăreşti? Aşadar nu sunt doar eu, spuse ea în final. Am avut şi eu astfel de vise.

Jake oftă.

– Bănuiesc că suntem împreună în chestia asta, chiar

dacă ştiam asta amândoi, cumva. El începu să râdă zgomotos împingându-şi farfuria la o parte. Tu călăreai singură?

– Nu, cu Roger.

– Păi, dacă eu eram Roger în vis, înseamnă că el era acolo când strămoşul meu a fost decapitat. Altfel de ce aş fi văzut eu asta de la distanţă?

Melissa ridică nedumerită din umeri.

– Dumnezeu ştie că toată asta e o nebunie.

– Ştiu. Tăcură amândoi o vreme, apoi Jake spuse: Mă întreb de ce n-a murit Roland în bătălie? Au fost atâtea bătălii, nu?

– Da. În cele din urmă, York l-a provocat deschis pe rege, dar bătălia de la Ludford Bridge s-a terminat cu victoria regelui, iar ducele a fost forţat să fugă o vreme în Irlanda. Bieţii săi adepţi au rămas să fie persecutaţi. Pariez că Roland şi-a dorit să fi murit pe câmpul de luptă, şi nu pe eşafod.

Jake se încruntă.

– Şi atunci, ce-a fost cu Roger? De partea cui crezi că a fost?

Melissa oftă.

– Nu am nici cea mai vagă idee. Acest individ n-a existat! Am primit ajutor atât de la Jenny, cât şi de la Colin, care au verificat toate sursele cunoscute pentru perioada asta, dar n-au găsit nimic. De fapt, erau mulţi cu numele de Roger, dar nu l-am putut lega pe niciunul de această zonă din Kent, iar fără un nume de familie nu am putut face nimic. E atât de frustrant!

– De fapt, cred că pot doar să-ţi spun că acest Roger era yorkist. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc din vis a fost că îmi spunea cineva că ar trebui să plecăm, că e periculos să fim văzuţi acolo. Asta probabil înseamnă că era de aceeaşi parte a baricadei, nu?

– Presupun că da. Nu că ne-ar fi de mare folos în găsirea lui.

Jake se ridică de pe scaun şi o luă în braţe.

– Nu renunţa încă. Dacă stafia asta este aşa de insistentă cum spui, va găsi calea de a-ţi spune mai mult. Sau mie. Trebuie doar să avem răbdare.

Ea îşi rezemă fruntea de umărul lui şi îl strânse la piept. Jake o simţi relaxată şi încuviinţă încet:

– Da, probabil ai dreptate. Mulţumesc. Ea îşi ridică privirea cu un zâmbet care îi lumină chipul şi îl făcu să se simtă de parcă ar fi fost lovit. Scuze, n-am vrut să te plictisesc. Sunt sigură că nu m-ai chemat aici să-ţi dau o lecţie de istorie, aşa că s-o lăsăm acum şi să ne concentrăm asupra prezentului.

El îi răspunse cu un sărut.

– Acum, că ai spus asta, am o idee sau două de cum ne-am putea petrece timpul împreună, murmură el trecându-şi mâinile pe spatele ei.

Ea se înfioră.

– Hmm, sunt convină. Ce-ar fi să-mi arăţi şi restul casei? Nu cred c-am văzut dormitoarele încă.

Jake simţi că ea glumea şi îi zâmbi.

– Exact ce am intenţionat. Vino.

Când el o luă de mână să urce scara, uită tot despre stafii şi strămoşi. Singura care conta era Melissa. N-ar fi vrut niciodată s-o lase să plece.

Capitolul 26

– S-a hotărât în cele din urmă, vă căsătoriţi în septembrie aici, apoi sir Fulke te duce la Thornby după o zi de petrecere.

Tatăl ei îşi frecă mâinile mulţumit, ceea ce era de înţeles, pentru că Sibell îl auzise spunând că negocierea contractului de căsătorie fusese o chestie obositoare. Probabil fusese fericit că s-a terminat, pentru că negociase ore întregi zestrea lui Sibell. Se pare că sir Fulke fusese nemilos, iar tatăl ei abia reuşise să-şi păstreze cumpătul, dat fiind temperamentul său dificil. Se pare că doar gândul că va ajunge să se înrudească cu o familie ilustră îl făcuse să-şi ţină gura, se gândi ea cu amărăciune.

– Da, tată. Sibell privi pe fereastră şi-i răspunse pe un ton searbăd. El o privi suspicios. Probabil se aşteptase la un ton afectat, la un refuz calm de a face ce i-a cerut. Sibell rămase nemişcată, aşteptându-l răbdătoare să termine. Dar deodată, enervându-se de neaşteptata ei supunere, el începu să străbată încăperea lovindu-se cu cravaşa peste picior.

– Asta e tot ce ai de spus? Pot să îndrăznesc să sper că ai înţeles în cele din urmă greşelile pe care le-ai făcut? o întrebă cu sarcasm.

– Da, tată. Ea îl privi pe furiş înainte de a continua să privească pe fereastră.

El îşi opri deplasările şi o apucă de bărbie.

– Când îţi vorbesc, să te uiţi la mine.

Ea făcu aşa cum i se ceru, dar pentru prima oară nu mai disimulă ura pe care o simţea pentru el. El se încruntă fixând-o curios.

– Ce mai pui la cale acum, hmm?

– Nimic, tată.

– Fii atentă, fato, dacă ai de gând să fugi înainte de septembrie, să te mai gândeşti. Te închid de-acum în casă şi o să mă asigur că nu mai ieşi nicăieri neînsoţită. Dacă e nevoie, te bat până rămâi fără suflare sau îţi rup picioarele. Ai înţeles? Lătră el subliniindu-şi cuvintele cu lovituri de cravaşă la fiecare silabă.

– Da, tată.

El scoase un zgomot nervos.

– Acum dispari din faţa mea. Şi fă-te utilă!

Sibell nu scoase o vorbă în apărarea sa la aceste acuzaţii neîntemeiate. Se răsuci pe călcâie, ieşind din încăpere cu un alt da, tată, ceea ce îl făcu să ia o călimară şi s-o arunce după ea. Călimara lovi uşa cu putere, chiar după ce ea o închise încet în urma sa, dar îl ignoră.

– La naiba cu fata asta, că mă sfidează! ţipă el.

Sibell zâmbi.

• • •

Implicată până peste cap în arborele genealogic al familiei Tylson şi simţindu-se vinovată că îi neglijase în ultimul timp pentru propria cercetare, Melissa se afla în birou când îi sună mobilul. Îl ridică absentă în timp ce verifica datele unui recensământ.

– Salut, Melissa Grantham!

– Mellie, aici e Steve.

Scăpă pixul, surprinsă, şi se aplecă să-l ia. Uită imediat de familia Tylson.

– Steve! Ce surpriză să te aud! Am crezut că vom comunica de-acum doar prin intermediul avocaților. Vocea ei nefiresc de veselă o zgâria și pe ea la urechi, iar pe el și-l imagina strângând din dinți. Foarte bine! Ignoră faptul că el o alintase intenționat, așa cum ei nu-i plăcuse niciodată, și îl întrebă dulce:

– Cu ce te pot ajuta?

– Păi... a trecut ceva vreme și m-am gândit că poate Jolie ar vrea să vină într-o vizită. Îmi pare rău, dar lucrurile au mers cam greu... părea jenat și așa trebuia să fie, se gândi Melissa cu vehemență. Nu-și văzuse fiica de săptămâni. Fu surprinsă să constate că își amintise de ea.

În urma divorțului i se încredințase ei custodia unică a lui Jolie, dar Steve primise dreptul de a o vizita oricând. Melissa precizase că dorește ca fiica ei să țină legătura cu tatăl ei, dar de câteva săptămâni Steve nu-și mai amintise de ea. Din moment ce el insistase cu cererea de a nu-i plăti pensie, Melissa își spusese că nu-i pasă. Dar nu era cinstit pentru Jolie.

– Va trebui să-mi întreb avocatul. Dacă nu intenționezi să-i mai plătești pensie, nu înțeleg de ce vrei s-o vezi.

– Melissa, pentru numele lui Dumnezeu, ți-am spus că nu-mi permit asta. Nu că n-o vreau pe copilă. Te rog, fii rezonabilă, știi că o iubesc. E și fiica mea.

– Precis.

– Nu-ți cer decât o scurtă vizită. Are... hmm... o soră pe care n-a văzut-o încă și m-am gândit că... o, nu știu. Poate că nu e o idee bună. Ultima ei vizită n-a fost chiar un succes.

Melissa se uita pe fereastră, iar gândurile i se învârteau în cerc. *Daisy a născut deja, Steve are altă fiică.* De ce nu le-a spus? *Cel puțin o putea informa pe Jolie despre naștere.* Și probabil se va căsători și el curând, nu așa a spus când a sunat

prima oară pentru sistarea pensiei? Melissa închise ochii aşteptându-se să se simtă afectată, dar descoperi că nu mai simţea decât o uşoară iritare. De fapt, nu-i mai păsa ce face el. Ea mersese înainte.

Dar oare el spunea adevărul în privința banilor? Păruse destul de obosit, dar ea presupuse că, având de făcut faţă la doi copii, nu prea apuca să doarmă. Oare situaţia sa financiară era chiar aşa de rea? De fapt, totul de la asta pornea.

– Ascultă-mă, Steve, dacă trimiţi o adresă avocatului tău spunându-i că eşti de acord să plăteşti din nou pentru Jolie imediat ce-ţi revii financiar, o poţi vedea. Dar să nu-mi aduci scuze înşelătoare. În momentul în care devii solvabil, plăteşti. E clar?

– Bine, dar tot nu cred că e cinstit. Tu ai o casă mare, rude bogate...

– Pentru ultima oară, Steve, asta nu e casa mea şi, chiar dacă o voi moşteni într-o zi, nu-mi va îmbunătăţi situaţia financiară. Din contră. Casa asta înghite foarte mulţi bani, costurile de întreţinere sunt astronomice. Iar eu şi Jolie trebuie să supravieţuim cu ce câştig, ceea ce abia acoperă hrana, îmbrăcămintea şi benzina. Dorothy a trimis o declaraţie judecătorilor în care spune că nu mă subvenţionează în vreun fel, astfel că nu o duc mai bine ca înainte. Singura diferenţă este că Jolie e fericită aici şi merge bine la şcoală.

Steve oftă.

– Bine, bine, o să trimit scrisoarea aia blestemată. Când poate veni Jolie?

– Va trebui s-o întreb. Ai o dată anume în minte? Poate pleca de la şcoală de joi.

– Ar fi bine în weekendul ăsta. Aş putea s-o iau sâmbătă dimineaţa şi s-o aduc înapoi duminică? Vineri ar fi cam greu pentru Daisy... vocea lui sună cam încordat, iar

Melissa se întrebă dacă avea probleme cu ea. Dar gândul acesta n-o înveseli deloc, aşa cum s-ar fi întâmplat cu luni în urmă, fu doar semnul că depăşise cu adevărat în cele din urmă dragostea pentru Steve.

– Nu văd de ce nu. Jolie ar putea să refuze să meargă, dar ea o va convinge. Era corect să aibă o legătură cu tatăl ei, chiar şi sporadică. Ne vedem sâmbătă.

– Mami, chiar trebuie să mă duc? se văicări Jolie bosumflată cu ochii ei de culoarea chihlimbarului, întunecaţi şi prevestitori de furtună.

– Haide, de ce nu te-ai duce? Melissa îşi îmbrăţişă fiica. Nu ţi-ai văzut de mult tatăl. A fost ocupat cu munca şi noul copil, dar acum s-a mai eliberat, minţi ea. Ca un copil îşi încrucişă degetele la spate. Şi te rog să te porţi frumos cu... prietena tatălui tău.

– Dar tocmai asta e, nu vreau să-i văd nici prietena, nici progeniturile lor. Îi urăsc!

– Jolie, nu-i urăşti. Acele progenituri cum le numeşti sunt surorile tale mai mici. Am crezut că-ţi plac bebeluşii. Ultima oară când ai fost la ei ai spus că Daisy e drăguţă.

– Da, am spus, dar e vina lor că nu mai suntem o familie acum.

– Nu, Jolie, ascultă-mă. Ceea ce s-a întâmplat între mine şi tatăl tău s-ar fi întâmplat oricum, chiar dacă o cunoştea sau nu pe Daisy. Nu trebuie s-o învinuieşti, chiar dacă şi eu am făcut asta la început. Nu se poate dansa decât în doi, aşa se spune. Şi ea, şi tatăl tău au fost vinovaţi în egală măsură. Melissa oftă. Şi ştii ce? Acum realizez că eu şi tatăl tău nu ne prea potriveam şi...

– Şi de ce v-aţi căsătorit? strigă Jolie cu pumnii strânşi.

– Pentru că ne iubeam pe-atunci, dar asta a trecut. Te îndrăgosteşti de persoana nepotrivită şi lucrurile în final nu

merg bine, cu sau fără amestecul altora. Şi aşa s-a întâmplat.

– Ai spus că el ne-a părăsit.

– Am fost supărată atunci, cred că încă îl mai iubeam. Acum nu-l mai iubesc şi văd că avea dreptul să plece de-acasă.

Jolie se luptă să asimileze aceste informaţii pe moment, apoi îşi îngropă faţa în umărul mamei.

– Totuşi, nu-mi convine. Vocea ei înăbuşită de tricoul Melissei păru foarte slabă. Melissa o mângâie pe spate, apoi o ţinu la piept.

– Ştiu, iubito, dar uneori lucrurile sunt dificile o vreme înainte de a merge bine. Luă chipul fiicei sale în mâini. Suntem fericite aici, nu? Jolie încuviinţă. Iar tatăl tău e fericit acolo cu Daisy şi copiii, aşa că, după cum vezi, totul e bine acum.

– Nu mai eşti tristă? Ai plâns aşa de mult o vreme.

– Acum sunt bine. Iar Melissa a realizat cu uimire că avea dreptate. N-o mai durea acum să şi-l imagineze pe Steve cu altcineva, iar toată mânia faţă de el se risipise. Învăţase aşa de mult în ultimul an, era acum o persoană cu propriile drepturi, puternică şi independentă. Relaţia ei cu Jake era diferită de cea cu Steve. O ajutase să înţeleagă că, dacă ar fi continuat căsnicia cu Steve, ar fi fost un dezastru. Dragostea adolescentină se transformase în altceva după naşterea lui Jolie, dar n-ar fi putut să dureze, înţelegea asta acum. Ceea ce simţise atunci era o umbră a ceea ce simţea pentru Jake. Şi Roger, insista o voce slabă. O ignoră.

– Ce spui, Jolie? Vrei să te duci? Doar pentru două zile. Nu vrei să-ţi vezi sora mai mică?

– Cred că da. Tess era dulce când am văzut-o ultima oară, oftă Jolie. Bine, mă duc. Dar, dacă nu-mi place, vii să mă iei?

– Sigur că da. Numai să mă suni. Dar, Jolie...

– Da?

– Promiţi că vei încerca să vezi lucrurile altfel de data asta? Cred că eşti destul de mare. Sunt sigură că Daisy se simte stânjenită când eşti acolo. Situaţiile de genul ăsta nu sunt uşoare pentru nimeni.

– Bine, o să fac tot posibilul.

Steve a ajuns la scurt timp după ora nouă, privind încruntat conacul.

– E frumos locul, observă el.

– Da, nu e rău. Şi, dacă acesta nu era cel mai mare adevăr pe jumătate spus al anului, Melissa nu mai ştia ce era. Nu mai trebuia să adauge că, dacă n-ar fi fost un idiot, s-ar fi bucurat alături de ea de toate acestea. Vedea pe chipul lui că realizase asta şi singur. Să vă distraţi bine. O sărută pe Jolie îndreptând-o spre maşină. Încearcă să te comporţi bine. Îi făcu semn cu ochiul să-i arate că glumea.

– Da, mami. Melissa îşi ascunse un zâmbet când Jolie se aşeză lângă Steve în BMW, o maşină pe care se vede că şi-o mai putea permite.

– Nu te-ai obişnuit să trăieşti singură, nu?

Melissa ştiu că el încerca să sublinieze că ea nu se descurcase fără el, dar, în cele din urmă reuşise, iar observaţia lui n-o mai supăra. Îi zâmbi.

– De fapt, am putut foarte bine. Am vrut să închiriez o casă în vecinătate, dar Dorothy avea nevoie de cineva aici, aşa că ar fi fost o nebunie să nu-i accept oferta de a locui aici. Iar asta a fost foarte bine pentru amândouă. Nu-mi mai fac probleme că o las singură pe Jolie.

– Înţeleg.

Steve păru surprins că ea nu muşcase momeala aruncată. Cu un an în urmă ar fi urmat replici dure, dar Melissa

nu simţise nevoia să se apere. Fu o descoperire care îl eliberă.

Steve îşi privea fosta soţie şi deschise gura ca şi când ar mai fi vrut să spună ceva, apoi păru să se răzgândească. Ea se întrebă dacă regretă cumva, dar, chiar dacă regreta, n-o arăta. Ştia că nu e un sentimental şi nu avea regrete inutile. Îşi croise un cuib nou şi acolo stătea. El se întoarse brusc.

– Ne vedem mâine-seară.

Capitolul 27

– Maude eşti aici? E ceva ce trebuie să discut cu tine şi...

Sir Gilbert vârî capul pe uşa solarului şi se opri la mijlocul frazei, cu gura deschisă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce înseamnă toate astea?

Sibell îşi ridicase capul de pe umărul soţului său chiar când începuse sir Gilbert să vorbească, dar Roger o mai ţinea de mână. Stăteau aproape lipiţi unul de celălalt la fereastră. Nu se mai văzuseră de câteva zile, dar în cele din urmă tatăl ei se îmbunase şi o lăsase să facă o vizită scurtă la Idenhurst. Maude, amabilă ca întotdeauna, aranjase o întâlnire pentru ei.

– Păi, noi... Sibell nu prea ştia cum să explice, dar fu scutită de efort când Maude dădu buzna pe scări intrând în încăpere în urma soţului ei.

– Chiar aşa, Gilbert, dacă voiai să vorbim puteai trimite pe cineva după mine, îi spuse. Intră şi ia loc şi nu mai privi pe toată lumea de la înălţimea ta. El se supuse cam fără chef, încruntându-se. Acum, spune. Ce vrei să discutăm, bărbate?

Când el ezită, Maude adăugă: Nu am secrete faţă de cei doi, aşa că te rog vorbeşte deschis.

– Foarte bine, presupun că e bine, pentru că-l priveşte pe acest tânăr. Arătă spre Roger, iar Sibell îl simţi crispându-se. Ea îl strânse de mână, iar sir Gilbert îşi drese

glasul. Când a sosit, sir Roger mi-a vorbit într-o chestiune privată, iar la vremea aceea n-am putut să-l ajut. M-am gândit mult totuşi şi cred că e de datoria mea să încerc. Se uită la Maude cu oarecare teamă în priviri. Dar nu vreau să fac ceva care te-ar putea afecta, dragostea mea.

– Ştiu că nu m-ai afectat niciodată în mod conştient, dragul meu soţ. Vocea lui Maude era blândă, calmă şi asta păru să-l încurajeze să continue. Trase aer în piept cu putere.

– Ştii că am fost logodiţi la o vârstă foarte tânără şi că a existat o vreme când, tânăr fiind, m-am gândit sạ mă revolt împotriva hotărârii tatălui meu?

– Mda, poate. Ai mai spus asta o dată sau de două ori.

– Păi, pe-atunci nici nu te cunoscusem şi habar nu aveam cât suntem de potriviţi. Cu un an înainte de a ne căsători, a existat o femeie de care am crezut că m-am îndrăgostit, aşa am crezut o vreme. Se numea Ema. Făcu o pauză aşteptând reacţia ei, dar, văzând că soţia sa nici nu se mişcase, continuă cu greu. M-am pripit şi i-am promis că mă voi căsători cu ea şi cred că aş fi făcut-o dacă tatăl meu nu mi-ar fi amintit de obligaţia pe care o aveam faţă de tine.

– Emma de Langford, şopti Roger fără a-l pierde din ochi pe Gilbert care îl auzi şi încuviinţă.

– Da, acest tânăr e fiul ei şi eu... ar putea fi sau nu şi fiul meu. Ajungând la sfârşitul confesiunii, Gilbert lăsă capul în jos aşteptând verdictul.

Maude se ridică de pe scaun şi se duse la soţul ei prinzându-l cu ambele braţe de după gât. Îşi rezemă fruntea de creştetul soţului ei.

– Aş spune că aveai obligaţia să afli cumva, dragul meu. Există mijloace prin care să verifici.

El îşi ridică privirea, observând că ea era foarte calmă şi

încă i se adresa cu dragul meu. Oftă din greu şi încuviinţă.

Maude continuă.

– În special de când fericirea viitoare a lui Roger depinde de tine.

– Fericire viitoare? O, te referi la bani. Dar e adult şi s-a descurcat destul de bine deja. Roger încuviinţă crispat încă alături de Sibell, pe care o strângea de mână cu putere.

– Nu, imbecilule! Exasperarea se simţea în vocea lui Maude şi îl împinse pe Gilbert înainte de a-şi încrucişa braţele la piept. Cinstit vorbind voi, bărbaţii, sunteţi aşa de orbi câteodată. Nu vezi ce ai în faţa ochilor? Arătă spre cei doi îndrăgostiţi de pe bancheta de la fereastră. Roger nu-şi poate declara identitatea în faţa lui John de Ashleigh fără sprijinul tău. Cum s-ar putea compara cu sir Fulke de Thornby în situaţia actuală? Dar, dacă i-ai susţine propunerea, tatăl lui Sibell n-ar putea să-l refuze. Pentru un om ca John contează foarte mult apartenenţa la o familie mare, chiar dacă a ta nu este la fel de ilustră ca a lui sir Fulke.

– Dar spuneai... adică ... trebuie să stabilim mai întâi că Roger e fiul meu, nu?

– Nu prea ai mult timp şi, în plus, nu există nicio îndoială, doar tu nu eşti sigur.

– Cum poţi fi aşa de sigură? Gilbert era uluit.

– I-ai văzut vreodată pe Roger şi Katherine râzând împreună? îl întrebă Maude. Când el clătină din cap, ea continuă: Eu i-am văzut. Şi ştii cum spune lumea că ea seamănă mult cu tine. La fel şi Roger. Oricine poate vedea. Nu mă înşel. Gilbert o privi copleşit şi luă una din mâinile ei mici în palmele sale mari. O sărută încet.

– Eşti o femeie cu adevărat remarcabilă, Maude. Nu-mi reproşezi nimic?

– Numai faptul că n-ai venit mai devreme la mine cu

problema asta. Altceva nu regret. Poate faptul că acest tânăr a crescut fără tată. Privirea ei se mohorî o clipă, iar Sibell ştiu că se gândea la Roland. Singurul ei fiu atât de tânăr şi nechibzuit, care nu avusese şansa să se maturizeze.

Sibell se cutremură amintindu-şi cumplitul secret pe care i-l împărtăşise Roger cu privire la adevărata soartă a defunctului său soţ şi se rugă ca Maude să nu afle niciodată ce se întâmplase cu fiul ei de fapt. *Te rog, Doamne, las-o să creadă c-a murit pe câmpul de luptă. E cel mai bine.*

Maude clătină din cap revenind la chestiunea în cauză.

– Gilbert, trebuie să faci ceva. Dacă nu acţionezi curând, John va încerca s-o mărite pe Sibell cu sir Fulke şi ştii ce cred eu în această privinţă. Se cutremură dezgustată.

– Adevărat. Foarte bine, voi face primul pas, vom merge la Langford poimâine. Spuneai c-ai fost crescut de un unchi? Se uită la Roger care încuviinţă. Mi-l amintesc, am fost amici cândva, iar, dacă el confirmă varianta ta, voi lua cuvântul lui de bun.

– Gilbert, înţeleg că mama lui Roger a murit? Maude păru dintr-odată nesigură, ceea ce nu i se întâmpla des.

– Da. Gilbert o privi în ochi. Şi aşa a fost pentru mine de când ne-am căsătorit, dragostea mea. Ai cuvântul meu. Maude zâmbi, iar Sibell răsuflă îndelung, dând afară aerul pe care nu ştia că-l are în plămâni. Poate totul va fi bine de acum.

• • •

Când BMW-ul ieşi pe autostradă, altă maşină, una mică şi cam deteriorată, apăru în faţa porţii şi opri. Melissa îşi făcu mâna streaşină să vadă cine putea fi. Chipul rotund care coborî de pe locul şoferului îi era foarte cunoscut, astfel că zâmbi şi strigă:

– Colin!

El îi făcu semn emoţionat, iar ea alergă în întâmpinarea lui.

– Bine ai venit, e o surpriză! Nu mă aşteptam!

– Am găsit ceva foarte interesant la British Library ieri. Se aplecă şi luă de pe bancheta din spate o bucată mare de hârtie. Uite, e o schiţă a zonei datate 1523. Arată Ashleigh şi toate proprietăţile din jur, chiar şi Idenhurstul. Acum putem în sfârşit să vedem unde locuia familia Presseille.

Melissa luă fotocopia de la el şi o studie cu atenţie.

– Extraordinar, Colin! Este firesc ca biblioteca locală să fie prea mică pentru a adăposti astfel de documente de preţ: ar fi trebuit să mă gândesc să mă duc la Londra. O copie a acestuia ar trebui păstrată la Kent History Centre. Îi voi spune lui Jenny. E grozav!

Examinară harta.

– Aici e Ashleigh, îi arătă Colin, iar o parte din pământurile de la Idenhurst sunt la dreapta lui. Aici. Cred că linia asta şerpuitoare e râul Idun care separă proprietăţile. Să facem o plimbare să vedem unde-l găsim.

– Bine, lasă-mă doar să-i spun lui Dorothy. Mă întorc imediat.

Au pornit într-o plimbare în pas vioi pe cărările pe care ea le străbătuse cu Jake. Russ alerga înaintea lor, foarte fericit că i se oferise o ieşire în plus. Melissa a pornit cu nerăbdare cu paşi mari, dar era o zi foarte caldă şi soarele ardea. Curând a trebuit să-şi ajusteze paşii cu ai lui Colin care se deplasa mai greu, astfel că au slăbit ritmul. Când s-au apropiat de râu, Melissa şi-a amintit de teama iraţională pe care o simţise pe pod şi s-a uitat stânjenită la hartă.

– Vechiul pod e singura trecere peste râu? a încercat să facă să sune ca o întrebare obişnuită.

– Hmm cred că da, doar dacă nu vrei să facem un ocol mare. Colin părea pierdut în gândurile sale şi din fericire

n-a observat că vocea i-a tremurat uşor. Uite-l.

Ajunseseră la el pe neaşteptate ca şi ultima dată, dar Melissa a trebuit să se forţeze să meargă înainte. *Nu fi proastă,* s-a admonestat singură. *Nu e nimic înspăimântător aici.* Dar trupul ei nu asculta de raţiune, iar maxilarele i se încleştaseră. A început să respire repede, superficial. Şi Russ se oprise şi nu prea părea dornic să meargă mai departe, chiar dacă nu mârâia de data asta.

– Vino să sărim poarta, e ruginită, a spus Colin, iar ea l-a urmărit cum reuşeşte să sară peste poartă. Balamalele vechi ruginite au protestat, şi ea s-a întrebat dacă metalul obosit va mai suporta un asalt. Nu exista altă cale de a trece, astfel că a luat căţeluşul şi a mers repede înainte. I l-a dat pe Russ lui Colin peste poartă, apoi a urcat şi ea cât a putut de repede, a ajuns în siguranţă de partea cealaltă a gardului, fără a ceda senzaţiei de frică. Răsuflând uşurată s-a grăbit în urma lui Colin şi a câinelui pe o altă cărare care se putea distinge, mai puţin folosită, dar care se vedea distinct totuşi. Iarba era mai înaltă pe partea aceasta a râului şi părea lăsată să crească liber.

– Mă întreb cui îi aparţine acum? a întrebat ea, dar nu a primit răspuns.

Ştergându-şi broboanele de sudoare de pe frunte cu o batistă mare, Colin s-a oprit să se mai uite o dată la hartă şi să verifice unde se aflau. Cu fiecare minut era tot mai cald.

– Dumnezeule, n-am mai făcut asemenea efort de ani întregi, a spus el gâfâind. Faţa îi era roşie, congestionată şi abia respira. Ar fi fost bine să-mi fi adus o pălărie, a murmurat el pentru sine şi să fi făcut jogging zilnic în ultimii douăzeci de ani sau cam aşa ceva.

A urmărit cărarea pe care se aflau cu degetul pe hartă. Va trebui să mai mergem o vreme, apoi cred că vom găsi

conacul undeva pe-aici. A arătat la stânga.

– Bine, să mergem.

În final s-au oprit din nou, iar Melissa a privit în jur.

– Nu e nimic aici, Colin. Doar iarbă. Vocea ei era marcată de dezamăgire. Ştia că era puţin probabil ca acel conac să supravieţuiască intact, dar măcar o parte din el să fi rămas în picioare. Dăinuiseră multe alte case vechi, împreună cu generaţiile de proprietari. Aici nu era nimic.

– Păi am ştiut asta, altfel ar fi fost marcat pe hărţile apărute ulterior. Au mai rătăcit un pic prin buruienile înalte, căutând semne că ar fi fost o aşezare omenească.

– Oh! Cu un şir de sudalme Colin a început să sară într-un picior făcând un mic dans hazliu, iar Melissa şi-a întors capul să nu se vadă că râdea. Arăta a o variantă rotofeie a lui Charlie Chaplin.

Când a reuşit să se controleze din nou, l-a luat de braţ, binevoitoare.

– Ce-ai păţit?

– M-am poticnit de o blestemată de piatră. A arătat spre un bolovan uriaş, iar Melissa s-a aplecat să se uite. A dat vegetaţia la o parte ca să verifice mai atent.

– Mă bucur că ai făcut-o.

– Poftim?

– Cred că ai găsit exact ce căutam. Nu e o lespede oarecare, ci o piatră de fundaţie.

Colin a încetat să mai sară aiurea.

– Adevărat? O, în cazul ăsta va trebui să uit ce mi-a făcut.

Investigaţiile pe care le-au făcut în continuare au arătat baza unei clădiri, dar în afară de pereţi joşi, mâncaţi de vreme, nu mai era nimic altceva care să amintească de Idenhurst.

– Mă întreb ce s-a întâmplat cu conacul. S-au aşezat să se

odihnească pe o bucată de fundaţie, iar Melissa a scos nişte sticle cu apă din rucsacul mic. I-a întins una lui Colin şi a turnat apă din sticla ei într-un bol pentru Russ, înainte de a-şi potoli ea setea. A închis ochii din cauza soarelui puternic, încercând să-şi imagineze ce se întâmplase acolo.

– Probabil n-a mai fost folosit, a spus Colin privind câmpul.

– Hmm, eu cred c-a fost ras la pământ în timpul Războiului Civil, altfel o casă atât de impozantă ar fi supravieţuit, nu? Uşor modificată sau cu încăperi adăugate, dar n-ar fi dispărut ca acesta. Sunt sigură că am putea afla.

– Războiul Civil? Sigur! Colin şi-a lovit fruntea cu podul palmei. Acolo am citit numele. Ce idiot! Ar fi trebuit să-mi amintesc.

– L-ai văzut menţionat într-un document despre război?

– Da, într-un volum vechi al unui tip eminent pe care l-am citit cu mult timp în urmă. Mi s-a aprins un bec atunci, dar pentru nimic în lume nu mi-am amintit unde l-am văzut. L-am căutat din nou imediat ce m-am întors şi ţi-am fotocopiat pagina.

– Îţi mulţumesc, Colin. Ce păcat totuşi că n-a rămas niciun perete din tot conacul! Mi-ar fi plăcut să-l văd.

Au rămas apoi o vreme la soare, pierduţi în gânduri despre trecut, înainte de a se întoarce la Ashleigh.

• • •

– Melissa, vrei să te măriţi cu mine? Cuibărită confortabil în patul mare al lui Jake şi pe jumătate adormită după partida de dragoste recentă, întrebarea a luat-o prin surprindere pe Melissa.

– Poftim?

– Ai auzit ce ţi-am spus, a mustrat-o Jake. La naiba, Melissa! Nu mai vreau să mă furişez aşa. Vreau să arăt

lumii că suntem împreună. Ea l-a implorat să păstreze secretă legătura lor până ce va fi sigură pe sentimentele ei, iar până acum el îşi respectase promisiunea. Vreau să le spun fetelor de noi, chiar dacă din privirile ciudate pe care le-am primit recent cred că ele suspectează că se întâmplă ceva. S-a sprijinit într-un cot ca s-o privească. Melissa, te iubesc. Nu ne putem logodi măcar?

Privind în ochii lui albaştri, ea a ştiut că Jake nu minte. Sau nu voluntar. Dar cum să ştie că nu era impulsionat de Roger? Era adevărat că stafia nu mai intervenise în ultimul timp în partidele lor de dragoste, dar îi simţeau prezenţa încă. Roger nu dispăruse, încă le bântuia visele. Nu era dispusă să dispară până ce nu-şi va atinge scopul. Indiferent care era acela.

– Mă iubeşti cu adevărat, Jake? Cum poţi fi sigur că nu Roger îţi pune aceste cuvinte în gură? Durerea din glasul ei l-a făcut să lovească puternic cu pumnul în tăblia patului, iar ea l-a văzut cum strânge din maxilar ca să nu-şi strige frustrarea cu glas tare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! Sigur că sunt convins! Ce să fac ca să-ţi dovedesc?

– Scapă de Roger, a murmurat ea întorcându-i spatele ca el să nu vadă lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

– Melissa.... Încet, el a întors-o cu faţa spre el şi a luat-o din nou în braţe. I-a şters lacrimile cu degetele. Iubito, nu pot scăpa de el, dar sunt convins că, în timp, el va pleca de bunăvoie. Până atunci nici tu, nici eu nu avem ce face. Când va pleca, jur că voi continua să te iubesc. Numai pe tine. A mângâiat-o pe spate, murmurându-i cuvinte de alean de parcă ar fi fost copil, dar ea a rămas în aceeaşi stare mizerabilă. Îşi dorea din toată inima să-l poată crede, dar în momentul acela era imposibil.

– Regret, Jake, dar nu mi se pare corect să mă angajez în

vreun fel cu tine până nu sunt sigură. Te iubesc şi eu, dar în acelaşi timp îl iubesc şi pe Roger. Când îl văd sau îi aud doar glasul... am aceleaşi trăiri pe care le am când sunt cu tine. Vă confund în mintea mea şi nu pot face diferenţă între voi. Dacă nu poţi suporta asta, voi înţelege. Poate dacă nu ne-am mai vedea o vreme?

– Nu! Vehemenţa din vocea lui i-a uluit pe-amândoi. Nu, a spus apoi ceva mai blând, nu suport să nu te mai văd. Voi încerca să am mai multă răbdare.

Melissa s-a cuibărit alături de el, inhalându-i mirosul trupului, dar nu putea detecta decât mirosul de cal şi de piele. S-a întrebat dacă-l simţea şi Jake, dar nu îndrăznea să-l întrebe.

Capitolul 28

– N-ar fi trebuit să vii, e prea periculos.

Roger înfruntase din nou pericolul de a urca în camera lui Sibell pe fereastră, pentru a-şi lua un rămas-bun prelungit. Îi puse un deget pe buze şoptind:

– Cum aş fi putut să nu vin, iubita mea? Aşa cum merg lucrurile va mai dura mult până îţi voi revedea chipul frumos.

Ea nu mai avu nevoie de niciun îndemn când Roger începu s-o dezbrace...

Era aproape de asfinţit când el se întoarse la Idenhurst.

– Mă voi întoarce imediat ce va fi posibil, apoi voi spune lumii întregi că suntem soţ şi soţie, promise el.

– Să ai o călătorie plăcută, să aibă grijă Domnul de tine! Şi, te implor, fii atent.

Sibell urmări de la adăpostul pădurii cum sir Gilbert şi jumătate din oamenii săi porniră cu toată viteza în acea dimineaţă de iulie, hotărâţi să ajungă în nord. Impresionau pe oricine cu armele lucind la soare, cu caii lor mari pufăind nerăbdători să pornească.

Îl căută din priviri pe Roger care călărea în faţă pe calul său masiv, Snowflake. Entuziasmul lui faţă de călătoria propusă fusese evident, exaltarea lui, molipsitoare cât fusese cu ea, dar acum, că plecase, ea îşi simţea inima grea. Ea ştia că

era singura posibilitate, iar el era entuziasmat în privința rezultatului, dar, văzând coloana de călăreți cum dispare într-un nor de praf, se simți foarte singură și lipsită de apărare.

Fuseseră zvonuri despre contele de March care venise la Sandwich cu o săptămână înainte împreună cu camarazii săi, Warwick și Salisbury cu oamenii lor. Sibell se temea că Roger și ai lui ar putea fi atrași în vreo luptă, deși Gilbert își asigurase soția că nu va face nimic necugetat.

– Nu mai sunt un puști cu mintea înfierbântată, îi spusese cu un zâmbet, iar această călătorie e necesară, știi asta. Îți promit că vom merge pe drumul scurt și ne vom ține departe de necaz.

Sibell se rugă ca el să-și țină promisiunea.

• • •

– Jake, cum se face că nu vorbești niciodată despre soția ta? Luau masa într-un restaurant cochet, iar Melissa nu voia ca el să strice ziua vorbind despre viitorul lor. Simțise că se pregătea să-i spună ceva și se agăță și de un pai ca să-i distragă atenția.

– Karen? De ce mă întrebi? Jake se încruntă ușor.

– Sunt curioasă. Nu ești văduv de prea mult timp. Cred că ești încă în doliu.

El oftă.

– Mă vei considera un om îngrozitor dacă voi spune că nu sunt?

Melissa își ridică privirea și văzu durere în ochii lui. Întinse mâna peste masă și-și așeză mâna peste palma lui.

– Nu, dar aș vrea să cunosc motivul.

– Foarte bine, dar e o poveste lungă.

– Avem toată ziua la dispoziție.

El tăcu o vreme înainte de a-și începe relatarea:

Karen era foarte frumoasă, minionă, blondă, plină de

viață și, când ne-am cunoscut, am fost luat de val. Nu-mi venea să cred ce norocos eram când a fost de acord să iasă cu mine, ca să nu mai vorbim să se căsătorească. Am fost fericiți la început. Cred că ți-am spus c-am locuit la Londra, iar Karen era o femeie de societate, făcea mereu câte ceva, era ocupată. Când mi s-a oferit să devin partener aici la cabinetul din acest mic sat, au început discuții fără sfârșit.

– Nu voia să se mute?

– Nu. Am convins-o că va fi pentru scurt timp, doar o treaptă în cariera mea, apoi ne-am putea întoarce la Londra, în final. Dar, chiar dacă a fost de acord să se mute, nu credea că mă voi întoarce vreodată. Chiar și așa n-a făcut niciodată nici cel mai mic efort de a se adapta la viața la țară, ci a plecat în excursii nesfârșite la Londra la prietenele sale. Oftă. Apoi, după ce s-a născut Amy, a suferit destul de rău de depresie postnatală, iar lucrurile au mers din rău în mai rău.

– O, dragă!

– Așa a fost. Am încercat s-o ajut, am încercat. Am încercat să fiu înțelegător și răbdător, am angajat bone și babysitteri pentru ca ea să se poată duce în continuare la oraș, dar n-a mers. Faptul că se ducea și-și amintea ce-i lipsea o făcea să vrea să se întoarcă și mai des. A început să stea tot mai mult departe de casă, ignorând-o pe biata Amy. Aproape mi-a rupt inima.

În seara dinaintea morții, Karen parcă era apucată. Țipa la mine: „Nu mai suport, ți-am spus. Plec, nu încerca să mă oprești. Vreau divorțul imediat. Vei afla data de la avocatul meu". Nu am avut cum s-o opresc. Am implorat-o să mai suporte măcar câteva luni viața la țară. Nu puteam renunța la parteneriatul de la cabinet fără un preaviz, acum când partenerul meu, bătrânul doctor Montgomery, e bolnav și nu mai există altcineva aici, dar am promis că imediat ce lucrurile reintră în normal voi căuta altă slujbă la Londra.

Jake privi spre flacăra lumânării de pe masă, cu ochii săi albaştri ca două oceane de tristeţe. Melissa ar fi vrut să-l ia în braţe, să-l aline, dar el continuă:

„E prea târziu, Jake, mi-a spus Karen. Prea târziu pentru noi. Nu vezi? Ţie îţi place aici. Unul din noi va fi nefericit" Agăţându-mă şi de ultima fărâmă de speranţă, am întrebat-o ce se va întâmpla cu Amy dacă vom divorţa. Nu suportam ideea că aş putea s-o pierd. „O s-o ţii aici pe moment. Îi va fi bine cu dădaca", mi-a spus Karen. Ştiam că-şi iubeşte fiica şi că spunea doar lucruri care să mă supere, dar eu eram prea necăjit să mai argumentez.

Melissa îl strânse de mână cu putere, simţindu-i durerea ca şi cum ar fi fost a ei. Ştia exact prin ce trecuse el, tot necazul şi neputinţa de a crede că lucrurile puteau merge atât de rău.

– Apoi ce s-a întâmplat? şopti ea.

– Ştiam că ea are dreptate. Căsnicia noastră ajunsese la sfârşit, de fapt se încheiase de când ne mutaserăm. Atunci am făcut cea mai mare greşeală, am lăsat-o să plece, înainte de a avea şansa să gândesc raţional. Ea era bine atunci, eu la fel, desigur ar fi trebuit s-o opresc să plece, dar probabil nu gândeam clar. A mers cu viteză mare, fiind neatentă. Poate că din acest motiv a pierdut controlul maşinii şi a intrat într-un copac.

– Jake, nu trebuie să te învinuieşti. A fost şi vina ei sau poate accidentul a fost provocat de altcineva?

– Poate, era vreme foarte rea în acea seară, dar totuşi...

– Nu. Opreşte-te, nu e vina ta şi nu mai poţi schimba nimic, oricum. Trebuie să laşi totul în urmă.

– Ştiu că e timpul să merg înainte. Mă bucur că te-am întâlnit, poate împreună putem să ne înfruntăm demonii. Ce spui?

Melissa oftă încet. Ştia că el va pune această întrebare şi

nu-l putea amâna la nesfârşit.

– Da, curând, Jake, curând. Doar că mai am nevoie de puţin timp.

– Cum a fost vizita? Melissa amestecă în ceai înainte de a sorbi cu precauţie şi speră că vocea îi sunase obişnuit. Murea de curiozitate. Se pare că fiica sa petrecuse grozav. Jolie se strecurase pe uşa din faţă după ce-şi luase rămas-bun de la tatăl său. La rândul său, Steve înclinase scurt din cap înainte de a demara în trombă.

– Grozav! Tess şi Nell sunt chiar drăguţe, m-au plăcut şi ele pe mine. Tess m-a lăsat s-o hrănesc, iar Daisy a spus că de obicei nu lasă pe nimeni să facă asta în afară de mama ei. Când voi fi un pic mai mare, voi putea să am grijă de ele, aşa mi-a spus.

– Adevărat? Şi tatăl tău ce face?

– El e bine. Ştii, Tess m-a luat de mână şi a vrut să mă joc cu ea. E aşa de mică şi drăguţă! Un gând inspirat de dorinţă apăru în privirea ei. Mi-aş fi dorit să am fraţi şi surori aici. N-a fost prea grozav să fiu copil unic.

– Păi acum, când ştii că n-a fost aşa de rău la tatăl tău, te poţi duce oricând acolo. Iar aici o ai pe Amy. Nu-ţi este ca o soră? Melissa ignoră conştient acea mică voce interioară care-i amintea că, dacă n-ar mai fi fost aşa de încăpăţânată, cele două fetiţe ar deveni surori şi în realitate.

Jolie se însenină.

– Da, sigur. Tăcu o vreme înainte de a adăuga din senin: e de fapt foarte drăguţă, ştii.

– Cine, Amy?

Jolie începu să chicotească.

– Nu, mami, mă refeream la Daisy. E foarte drăguţă, am înţeles de ce o place tati, dar chiar e o persoană plăcută. Mi-a fost puţin milă de ea, era puţin cam obosită şi chiar

arăta epuizată. A spus că e din cauza fetelor.

– Asta e de crezut, spuse Melissa care o înţelegea. Cea mică are doar câteva săptămâni, dar cealaltă nu poate avea mai mult de un an şi jumătate, nu? Îmi amintesc că mi-a fost destul de greu cu un sugar, dar să mai ai şi un nou-născut e şi mai rău.

– Da. Jolie căzuse pe gânduri. E ciudat, mamă, eu n-am vrut s-o plac pe Daisy, chiar după ce mi-ai spus s-o fac. M-am tot gândit că ea ne-a stricat viaţa, dar, după ce m-am dus acolo şi am discutat cu ea, lucrurile au părut altfel. Ea spunea că s-a simţit prost că l-a luat pe tati de lângă noi, dar îl iubeşte cu adevărat, chiar şi când o scoate din minţi.

Melissa zâmbi.

– În acest caz, cred că e bine, pentru că nici eu n-o mai acuz de nimic. Iar tu vrei ca tatăl tău să fie fericit, nu?

– Da. Poate el şi Daisy vor veni să stea cu noi cândva?

Melissa se înecă cu o gură de ceai.

– Jolie, chiar nu cred asta. Se presupune c-o urăsc că mi-a furat soţul. Protestul sună cam neconvingător chiar şi pentru ea. Era ciudat, dar ideea de a o avea pe partenera fostului soţ în vizită nu mai suna la fel de revoltător pentru ea cum ar fi sunat cu un an în urmă. Cu toate acestea, chiar dacă Daisy nu era acea devoratoare de bărbaţi cum şi-o imaginase la început, faptul că ar fi trebuit să stea cu ea i se părea cam mult.

Jolie zâmbi.

– Dar nu? O urăşti nu?

– Nu, dar asta nu înseamnă că vreau să mă împrietenesc cu ea.

– De ce nu? Sunt sigură c-o să-ţi placă.

– Poate, dar deocamdată cred că e mai bine să nu stea cu noi. Poate peste un an sau aşa ceva.

În zilele care au urmat şi-a lăsat încă o dată deoparte slujba plătită, angajându-se într-o cercetare frenetică a lui Roger sau a oricărei menţiuni privind Ashleigh, Idenhurstul sau familia Presseille. Gândul la cererea în căsătorie a lui Jake a constituit un imbold, dându-i un nou scop, de parcă Roger ar fi impulsionat-o cumva. S-a bucurat de ajutorul lui Colin, al lui Jenny şi al unei colege care lucrase mai mult în comitatele din nordul Londrei, dar fără prea mare succes.

L-au găsit pe sir Gilbert Presseille menţionat într-un document vechi legat de bătălia de la Northampton de pe 10 iulie 1460. Contele de March, fiul lui York, a ieşit victorios, şi documentul îi menţiona pe unii dintre cei cărora le mulţumea pentru victoria sa. Sir Gilbert era unul dintre ei.

– Ce a făcut până acolo? Northampton este la multe mile distanţă de aici. Crezi c-a fost yorkist tot timpul?

– E posibil. Mulţi oameni din Kent par să fi fost de partea ducelui, dar putea fi o decizie de ultimul moment. Cred că nu vom afla niciodată.

– O, acesta este cel mai încâlcit caz la care am lucrat vreodată, bombăni Melissa. Din nefericire era şi cel mai important şi nu-l putea lăsa acum, chiar dacă lucrurile păreau să se fi oprit acolo.

– Trebuie să mai fie ceva, trebuie.

Câteva zile mai târziu, uită complet de Roger, pentru că avu loc un alt incident care îi ocupă mintea total, excluzând orice altceva.

– Nu, nu se poate! Melissa clătină micul container de parcă asta l-ar fi putut modifica în vreun fel. Acul indicatorului se încăpăţâna să rămână albastru. Şocată, se aşeză pe capacul închis al toaletei. Se părea că dorinţa lui Jolie se împlinea.

Cum s-a întâmplat asta? Fuseseră foarte atenţi. Cu excepţia acelei prime dăţi... Melissa ştia că asta era de-ajuns. Doar nu era prima oară în situaţia asta. *La naiba,* spuse, ar fi trebuit să *ştiu ce să fac,* mormăi ea. *Dumnezeule, se pare că sunt cea mai fertilă femeie de pe pământ.* Se privi în oglindă. *Melissa Grantham, eşti o idioată de primă clasă. Proastă, idioată.*

Probabil Jake ar fi încântat, ca şi toţi cei din familie. Toţi în afară de ea. Nu că nu şi-ar mai fi dorit copii, dar acesta n-ar fi fost conceput cum spunea ea în condiţii normale. Ce fel de copil ar fi rezultat din uniunea dintr-o fiinţă umană şi o stafie? Lăsă să-i scape un râset uşor isteric.

Adună-ţi gândurile, femeie, se admonestă ea încruntată în faţa oglinzii. *Nălucile nu pot procrea, tot aşa cum nu pot să învie niciodată. Acesta e copilul lui Jake, al nimănui altcuiva.* Îşi aplecă faţa, cuprinzând-o în mâini, şi încercă să scape de tensiunea acumulată prin masajul tâmplelor.

Şi acum, ce fac? I se păru că simte o atingere pe ceafă şi ridică din umeri. Dacă Roger încerca s-o împace acum, era prea târziu. Era doar vina lui, iar ea se săturase.

Numai dacă ar putea rezolva misterul! Dacă l-ar putea face să dispară. Dar încercase tot ce se putuse... sau nu?

– Nu, stai! exclamă ea. Strânse hotărâtă din dinţi. Era ceva ce nu încercase încă.

Capitolul 29

– Sibell, iubito, eşti o binecuvântare pentru cine te vede!

– Te-ai întors! Sibell fu uimită să-l vadă pe Roger la intrarea din faţă a conacului Ashleigh în plină zi, singur, dar, pentru că era atât de bucuroasă să-l vadă, uitase de tot, în afară de locul şi momentul în care se aflau. Zbură în braţele lui cu un mic strigăt.

– Aşa este, şi vin cu veşti excelente. Am fost recunoscut de sir Gilbert şi am venit să-ţi cer mâna oficial.

– Sir Gilbert e tatăl tău? Şi e de acord să spună tuturor? Când el încuviinţă, ea începu să râdă şi-l sărută. Clocotea de fericire când el îi întoarse sărutul cu pasiunea înăbuşită de multe săptămâni şi pentru un moment uitară amândoi de misiunea lui în această reîntâlnire binecuvântată.

– Ce înseamnă asta? se auzi vocea dispreţuitoare a lui Simon, care le strică idila. Se năpusti spre cei doi cu braţele încrucişate agresiv la piept, urmat îndeaproape de fratele mai mic, Edmund, care adăugă propriile comentarii.

– Păi ăsta nu e fiul acelei târfe, Langford? Ce zici de asta, frate?

Roger îngheţă şi lăsă să-i scape încet o sudalmă. Inima lui Sibell se pierdu undeva în gât şi începu să înghită convulsiv. N-ar fi trebuit să fie atât de neatenţi, dar adevărul era că văzându-l pe Roger după atâta timp uitase de orice altceva. Când era lângă el nu mai putea gândi raţional.

– Am venit să cer mâna surorii voastre, îi informă Roger foarte înțepat privind de la un chip neîncrezător la celălalt.

Ei își reveniră rapid din șoc și izbucniră în hohote de râs.

– Căsătorie? Cu tine? Asta-i bună, pe cuvântul meu!

Sibell bătu din picior.

– Încetați amândoi! A venit la tata, nu la voi. Lăsați-l în pace.

– O, pisicuța și-a scos ghearele! Zeflemeaua copilărească a lui Simon o înfurie și mai tare și era gata să-l pocnească peste urechi.

– Foarte bine, veniți pe-aici, sir. Sunt sigur că tatăl nostru va fi foarte interesat să audă ce aveți de spus. Edmund făcu o plecăciune studiată în fața oaspetelui, arătându-i calea. Roger reuși să-i arunce o privire lui Sibell cu care s-o liniștească, înainte de a trece pe lângă frații ei cu capul sus. În vizuina leului.

Simon o fixă pe Sibell cu o privire furioasă.

– Iar tu pleacă și lasă asta în seama noastră. E o afacere între bărbați. Sunt sigur că tata va trimite după tine dacă e nevoie.

Cu un zâmbet afectat își urmă fratele, iar Sibell rămase privind în urma lui plină de furie, dar neștiind ce să facă. O, numai dacă ar fi fost bărbat... la naiba, nu se va duce nicăieri. Avea dreptul să fie prezentă aici.

Exorcismul este un cuvânt urât. Include imagini cu demoni furioși, oameni posedați de diavol și practici de magie neagră. Melissei i se făcea rău de la stomac, dar nu vedea altă cale. Nu exista alternativă. Odată ce a luat hotărârea, a plecat imediat s-o caute pe Dorothy.

Bătrâna a privit-o cu îndoială la început.

– Eşti absolut sigură în privinţa asta? Sună cam extrem, drastic.

Melissei i-a trebuit multă persuasiune s-o facă pe mătuşă să înţeleagă că era absolut necesar.

– Nu mai pot continua aşa, Dorothy, îi spuse bătrânei şi trebuie să recunoşti că am încercat orice altceva. Mă face să-mi pierd minţile.

– Da, cred, dar.... Dorothy clătină tristă din cap. Am sentimentul că asta va face mai mult rău decât bine, dar pe de altă parte nu vreau să te văd suferind. M-am bucurat atât de mult că tu şi Jolie aţi venit să locuiţi aici, încât n-aş putea suporta să mă părăsiţi.

Melissa o îmbrăţişă pe bătrână şi o linişti:

– Nu vom pleca. Ne place aici. Ashleigh era casa lor acum, iar Melissa ştia că aşa va fi mereu. Dar refuz să împart casa cu Roger. Dacă el rămâne, curând vei trăi în casă cu o femeie nebună. Vorbesc serios.

– Păi, dacă aşa spui. Dorothy nu mai protestă, dar Melissa ştia că era încă tulburată.

Reverendul Brindle era un bărbat masiv, roşu la faţă, a cărui încredere de sine era evidentă după felul în care se purta. Era genul de vicar care se considera ales să-i conducă pe bieţii păcătoşi ai congregaţiei, se gândi Melissa critic. Evident, se considera şi îndreptăţit să-i judece. Melissa nu putu spune clar de ce îi displăcea omul acesta atât de mult, chiar de la început. Ea ştia doar că trebuia să se forţeze să fie politicoasă când el o privea de sus.

Reverendul Brindle şi-a adus şi un asistent, mic şi slab, nepermis de nou în vocaţia sa, domnul Atwell. Acesta n-a scos o vorbă, în afară de un salut politicos. Era evident că se temea de domnul Brindle, pe care-l privea cu admiraţie.

– La îndeplinirea unui ritual de exorcism este vital să existe şi al doilea preot, o informă Brindle, după ce făcu

introducerea necesară. Unul trebuie să fie pregătit să facă faţă unei opoziţii puternice spirituale şi psihice, iar, dacă primul preot nu mai rezistă, celălalt trebuie să preia conducerea.

Melissa fu gata să pufnească în râs. Nu şi-l imagina pe domnul Atwell apărând în prim-plan în moment de criză. Bietul om arăta de parcă şi-ar fi dorit să fie la multe mile depărtare. Oriunde, dar nu în această încăpere. Transpira din greu şi-şi fricţiona mereu palmele de sutana care-i era largă.

Ea îl opri la uşă punându-i o mână pe braţ. Dar chiar şi acest gest mic îl făcu să tresară.

– Sunteţi bine, domnule Atwell? îi şopti.

– Eu... vedeţi... îşi drese glasul. Voi fi bine. Numai că nu m-am gândit niciodată că... adică noi am fost învăţaţi în colegiu despre astfel de lucruri, dar nu mi-am imaginat că va exista cineva care... adică...

Melissei i se făcu milă de el.

– Aţi crezut că nu va exista nimeni care să facă în viaţa reală astfel de lucruri, aşa-i? El încuviinţă cu ochii măriţi de teamă.

– Da, da, exact la asta m-am gândit. Şi chiar din prima mea săptămână. Ezită, apoi înghiţi cu greu. Trebuie să vă spun... chipul îi păli şi mai tare şi se aplecă spre ea să-i şoptească încet, confidenţial: ...ce am văzut odată.

– O stafie?

– Da, da, în copilărie. N-am fost aşa de speriat în viaţa mea. Era ceva de rău-augur, plutea în jur... omul se cutremură. N-aş mai repeta experienţa aia.

– Regret, dar sunt chiar disperată, domnule Atwell. Stafia din casa asta mă bântuie de luni întregi. Dacă dumneata te-ai speriat numai de la ce ai văzut, imaginează-ţi cum este să trăieşti permanent cu ea în casă.

– O, desigur. Nu m-am gândit la asta. Făcu un efort vizibil să se adune. Păi, sunt sigur că domnul Brindle va face

orice să vă ajute, iar eu voi încerca să vă ajut şi să-l asist cât voi putea de bine.

– Mulţumesc, apreciez asta.

Odată ce discuţia lor şoptită ajunse la sfârşit, Melissa se îndreptă spre reverendul Brindle.

– Aţi mai făcut asta vreodată? Trupul îi tremura. Nici pentru ea această experienţă nu va fi mai uşoară ca pentru bietul domn Atwell.

– De câteva ori, şi m-am confruntat cu destul de puţină rezistenţă.

Probabil pentru că nu erau acolo spirite care să vă reziste, dar v-ar putea fi mult mai greu în casa asta, gândi Melissa, dar îşi păstră gândurile doar pentru sine şi doar încuviinţă.

– Vă rog, luaţi loc. Dorothy le arătă sofaua, iar el se aşeză cu greu înainte de a scotoci într-o geantă neagră mare. Scoase de acolo o Biblie, un crucifix, câteva lumânări şi un bidon cu apă sfinţită. Aşeză obiectele cu mare grijă pe o bucată de pânză albă imaculată, pe care o întinse înainte pe masa de cafea din faţa sa. Trecu la aprinderea lumânărilor care pâlpâiră de parcă şi ele ar fi fost tulburate. Domnul Atwell se aşeză alături de el cercetând încăperea.

Mâinile Melissei erau umede. O durere de cap se întrezărea cu hotărâre în spatele ochilor ei în ultima oră şi-şi dori ca totul să se termine cât mai repede. *Slavă Domnului că Jolie nu e aici.* Melissa nu-i spusese de această şedinţă de exorcism şi spera că totul se va termina când va veni fiica ei de la Amy. Se uită la Dorothy care stătea cuminte în cealaltă parte a camerei părând resemnată. Mâinile bătrânei erau strânse în poală ca şi cum ar fi fost gata să se roage. Melissa se întrebă dacă Dorothy avusese dreptate. Oare făceau mai mult rău decât bine?

Exorcism. Cuvântul avu ecou în mintea ei şi parcă o înjunghie în ceafă. Durerea începu să pulseze în creierul ei

cu putere. *Oare idiotul ăsta nu poate să se grăbească?* Îi venea să țipe de frustrare.

– Sunteți sigur că va merge, domnule Brindle? Își împleti degetele în poală ca să reziste să nu-și roadă unghiile.

– Dragă doamnă Grantham, Biserica există ca să distrugă lucrarea diavolului și se pare că aveți o anume prezență demonică în casa asta. Vom aduce aici puterea Domnului să influențeze salvarea de rău și să realizeze o curățire spirituală a acestei case. Cred că o să vă fie de mare folos.

Melissa avea îndoieli serioase, dar nu spuse nimic când omul începu o rugăciune.

– *Ooo! Așteaptă! Ascultă-mă!* Chemarea lui o făcu să sară în sus și fu privită cam iritat de domnul Bridle. Se uită la ceilalți prezenți în încăpere, dar ei nu păreau să fi auzit ceva. *Roger, te rog, trebuie să facem asta,* răspunse ea vocii tăcute din capul ei și încercă să se concentreze pe cuvintele preotului. *E pentru binele tău.*

Preotul se ridică și începu să binecuvânteze casa, împrăștiind apă sfințită în cele patru colțuri ale camerei.

– Pace pentru casa asta și pentru toți cei care locuiesc în ea, intonă el. Să ne rugăm împreună. „Tatăl nostru care ești în ceruri... lăudat fie numele tău..."

Cuvintele cunoscute ale rugăciunii către Dumnezeu ajunseră la ea domolindu-i temporar mintea agitată cât ea recită împreună cu ceilalți. Apoi se relaxă puțin. Oricum, când ajunseră la „scapă-ne de rău...", simți cum îi scade puțin temperatura, iar dinții începură să-i clănțăne. Dacă ceilalți observaseră, ea nu știu. Privi repede prin încăpere, dar nu-l văzu nicăieri pe Roger. Oare va apărea sau vorbele preotului îl făcuseră să dispară pentru totdeauna? Cumva gândul la această posibilitate o făcu să țipe de frustrare.

„...vie împărăţia ta, puterea şi gloria acum şi întotdeauna. Amin". Când domnul Brindle încheie, cele două lumânări fură stinse de o palã de vânt. Preotul mai tânăr deveni pământiu, apoi înghiţi greu când pala de vânt trecu pe lângă faţa sa.

Preotul Brindle era mai dur şi neînduplecat şi ignoră întreruperea.

– Eliberează locul acesta, o, Doamne, de demoni şi de rău. Spirite, părăsiţi locul acesta pentru totdeauna...

Durerea de cap ajunsese la proporţii insuportabile, iar Melissa îşi prinse capul în mâini ca să domolească acele lovituri de ciocan.

– „În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh Amin". Îţi ordon să pleci de aici, să te duci în acel loc de dincolo de moarte pe care Dumnezeu ţi l-a pregătit să te primească şi să te vindece.

Durerea era agonizantă. Insuportabilă.

Preotul repetă ordinul către spirite să părăsească grabnic casa, iar Melissa deschise ochii ca să-l vadă pe domnul Atwell privind stupefiat spre şemineu. Se întoarse spre chipul de acum familiar al lui Roger pentru ultima oară, dar în locul acelui chip plăcut ochii ei întâlniră o imagine oribilă. Sângera, era lovit şi rănit, se clătina de parcă avea probleme să stea în picioare. Chipul îi era contorsionat de durere şi furie şi ea parcă vedea scântei zburând dinspre el. Se auzeau trosnete de furie şi frustrare, iar în mână ţinea sabia de parcă voia să se apere de mai mulţi atacatori. Melissa îşi ţinu răsuflarea şi se uită la Dorothy. Îl vedea şi ea? Se gândi că probabil îl vedea, pentru că bătrâna rămăsese cu gura deschisă, uluită, chiar dacă părea calmă. Uşa de la hol se trânti cu atâta forţă, încât zgudui pereţii, iar un tablou se desprinse. Lângă uşă apăru o crăpătură în perete, în zigzag. Domnul Atwell scoase un geamăt jalnic, vrednic

de dispreţ, şi se prăbuşi pe sofa leşinat. Fu ignorat de restul.

Fixând cu privirea acel spectru imposibil de lângă şemineu, preotul Brindle îşi ridică vocea ca să repete ordinul dat spiritelor pentru a treia şi ultima oară.

– Eliberează acest loc, o, Doamne, de tot răul...

– *Nu! Stai! N-am terminat!*

Melissa simţea că-i plesneşte capul din cauza vaietelor de durere. Era în pericol real de a fi extrem de bolnavă, chiar acolo unde se afla. Încercă să facă vocea s-o lase în pace, dar nu avea scăpare. Era ceva necruţător care o epuiza. Nu mai putea să suporte.

– Nu! Stop! Te rog, te rog, opreşte-te! strigă la preot, în timp ce suspinele îi zgâlţâiau trupul. Îşi sprijini din nou capul în mâini. Nu putem face asta, îmi pare rău, suspină ea. E greşit.

Domnul Brindle fu întrerupt în mijlocul propoziţiei şi se văzu că nu era obişnuit cu asta. O privi furios.

– Dragă doamnă Grantham, şuieră el, sunt omul Domnului, iar dumneata eşti probabil sub influenţa demonilor pe care am ajuns să-i alung. Te voi ignora.

– Nu! Vă rog! Trebuie să vă opriţi! E greşit!

Făcând un efort vizibil să se controleze, veni spre ea, punându-i mâna pe cap îngrijorat.

– Draga mea copilă, ce te face să crezi că e rău ca un suflet să-şi ia locul care i se cuvine, adică lângă Domnul? Nu aşa trebuie să fie?

– Nu, nu şi în acest caz. Nu încă. El, spiritul, are ceva care-l leagă de pământ, probabil ceva ce n-a reuşit să termine. Până nu va termina, nu se va putea odihni în pace niciodată. Vă rog să mă credeţi, sunt absolut sigură. Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji, dar durerea din dosul ochilor începea să cedeze. Vreau să plecaţi acum.

– Foarte bine. Cu buzele strânse el îşi recunoscu înfrângerea, chiar dacă temporară, confirmată de următoarele sale cuvinte... Nu voi continua astăzi, dar vă implor să vă gândiţi la decizia asta în zilele următoare. Voi veni bucuros altă dată, când sunteţi mai puţin mâhnită. Nu trebuie să fiţi prezentă dacă nu doriţi. Omul gândea clar că propriile sentimente erau miza aici, iar Melissa nu considera că trebuie să-i explice. *Lasă-l să creadă ce doreşte.* Nu era nicio diferenţă. Trebuia să găsească altă cale.

Domnul Brindle îşi adună lucrurile cu mişcări spasmodice, arătând că nu mai avea răbdare cu atâta stupiditate, dar nu putea continua fără acceptul ei. După un scurt la revedere, trăgându-l pe încă înspăimântatul, dar uşor restabilitul domn Atwell după el, dispăru.

Complet epuizată, Melissa rămase pe scaun, iar Dorothy îi conduse pe clerici. Figura furioasă de lângă şemineu se topise în umbră, imediat ce domnul Brindle oprise incantaţia. Melissa era singură. Deocamdată.

Capitolul 30

– Ai venit să... ce?

În locul tatălui lui Sibell, Roger îl avea în faţă pe cel mai mare frate vitreg, Henry, cel mai prost dintre ei. Se pare că John de Ashleigh ieşise să verifice câmpurile, astfel că Roger a trebuit să aducă problema sa în faţa moştenitorului. A încercat să rămână calm, să-şi repete solicitarea şi a doua oară, chiar dacă îl supăra că Simon nu-i spusese că tatăl său nu este acasă.

– Tatăl tău se întoarce curând? Dacă nu, pot să revin mai târziu.

Henry îl privea cu ochii săi periculos de închişi, de pară i-ar fi căzut din orbite. Roger îl privi şi el prudent.

– N-am idee, spuse Henry. Şi ce te face să crezi că o va lăsa pe Sibell să se mărite cu un cavaler bastard, fără avere?

– Nu sunt fără avere, protestă Roger pe un ton egal, în pofida provocării. Voi moşteni ceva de la unchiul meu matern, Roger Langford cel mare.... începu el, dar, cu o explozie de furie, Simon sări de pe scaun, aşezându-se pe o banchetă învecinată, şi începu să-l împungă pe Roger la mijloc.

– Nu ne pasă câte proprietăţi o să-ţi dea unchiul tău. Simon scuipă cu înverşunare pe podea. Nici dacă îţi dă regele aceste proprietăţi. Rămâi acelaşi nimeni prin naştere, iar sora mea nu se va mărita cu unul ca tine.

– Dar eu...

– Cred că ştii că Sibell se mărită în septembrie cu sir Fulke de la Thornby. Tata abia s-a întors de la negocierea contractului. E totul stabilit. S-a uitat la ceilalţi fraţi ai săi. Iar acum, dacă n-ai ţinut seamă de avertismentele noastre anterioare, cred că e bine să-ţi lăsăm o amintire. Voi ce spuneţi, Henry, Edmund?

– Tata zicea că i-ar plăcea să-i dăm o lecţie acestui fiu de căţea, spuse Edmund zâmbind superior.

– Staţi că n-aţi auzit tot încă. Roger se strădui să spună asta pe un ton egal şi să-şi susţină poziţia.

Al patrulea frate, Godwin vorbi brusc. El stătuse până atunci la fereastră, pasiv, dar acum se ridică adăugându-se grupului de lângă şemineu.

– Lăsaţi omul să vorbească mai întâi, le spuse.

– Stai deoparte, Godwin. Dumnezeule, eşti prâslea! Bombăni Simon.

– Poate că sunt, dar cel puţin nu emit cugetări nefondate, răspunse Godwin cu o privire dispreţuitoare. Se întoarse din nou spre Roger. Ce ai de adăugat, sir Roger?

– Voiam să spun că sir Gilbert Presseille este de acord să mă recunoască, sunt fiul său natural. Va susţine ce v-am spus.

– După cum se pare, va fi altă cleveteală, pufni Edmund cu tot dispreţul. Care ar fi diferenţa? După cum am spus, Sibell e promisă altcuiva.

– Tatăl vostru a căutat cândva înrudirea cu familia Presseille, le aminti Roger.

– Acum nu-l mai interesează, pentru că îl are pe sir Fulke. Asta nu schimbă nimic, se răsti Simon din nou.

– Sir Gilbert mi-a promis din proprietăţile sale ca dar de nuntă. Ţine mult la sora voastră. Roger se uită la Sibell, care asistase sfioasă la discuţia lor, iar acum îi urmărea dintr-un colţ umbrit, evident încercând să nu atragă atenţia,

înrăutăţind astfel lucrurile. Clătină uşor din cap, parcă pentru a-l avertiza să nu atragă atenţia asupra ei, astfel că el se concentră asupra fraţilor ei.

– Poate că ar trebui măcar să-l informăm pe tata şi să-l lăsăm să decidă, sugeră Godwin, uitându-se de la Roger la ceilalţi. Mă duc să-l aduc aici, dacă aveţi timp.

Roger încuviinţă, iar Godwin se îndreptă spre uşă.

– Vin cât de repede pot.

-- Da, du-te, fugi la tata ca întotdeauna, îl persiflă Simon. Imediat ce a auzit cum se închide uşa, a adăugat: Între timp, putem face sport. A rânjit la fraţii săi şi a scos sabia. Henry a râs pe înfundate, Edmund a făcut acelaşi lucru şi un aer maliţios i s-a instalat pe chip.

– Cred că a venit timpul să ne luăm revanşa, cavalere. A început să râdă şi în momentul următor cei trei l-au atacat.

Cu hotărâre şi dârzenie, Roger a scos sabia să se apere.

Sibell a ţipat. De ce venise Roger singur? s-a mirat ea. De ce nu l-a adus şi pe nou-aflatul său tată? Sau cel puţin pe Hugone. Nu putea decât să-şi imagineze că fusese atât de grăbit s-o revadă, să-i spună de averea sa şi probabil nu mai gândise clar. Muşchii stomacului i s-au încleştat de teamă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, opriţi nebunia asta! A uitat că trebuia să stea în umbră şi a încercat să se arunce în încăierare.

– Stai deoparte, femeie! Henry a lovit-o atât de tare încât a aruncat-o pe spate şi a căzut peste o bancă, lovindu-se cu capul de perete. Apoi a căzut pe podea cu o durere atât de puternică încât a ameţit. Lacrimi de frustrare i se rostogoleau pe obraji, când a realizat că nu are cum să-şi ajute iubitul. Nimic din ce putea face ea nu-i era de folos.

Roger lupta ca un posedat. A reuşit în mai multe rânduri să-i ţină pe fraţi la distanţă şi să se întoarcă la timp

când îl atacau din toate părţile. Avea reflexe excelente şi-şi lansa sabia cu viteza luminii, rănindu-i pe cel puţin doi dintre fraţi. Sibell ştia că el mai învinsese patru bărbaţi, pentru că el îi spusese asta. Se rugă să nu fi fost doar o laudă neîntemeiată şi că va putea să reuşească din nou. Oricum, urmărindu-l disperată cum luptă, Sibell începu să se gândească la faptul că diferenţa era acum crucială. Roger nu avea de-a face cu persoane onorabile.

O, Godwin, unde eşti? Grăbeşte-te!

Speriată de moarte, făcu altă încercare de a interveni, agăţându-se de braţul lui Simon, dar el fu atât de puternic încât se scutură efectiv de ea. Înainte de a putea să încerce din nou, o îmbrânci, aruncând-o încă o dată în perete. Începu să ameţească şi nu mai văzu nimic. Prin ceaţă şi durere îl văzu pe Roger cum continuă să lupte cu vitejie. Respira destul greu, iar transpiraţia îi curgea în ochi. Şi-a şters-o impacientat cu mâneca. I-a fost mult mai greu să-i ţină la distanţă pe toţi. L-a văzut cum se orientează spre uşă intenţionând să scape, dar cineva a fost acolo înaintea lui, blocându-i calea.

Sabia lui Henry a zburat prin cameră, dar, în loc să se ocupe s-o ia înapoi, acesta a ridicat o bucată solidă de lemn de lângă foc. Lumina bătăliei îi lucea în ochi, când a avansat spre bărbatul care-i umilise fraţii înaintea mulţimii la Idenhurst.

Chiar atunci Godwin a intrat în încăpere, a văzut scena, iar ochii parcă i-au ieşit din orbite de teamă. Probabil că observase intenţia lui Henry la fel ca Sibell şi s-a lansat în direcţia fratelui său, strigând: Henry, nu! Dar era prea târziu.

Roger a simţit probabil mişcarea aerului înainte ca bucata grea de lemn să-l lovească în ceafă şi n-a avut timp să reacţioneze. Când genunchii i-au cedat şi-a ridicat privirea întâlnind-o pe a lui Sibell, ea îl privea îngrozită cu ochii

mari cum pe buzele lui se formează numele ei, fără însă a se auzi vreun sunet.

Sibell a țipat din nou.

– NUUU! Roger! Țipătul ei disperat și prelung i-a oprit pe frați din acțiune, au înghețat cu săbiile pregătite de atac. Încet, au lăsat săbiile privindu-se spre a înțelege ce s-a întâmplat.

Încăperea era brusc înfricoșător de tăcută.

• • •

Coșmarul a lovit fără avertisment, chiar mai înspăimântător datorită intensității sale.

– Melissa! Melissa! Voci diferite o chemau, făcându-i semne spre.... ce? Nu știa, dar se temea de asta.

În acel vid întunecat vocile erau blânde și mătăsoase la început, ca șoaptele unui îndrăgostit. Erau stăruitoare, amăgitoare, dar curând tonul s-a schimbat subtil. A început să tremure de frică și a încercat să spună nu. Nimic nu s-a întâmplat. Nu s-a auzit niciun sunet de la ea, dar vocile continuau mai furioase acum.

Brusc au apărut chipuri de niciunde, întorcându-se spre ea, luminoase, transparente. Nu știa cine erau sau cine au fost. Chipuri fără trup, nimic altceva. Unele vesele, altele triste. Erau chipuri furioase, altele amenințătoare. Ea a încercat să se dea înapoi, dar o înconjuraseră din toate părțile, o urmăreau implacabil. Nu avea unde să se ascundă.

A trecut pe lângă ea o femeie frumoasă. Îi amintea Melissei de ea însăși, dar privirea de gheață a femeii a uimit-o și a înghețat-o. Apoi, un bărbat frumos de-ți tăia suflarea i-a zâmbit seducător în treacăt, dar când Melissa a îndrăznit să se relaxeze o fracțiune de secundă, trăsăturile lui au devenit furioase, urâte și contorsionate. A simțit că nu mai are aer, iar plămânii i s-au comprimat dureros.

– Melissa, ştii că trebuie s-o faci. Vocile ajunseseră în crescendo, îngrozind-o, făcând-o să îngheţe pe loc. Capetele retezate pluteau în jur îngrădind-o, încorsetând-o din toate direcţiile. Trebuia să scape.

A încercat să ţipe, dar, ca şi înainte, nu s-a întâmplat nimic.

Adunându-şi ultimele puteri, a făcut ultima încercare. Un geamăt lamentabil, asta a fost tot ce s-a auzit, dar a fost de-ajuns. S-a trezit.

Cineva i-a pus o mână rece pe frunte.

– Relaxează-te, visezi, iubito. Jake a luat-o în braţe şi şi-a amintit că se află cu el la Ashleigh Cottage. A încercat să-şi controleze respiraţia, să-şi potolească bătăile frenetice ale inimii. A vrut să închidă ochii un moment, dar probabil a aţipit. Chiar dacă ştia că a fost un vis, nu se mai simţea în siguranţă aici sau altundeva.

– Nu cred, îi spuse. Face parte din acelaşi lucru.

– Nu, haide... e firesc să ai coşmaruri, ai trecut prin atâtea în ultimul timp. Va trece.

– Nu va trece, Jake. Am fost aşa de sigură că exorcizarea va pune capăt la într-un fel sau altul, dar de fapt a înrăutăţit lucrurile.

Roger e tot mai hotărât acum. Îl simt.

Acea şedinţă întreruptă de exorcism o destabilizase teribil şi, fiind atât de înnebunită, se dusese la doctorul din localitate pentru un sfat. Acesta îşi arătase înţelegerea, dar, spre uşurarea ei, nu ridiculizase credinţa ei că există stafii.

– Nu afirm că aş crede în stafii şi lucruri de genul acesta, doamnă Grantham, spuse el cu blândeţe, dar, dacă dumneata crezi în ele – şi este evident că aşa faci –, atunci trebuie să te extragi din vecinătatea lor înainte să fie prea târziu. Mintea este ceva destul de ciudat şi cred că odihna este remediul pentru orice te deranjează. Te-ai epuizat în

ultima vreme. Apoi adăugă ca un gând întârziat, privind-o drept în ochi: Gravidia dă naştere adesea la lucruri ciudate, după cum probabil ştii. Cu siguranţă îţi consumă energia. Trebuie oricum să te gândeşti la binele copilului.

Când i se confirmă sarcina într-un mod atât de direct, Melissa realiză că nu mai putea ignora asta. Trebuia să ia o hotărâre într-un sens sau altul, dar ştia că nu avea dispoziţia necesară în momentul acesta. Trebuia să scape de Ashleigh şi de Roger, chiar dacă pentru scurt timp, ca să-şi încarce bateriile.

– Jake, va trebui să plec o vreme. Mă gândeam la o vacanţă.

– Ar fi o idee bună.

– Dorothy a sugerat o staţiune. Spunea că o prietenă a ei a fost acolo şi jură că i-a făcut foarte bine.

– Nu ştiu. Cred că e nevoie de mulţi bani, fără efecte spectaculoase. Crezi că împachetările cu nămol mi-ar fi de ajutor? Zâmbetul pe care îl sesiză în vocea lui Jake o calmă uşor, dar ştia că nu era un subiect de glumă, de fapt.

– Hm, poate nu. Mi-aş dori un loc cald, de fapt.

– Poate găseşti ceva în acele oferte de ultima oră din Spania, Italia? Vrei să merg cu tine?

– Ai fi teribil de ofensat dacă aş spune nu? Chiar am nevoie să fiu singură. Am teme serioase de gândire, iar tu m-ai distrage de la ele. În modul cel mai plăcut, desigur.

Îl simţi cum se crispează uşor, apoi el oftă.

– Bine. Probabil nici nu mi-aş găsi bilet într-un timp aşa de scurt.

Jake vru să pară indiferent, dar Melissa era conştientă că era afectat. O parte din ea ar fi vrut să-i ceară să vină ca să-l îmbuneze, dar în adâncul inimii simţea că trebuie să meargă singură. Avea nevoie de spaţiu.

În final, se stabili la Mallorca, iar Jolie o convinse să le

ia pe ea şi pe Amy.

– Nu-ţi vom face probleme, îţi promit, o linguşi ea. Vei putea să te odihneşti oricât.

Melissa fu nevoită să zâmbească la vorbele lui Jolie. Două fete angelice de 12 ani nu erau tocmai cum ar fi ales ea să le descrie pe cele două. Oricum, avea un sentiment de vină s-o lase singură pe Jolie, aşa încât aceasta era cea mai bună soluţie. Avu norocul să găsească o vacanţă pe bugetul ei, iar Amy primi permisiunea să meargă. Deşi Melissa simţea că Jake era încă afectat că nu-l invitase, pretinse că nu observă şi răsuflă uşurată când avionul decolă de pe pământul englezesc.

În sfârşit, se va elibera de Roger şi de orice îi amintea de el, măcar şi pentru o vreme.

Palele înmiresmate de vânt au fost foarte bine venite, iar Melissa a închis ochii să se bucure de efectul lor răcoritor asupra trupului ei încins. Dar, stând întinsă pe un şezlong sub soarele Mallorcăi, avea prea mult timp să gândească, dar nu asta trebuia să facă. Venise să se relaxeze, să-şi refacă forţele. S-a concentrat asupra efectului calmant al valurilor care se spărgeau de ţărmul mediteraneean.

Dorothy o avertizase că va fi prea cald, iar Melissa începea să-i dea dreptate. Soarele ardea acum. A început să se foiască, întrebându-se dacă să se ducă să înoate, dar era prea epuizată. În cele din urmă, nemaiputând suporta căldura, s-a îndreptat spre marginea piscinei de la hotel. Când a intrat cu graţie în apa rece, a oftat de plăcere; Jolie şi Amy plonjau la celălalt capăt al bazinului, în jurul ei erau zgomote şi râsete, dar ea ignoră totul. S-a întins pe spate ca să plutească liniştită, ţinută la suprafaţă de acea capsulă de relaxare. Apa o lovea încet peste pântece, care nu lăsa deocamdată să se vadă că poartă o nouă viaţă. *De ce nu poate viaţa să fie aşa de simplă mereu?* se întrebă ea.

Visul a venit pe neaşteptate, după o pauză de aproape două săptămâni. Melissa s-a ridicat în şezut în patul ei de la hotel trăgând aer în piept, luptând cu teama care amenința s-o copleşească.

– O, Doamne, nu... a gemut ea. Inima părea să-i fie prizonieră undeva în piept, bătând cu disperare.

Cineva strigase numele ei. Nu, nu al ei, al lui Sibell. Ştia cu o siguranță terifiantă că fusese strigătul cuiva disperat. Cineva care avea nevoie de ajutorul ei. Gândul acesta a făcut-o să tremure. A înghițit cu putere, să scape de secreția de bilă care i se urcase în gât, apoi a expirat cu putere.

Roger. Chiar şi aici în Mallorca nu scăpa de el. El încă mai voia ceva de la ea şi nu voia să renunțe. Lăsând capul în jos înfrântă, Melissa a coborât cu greu din pat şi a ieşit pe balcon. S-a sprijinit de balustradă, a tras adânc în piept aerul rece al nopții să-şi calmeze nervii agitați şi a ascultat cântecul de leagăn cântat de miile de greieri, *cicadas* în limba spaniolă.

Am fost o proastă să cred că pot să scap. Problema nu avea să dispară doar pentru că plecase ea în concediu câteva săptămâni. Roger o va aştepta la Ashleigh Manor, trăgând-o inexorabil spre sfârşit. Dar sfârşitul a ce? Numai dacă ar fi ştiut ce vrea de la ea. Ceva care să-i facă rău ei sau copilului? Oare ea va îndrăzni să rişte? Avea de ales? Atâtea întrebări fără răspuns.

– Nu te pot ajuta dacă nu-mi spui ce să fac, Roger, a şoptit ea strângând balustrada atât de tare, încât articulațiile i s-au albit. A simțit o nelinişte în minte când a rostit ultimul cuvânt, dar a fost aşa de slabă că n-a putut fi sigură de nimic.

Cu un oftat şi-a închis ochii. Era timpul să se ducă acasă şi nu mai avea timp de gândire. A strâns hotărâtă din maxilare. Nu se va opri. Trebuia să fie puternică. Pentru ea şi pentru copil, pentru Jake şi Roger.

Capitolul 31

Sibell a urmărit uluită cum Roger cade la pământ, iar țipătul ei i-a reverberat în creier. Nu-şi putea mişca nici măcar un deget. Tot trupul îi era amorțit, creierul refuza să accepte ceea ce tocmai văzuse.

Întreaga încăpere părea înghețată în timp, până când sosi tatăl ei, un moment mai târziu, dând uşa de perete, uitându-se la cei din cameră.

– Ce se petrece aici? Nu pot să plec nici măcar puțin timp de acasă fără să... se opri în mijlocul propoziției observând scena. Ce naiba înseamnă asta?

Sibell ştia că tatălui ei nu-i plăcuse niciodată Roger şi era foarte probabil ca tocmai el să le fi spus fiilor lui să-i dea o lecție după ce el îi învinsese la Idenhurst. Totuşi, se îndoia că el le spusese să facă asta sau poate nu în acest mod. Poate că glumise la un pahar...

În fapt, Roger aparținea casei lui sir Gilbert, îi instruia oamenii, iar tatăl ei era conştient că sir Gilbert n-ar fi prea încântat să afle că oamenii săi sunt bătuți crunt.

În cele din urmă şi-a recăpătat glasul şi a mai țipat o dată. Expresia de pe chipul tatălui ei a oglindit propriile sentimente când au privit amândoi corpul aparent fără viață al lui sir Roger, zăcând într-o baltă de sânge lângă uşă.

Cei patru frați erau nemişcați, trei dintre ei răsuflau greu, având încă în priviri lumina bătăii. Niciunul nu s-a

mişcat până când Sibell a reuşit să se ridice în picioare şi a alergat la Roger aruncându-se asupra lui, căutându-i pulsul. Mâinile ei înfrigurate au încercat în toate locurile obişnuite, dar fără succes.

– Dumnezeule, l-aţi omorât! Privirea ei s-a întors acuzator de la un frate la altul, înainte de a se arunca la cel mai apropiat ca o nebună.

– Porcule, l-ai ucis!

– Nu, e doar inconştient, a protestat Simon, chiar dacă nu părea prea convins. S-a uitat îngrijorat la sir Roger: I-am dat doar o lecţie. Era şi timpul.

– Nu e inconştient. E mort! Mort ai auzit? Tu... l-ai omorât. Pumnii mici ai lui Sibell l-au lovit în piept subliniindu-i vorbele, iar cu unghiile l-a zgâriat pe faţă. Simon s-a apărat cât de bine a putut, dar în cele din urmă sătul de atac acesta a apucat-o strâns de mâini ca s-o oprească. Ea a îngheţat pe moment, apoi a căzut la podea într-un maldăr de suspine lângă Roger.

Godwin l-a privi dispreţuitor pe Henry.

– Ţi-am spus să te opreşti, dar ca de obicei nu m-ai ascultat. Întotdeauna trebuie s-o iei înaintea tuturor, prostănac fără creier!

– Închide-ţi gura, idiotule! A primit ce-a meritat, a răspuns Henry cu ochii plini de furie. Şi-a încleştat pumnii gata să-şi atace fratele de data asta.

– Aţi fost trei la unu, şi-a ridicat Godwin braţele disperat. Era deja învins. Nu trebuia să mergeţi aşa de departe. Trebuia să-l lăsaţi să plece, proştilor! Ceilalţi l-au privit uimiţi pe Godwin. Rareori era atât de incitat încât să vorbească aşa de mult cu atâta vehemenţă.

În clipa aceea, Sibell, care ţinea de trupul lui Roger tânguindu-se, a văzut cum tatăl ei îşi întoarce privirea spre ea şi spre bărbatul aflat la podea.

– Controlează-te, fato, i-a spus brusc. A dat-o la o parte şi s-a aplecat să controleze pulsul lui Roger. Sper că n-aţi mers aşa de departe. A bombănit şi a mai verificat o dată. Negăsindu-i pulsul, s-a întors furios: Pe toţi sfinţii! Am spus eu să-l omorâţi pe omul ăsta? a şuierat el. Descreieraţilor, trebuie să plecaţi, altfel o să fiţi spânzuraţi toţi!

– Dar, tată, ai spus să-i dăm o lecţie! a protestat Henry, nemulţumit acum că ardoarea momentului lăsa loc gândurilor mai raţionale.

– Am spus să-l daţi afară dacă îndrăzneşte să apară pe-aici. Să-i pociţi mutra un pic, da, sigur, dar n-am spus niciodată să-l omorâţi. Pe Dumnezeu, ce facem acum? A început să străbată încăperea, de parcă deplasarea asta i-ar fi forţat creierul să gândească. Va trebui să ascundem cadavrul. Dacă întreabă careva, n-a fost niciodată aici. A arătat spre cel mai mic dintre fiii săi. Tu. Ia calul lui şi dă-i drumul undeva departe de aici, iar voi ceilalţi aveţi grijă de cadavru, le-a spus celorlalţi fixându-i cu o privire de gheaţă. Apoi să nu vă mai prind pe-aici o vreme, pe voi toţi. Apoi şi-a privit fiica înnebunită de durere. Am eu grijă de ea. Dacă ştie ce e bine pentru ea, o să-şi ţină gura.

Sibell l-a privit rece.

– Niciodată! a şuierat. M-ai auzit? N-o să scapi cu asta. Va trebui să mă omori şi pe mine.

– Nu-mi verifica răbdarea, proastă mică! a mârâit tatăl ei încleştându-şi pumnii, altfel aş putea s-o fac chiar acum.

– Ha! Crezi că-mi pasă dacă mor sau trăiesc? Tu eşti prostul aici, tată. Nu ţi-a spus Godwin? Fiii tăi l-au omorât pe singurul fiu al lui sir Gilbert Presseille... soţul meu. Vocea i s-a oprit într-un alt suspin plin de tristeţe.

– Soţ? Cinci perechi de ochi măriţi de uimire au privit-o. Posesorii lor păreau pietrificaţi. Tatăl ei şi-a revenit primul.

– Ce vrei să spui? Ţi-ai pierdut minţile? Sibell a început

să râdă isteric. Prinzând-o de umeri, strângând-o cu putere, a scuturat-o ca să-i oprească râsul oribil. Încetează! Ce prostii spui?

– El venise aici ca să... să-ţi spună că sir Gilbert... l-a recunoscut în sfârşit, reuşi ea să strecoare printre accesele de râs. Altfel nu ţi-ar fi cerut mâna mea oficial. Oricum, urma să plecăm de-aici. Suntem căsătoriţi. Râsul i s-a transformat din nou în lacrimi şi s-a mai aruncat o dată asupra trupului lui Roger care nu apucase să se răcească. NU!

Când vaietele ei au căpătat un nivel alarmant, tatăl ei s-a uitat la Henry.

– Fă ceva, i-a spus.

Henry a încuviinţat. Fără să stea pe gânduri, a săltat-o pe Sibell de pe cadavru şi a ridicat mâna. Ea nici n-a încercat să se ferească de lovitură, a urmărit doar cum vine.

Upercutul a avut efectul dorit, oprind instantaneu zgomotul pe care-l făcea ea. Henry a lăsat trupul să-i cadă pe podea, unde ea a continuat să-i fixeze cu privirea plină de durere.

Tăcerea cumplită a domnit în timp ce tatăl ei a continuat să străbată încăperea câteva minute.

– Păi, suntem în încurcătură, a spus în cele din urmă şi s-a întors încă o dată spre fiii săi. Ce mai aşteptaţi? Faceţi cum am ordonat, şi repede! Dacă e nevoie, va trebui s-o ucidem şi pe Sibell, chiar dacă cred că sunt alte mijloace ca să o facem să tacă. Duceţi-vă! Pieriţi din ochii mei! M-am săturat ca de moarte de voi! Proşti... imbecili...!

– Eu n-am avut nicio legătură cu asta. De ce m-aş duce altundeva? Godwin şia adunat braţele la piept susţinându-şi încă o dată poziţia. S-a uitat spre fraţii săi. Ei au făcut-o, ei să rezolve problemele.

Tatăl lor s-a dus să stea faţă în faţă cu Godwin.

– Sunt conştient de asta, dar ştim amândoi că nu au atâta creier ca să se ferească. Trebuie să-i ajuţi să scape de aici, să scape de justiţie, să te asiguri că vor fi bine acolo. Şi cine te-ar crede? Am jura cu toţii că ai luat parte, dacă nu faci ce ţi-am spus.

Godwin şi-a mijit ochii la el în semn de dispreţ, care păru să-l şocheze chiar şi pe el, dându-se un pas înapoi.

– Ascultă, i-a spus taică-său pe un ton ceva mai împăciuitor, fraţii tăi au nevoie de tine acum. Eu am nevoie. Vrei să ne laşi baltă? Sunt sigur că odată ce zarva şi plânsetele vor înceta, vă veţi putea întoarce. Ai grijă de ei până găsesc o rezolvare.

– Vom fi nişte proscrişi, iar, dacă mă duc cu ei, spuse Godwin arătând spre fraţii săi, ar fi echivalent cu a-mi recunoaşte vina.

– Dacă nu se găseşte cadavrul, nimeni nu poate dovedi nimic, iar despre voi vom spune că sunteţi plecaţi în călătorie. V-aţi alăturat regelui o vreme sau aşa ceva. De fapt nu e o idee rea. Duceţi-vă, luptaţi pentru suveranul vostru, întoarceţi-vă acoperiţi de glorie. Pe atunci se va da totul uitării.

– Şi Sibell?

– Ea se mărită cu sir Fulke. Acum că soţul ei a murit, ce mai poate opri căsătoria? O să am eu grijă.

Sibell i-a urmărit şi i-a ascultat ca într-un vis, dar nu a protestat. Nu-i mai păsa ce i se întâmpla de-acum. În ceea ce o privea, viaţa ei se terminase.

• • •

Jake s-a trezit într-un lac de sudoare, încurcat în cearşafurile subţiri pe care le folosise să se acopere. Era prea cald pentru ele. Se dezveli şi se ridică.

– Dumnezeule!

Respira greu şi se simţea ca şi cum ar fi alergat la maraton. Îl dureau toţi muşchii corpului. Îi încordă pe toţi, încercă să se relaxeze, dar nu fu posibil. Îl durea tot. Visase din nou, amintindu-şi totul cu claritate şocantă.

Avusese loc o luptă. Trei chipuri umbrite, cu priviri amenințătoare îl urmăriseră înainte de a-l ataca toţi odată. Veniseră din direcţii diferite, iar el luptase pentru viaţă. *Şi pentru dragostea sa.* Cuvintele îi veniră nechemate şi avură ecou în capul său. Un ghem de durere se formă în stomacul său. *Am pierdut-o!*

Vocea îi răsuna în cap, iar chinul cumplit al reproşurilor pe care şi le făcea devenea insuportabil. Iar durerea amintirii lor era ca un cui înroşit în craniul său. *N-o pot lăsa pe mâna lor! Nu pot!* Jake îşi puse mâinile la urechi, sperând să facă vocea să dispară. Nu voia s-o audă. Nu voia să ştie. Încet, visul se destrămă, iar tăcerea se întoarse.

Simţindu-şi vulnerabilă ceafa, Jake constată cu uimire că avea o umflătură mare, dureroasă la atingere. Tresări de durere când ajunse la miezul umflăturii şi scăpă o înjurătură cu voce joasă. Probabil se zvârcolise aşa de mult că se lovise cu capul de masa de lângă pat.

– La naiba! murmură el.

Cu colţul ochiului văzu cum se mişcă ceva în cealaltă parte a încăperii. Îndreptându-se, se uită în întuneric. Dormitorul era mare, ocupa jumătate din etajul de sus al casei şi trecu ceva timp până desluşi ceva substanţial. Respiră greu când o femeie ieşi din umbră frângându-şi mâinile, plângând încet. *Melissa.*

Pe deplin treaz acum, rămase ţeapăn în mijlocul patului. Cârcei de teamă rece i se risipiră prin corp şi începu să tremure violent înainte de a se uita de aproape la acea figură. Nu, nu era Melissa. *Putea fi... Sibell?* Jake clătină din cap. Nu, sigur că nu. El devenea la fel de fantezist ca Me-

lissa. Continuă să se uite la femeie. Dumnezeule, ce mult semăna cu Melissa!

Femeia căpăta contur sub privirea lui. Purta ceva alb şi diafan. I se ridica pe picioare cu o mişcare lentă. Părul îi era liber, plutind în jurul trupului ei pe măsură ce se mişca. Era foarte lung, mai lung ca al Melissei. Simţi tandreţe şi dragoste, dar ştia cumva că nu erau sentimentele sale pentru această femeie. Erau pentru altcineva. Totuşi, nu conta. În sfârşit, începea să înţeleagă ce voise să spună Melissa prin a fi atras de două persoane. Putea acum în sfârşit să-i înţeleagă confuzia.

Femeia îl ruga ceva, dar el nu-i înţelegea cuvintele.

– Ce vrei? Vocea lui sună dur şi mult prea tare reverberând prin încăpere şi-l cuprinse o senzaţie bruscă de teamă. Femeia încerca să-i spună că se întâmpla ceva cu Melissa şi fetele? *O, nu! Te rog, nu!*

Ignorând această apariţie, cotrobăi după comutator, şi un fascicul luminos inundă întunericul. Abia observă cum femeia dispare încet. Găsi repede o foaie de hârtie cu numărul hotelului din Mallorca, unde se aflau Melissa şi fetele, şi îl formă. Sună mult timp până când o voce somnoroasă îi răspunse în spaniolă.

– Buenas noche. Hotel Plaza Grande.

– Vorbiţi engleza? Vocea lui fu aspră până la insolenţă.

– Si, senor. Cu ce vă putem ajuta? Dacă n-ar fi fost extrem de îngrijorat, Jake ar fi pufnit în râs de vocea aceea care suna exact cum vorbesc spaniolii în filme. Preferă să strângă din dinţi.

– Fă-mi legătura cu camera 1 302, te rog. Omul ezită evident întrebându-se dacă să-şi trezească oaspetele hotelului la miezul nopţii. Cam fără chef îi spuse:

– Foarte bine, senor. Un moment.

De fapt, se gândi Jake, nu era treaba recepţionerului dacă nişte englezi nebuni voiau să vorbească la o astfel de oră târzie. Aşteptă foarte mult.

– Alo? Glasul Melissei cam fără suflare, dar nu somnoros.

– Melissa, iubito, eşti bine? Fetele?

– Suntem bine, Jake. S-a întâmplat ceva? E ora trei dimineața. S-a întâmplat ceva cu Dorothy? Simțea isteria din glasul ei şi se grăbi s-o liniştească.

– Nu, nu. Şi aici totul e bine. Eram îngrijorat pentru tine.

– De ce?

– Am primit o vizită. Am avut un vis. Îi spuse ce s-a întâmplat, şi o vreme ea nu răspunse.

– Melissa, mai eşti pe fir?

– Da, sunt, numai că şi eu am visat aproape acelaşi lucru. O, Jake, cred că s-a întâmplat ceva cu Roger la Ashleigh. Ceva îngrozitor. Vocea îi tremura, iar Jake îşi dori s-o poată lua în braţe, s-o aline.

– Şi eu cred asta, recunoscu el în final. Ce nu pot înțelege este ce vrea el de la noi? Pentru numele lui Dumnezeu, asta s-a întâmplat cu şase sute de ani în urmă? E o nebunie! Totul e o nebunie!

– Nu poate fi, Jake, altfel n-am trece amândoi prin aceste lucruri. Ştii, sunt chiar fericită că ţi s-a întâmplat şi ţie.

– Da, acum încep să înţeleg ce spuneai prin a fi atras de două persoane.

– Ea... adică, Sibell, a spus ceva?

– Cred că încerca să spună, dar n-am putut să înțeleg, m-am panicat şi am crezut că s-a întâmplat ceva cu tine sau cu fetele.

Tăcură o vreme, fiecare cu gândul său. În final, Melissa spuse:

– Venim acasă poimâine. Va trebui să discutăm mai

mult atunci. Să mai prindem puţin somn deocamdată.

– Da, ai dreptate. Acum, că ştia că ea era bine, se simţea mai calm. Sibell încercase să-i spună altceva. Poate, dacă ar stinge lumina, ea s-ar întoarce.

– Vă iau de la aeroport, aşa cum am stabilit. Ne vedem atunci.

El rămase cu ochii deschişi în întuneric, timp îndelungat, dar Sibell nu mai reveni până când îl birui somnul.

Melissa s-a întors la Ashleigh cu sentimente amestecate. Pe de o parte era bucuria de a fi revenit acasă pe care o simţea la fiecare întoarcere aici. Pe de alta era absolut sigură că, în curând, într-un fel sau altul, se va confrunta cu Roger. Acum ştia că era imposibil să continue să trăiască la conac până ce nu va rezolva problema stafiei. Unul din ei trebuia să câştige, într-un fel sau altul. În trecut toate fetele cu părul roşu din familie se măritaseră şi plecaseră lăsând nerezolvată problema lui Roger. Dar Melissa venise aici să rămână. *Şi nu voi pleca,* jură ea.

La început n-au revenit visele, senzaţiile şi apariţiile stafiei care s-o deranjeze. Nu auzea voci, nu simţea mirosuri neobişnuite. Melissa a început să se relaxeze şi, spre marea ei uşurare, Jake a fost mai înţelegător din noaptea în care a avut propriul vis şi acel vizitator nepământean.

– Cred că, dacă-l vom ignora pe Roger, va renunţa în final, insistă el, dar nu stărui să i se dea un răspuns la propunerea lui. Asta a făcut-o să se simtă mai bine, chiar dacă nu găsise o soluţie la problemă.

Şi-a reluat activitatea cu entuziasm sporit. Din când în când, reuşea să se piardă în hărţile sale genealogice şi în cercetări, ignorând dinadins vocea din mintea ei, care insista să-i spună curând lui Jake despre copil. *Nu încă,* şi-a spus. Nu era pregătită. Era surprinzător totuşi că el nu ob-

servase nimic. Pântecele ei nu mai era la fel de plat ca înainte, dar poate vedea doar ea, pentru că ştia. Nu avusese rău de dimineaţă şi nici alte semne exterioare, dar nu va mai putea să-şi ascundă starea mult timp.

Se întreba adesea cât timp va dura acea dorinţă nebună faţă de Jake. Se gândise că va păli cu timpul, dar, dimpotrivă, creştea. Îl voia alături de ea în fiecare noapte şi fiecare clipă petrecută departe de el era grea. Cu toate acestea, nu îndrăznea totuşi să spere că sentimentele ei erau reale. Roger poate că nu se manifesta permanent, dar ştia în adâncul inimii că nu renunţase.

La o săptămână de la întoarcerea ei, a sunat telefonul. Era Jenny.

– Te-ai întors? A fost grozav să mergi într-o climă mai caldă, a glumit ea.

– Am respectat ordinul doctorului. Şi chiar cred că mi-a făcut bine. Dar să lăsăm asta, ai veşti pentru mine?

– De fapt, am. Nu am încă acel papirus, se lucrează la el încă. Se pare că e un mozaic la mijloc sau aşa mi-a spus Jeff...

– Jeff? E cineva despre care nu mi-ai vorbit?

– Poate, dar nu mai contează acum. Jenny păru dintr-odată rezervată, dar apoi redeveni serioasă. Ascultă, am mai avut o inspiraţie de moment şi am găsit ceva ce te-ar putea interesa.

– Spune-mi.

Jenny începu să chicotească.

– Răbdarea este o virtute, draga mea.

– Hai, Jenny, spune-mi, nu-mi testa răbdarea!

– Bine, bine. M-am gândit că, dacă iubitul lui Sibell a murit, poate ea a plătit să i se facă nişte slujbe. Într-o vreme se spunea că mai multe slujbe te ajută să ajungi mai repede la ceruri sau cam aşa ceva. Din întâmplare îl cunosc pe un individ de la Canterbury Cathedral Archives şi, întrucât

este a doua mare biserică din apropierea ta, m-am gândit să arunc un ochi. Şi ce crezi? Bingo!

– Vrei să spui c-a făcut-o? A plătit maslu pentru el?

– Exact. Arhivele spun c-a plătit nu mai puţin de cincizeci de masluri pentru el, „pentru sufletul iubitului meu soţ, Roger Langford". Nu-i aşa că sunt genială?

– Absolut! Candidată la sanctificare, cel puţin! Dar de ce Roger Langford? Aşadar, nu era un Presseille, de fapt, nu e de mirare că nu l-am găsit. E teribil! Cinstit, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, Jenny. Iar eu nu cred c-au fost căsătoriţi. Eşti sigură c-ai spus „soţ"

– Da, fără îndoială. Grozav, nu? Aşadar, crezi că ăsta e sfârşitul căutărilor noastre? Desigur, în afară de ce ar putea să conţină documentul de la conac.

– Presupun că da, deşi.. cumva nu cred că e acelaşi lucru. Eu nu simt că aş fi terminat. Melissa clătină din cap încruntându-se. E greu de explicat, dar lipseşte ceva. Aş vrea să ştiu ce anume.

– Hmm. Îţi dau de veste imediat ce acel document e gata pentru verificare.

– Bine, voi încerca să văd dacă găsesc un loc numit Langford sau vreun Roger cu acel nume de familie.

Melissa găsi câteva locuri cu acel nume, chiar dacă unele mai aveau un prefix „mic", „de sus", „de jos". Unul singur se numea Langford, un sat din Belfordshire, dar nu era sigură că ar fi fost locul de naştere al lui Roger. Majoritatea nu aveau arhive dinainte de secolul al XVI-lea şi, în pofida unor cercetări exhaustive printre arhivele suplimentare ale altor comitate şi o trecere în revistă a însemnărilor despre posibili Rogeri pe care le făcuse anterior, nu găsi vreo menţiune despre el.

Disperarea ei reveni cu forţă. Nu se va elibera niciodată?

Capitolul 32

Sibell a rămas nemişcată în timp ce fraţii ei erau îndemnaţi la fapte de furia tatălui lor şi s-au grăbit să-i execute ordinele. Cel mai mic s-a năpustit afară, probabil să pună şaua pe calul său, înainte de a-l lua pe Snowflake la ieşirea din grajd. Cum va reuşi să controleze calul aprig de luptă al lui Roger, Sibell habar nu avea. Acel animal imens nu suporta să fie controlat de altcineva necunoscut şi, cu siguranţă, va şti că era ceva în neregulă, de asta Sibell era sigură. Trecu ceva timp până îl auzi pe Edmund pornind în galop în direcţie opusă Idenhurstului. Fără îndoială, Snowflake se îndrepta spre casă, dar nu crezu că Edmund intenţiona ca asta să se întâmple curând.

Ceilalţi, împreună cu Godwin, participant împotriva voinţei sale, au înfăşurat trupul fără viaţă al lui Roger într-o pătură grosolană şi au plecat înainte ca Sibell să apuce să protesteze. Nu că ar fi contat. Înţelegând în cele din urmă că nimic nu-l va readuce pe Roger la viaţă, ei nu-i mai păsa ce făceau cu el deocamdată.

– Să-l înmormântaţi cât mai departe! a strigat tatăl lor, nu vreau să se găsească vreun cadavru pe aici, prin preajma conacului.

Cuvântul cadavru a trezit-o pe Sibell din starea de apatie şi şi-a ridicat privirea să-şi privească tatăl.

– Ucigaşule! i-a spus încet, fixându-l cu o privire plină de ură, care spera că-l va pătrunde până la os. Voi avea

grijă să fiţi spânzuraţi pentru asta, toţi!

– Nu, eu n-am făcut nimic. El râdea cu un aer melancolic. Şi cum vei face asta? O să mă asigur că nu vei mai pune piciorul în afara zidurilor, decât când vei pleca de aici cu noul tău soţ. Şi să nu crezi că el o să aplece urechea la poveştile tale. De ce i-ar păsa? Fără îndoială el a făcut lucruri mai rele.

Sibell s-a cutremurat la acest gând. Măcar acum era convinsă că tatăl ei avea dreptate.

Era evident că el se săturase de această discuţie, pentru că următorul lucru pe care şi-l aducea aminte a fost că el a ridicat-o pe umăr, scoţându-i tot aerul din plămâni, şi a pornit spre scările care duceau la camera ei. A aruncat-o acolo pe pat şi s-a uitat în jur după ceva cu care s-o lege, dar asta i-a dat ocazia să scape de strânsoarea lui. Ea a încercat să scape fugind pe scări.

– Întoarce-te, căţea!

Omul a pornit după ea imediat cu mai multă rapiditate decât ar fi crezut ea că e posibil la un bărbat cu circumferinţa lui. A prins-o la partea de jos a scării şi a trântit-o la podea. A urmat o luptă disperată cu Sibell, folosind fiecare armă la dispoziţia sa, chiar şi un scaun cu trei picioare, dar în final el a câştigat şi s-a folosit de bucata de frânghie găsită la etaj ca să-i lege mâinile la spate. Abia putând să respire, Sibell a rămas grămadă la baza scării. Apoi tatăl ei a început să cureţe orice dovadă a faptei abominabile comise de fiii săi. Podeaua holului fusese recent acoperită cu scânduri şi i-a fost greu să şteargă sângele care se îmbibase în lemnul cel nou. Nu era obişnuit să facă astfel de lucruri şi înjura cu jumătate de glas tot timpul că are doar idioţi drept fii. Chiar dacă avea căluş, Sibell râdea de metodele lui ineficiente, care nu l-au ajutat să se calmeze. Roşu la faţă, respirând greu din cauza efortului, în final a

renunţat şi-a acoperit locul cu mucuri de lumânare. Nici n-a terminat, că s-a dezlănţuit iadul.

Uşa de la intrare s-a dat de perete, iar sir Gilbert şi oamenii săi au intrat. Au pătruns în încăpere, iar Sibell şi-a văzut tatăl pălind înainte de a realiza că vecinul său nu avea cum să ştie ce se va fi întâmplat la Ashleigh.

– Ce înseamnă asta? s-a răstit înainte de a fi apucat de gât de sir Gilbert care l-a scuturat cum ar face un terier cu un şoarece. Omul mai mic a fost trântit puternic de perete şi a trebuit să stea pe vârfuri ca să evite să fie strangulat.

– Ce... ai făcut cu fiul meu? a mârâit sir Gilbert cu scântei de ură în priviri. Unde e Roger?

– Nu... nu am habar despre ce vorbiţi, milord, a bâiguit tatăl lui Sibell. Nu sunt decât eu aici.

– Văd asta, jumătate de creier. Dar ştiu din sursă sigură că mi-ai ucis băiatul şi, pe Dumnezeu!, vreau adevărul de la tine! Îl strânse şi mai tare şi-l zgâlţâi pe cel mai mic, până ce dinţii începură să-i clănţăne.

– Lasă-mă, n-am făcut nimic, protestă tată lui Sibell care nu mai avea aer. N-a venit nimeni astăzi. Tremura vizibil de frică, dar se arăta totuşi sfidător la gândul că nu exista nicio dovadă incriminatorie.

– Ha! Mă minţi. Mi-a spus servitoarea Ingirith Waite că fiul meu a fost aici după-amiaza asta şi că a fost ucis mişeleşte de fiii tăi în casa asta. Ea a venit în grabă la Idenhurst să-mi dea de veste; spunea c-a asistat la faptă printr-o crăpătură a uşii. Acum să-mi spui unde-mi găsesc fiul sau îţi rup toate oasele din trupul ăsta mizerabil... aşa să-mi ajute Dumnezeu... Sir Gilbert era furios la culme şi răsufla greu. Venele de la gât i se umflaseră, iar faţa lui căpătase o nuanţă stacojie.

– Dumnezeule, doamnă Sibell... unul dintre oamenii lui sir Gilbert încerca să atragă atenţia asupra ei, care se afla

într-o stare de plâns şi în final reuşi să obţină un cuvânt articulat de la ea. Gilbert se grăbi spre ea şi îngenunche.

– Sibell, draga mea... îi scoase căluşul, apoi ordonă unuia dintre oamenii lui să-i aducă nişte apă.

– Sunt... bine.... numai că duceţi-vă la tatăl meu, faceţi-l să plătească. Roger... el... fraţii mei... nu putu să continue. Simţi cum i se strânge gâtul, iar trupul începe să-i tremure ca urmare a şocului.

Gilbert nu mai aşteptă şi după ce îi ceru unuia dintre oamenii săi să vegheze asupra lui Sibell, se întoarse să-l chestioneze în continuare pe tatăl ei.

– Unde l-au dus nemernicii tăi de copii? Şi de ce l-au omorât? Ce v-a făcut? Fiecare întrebare era subliniată de o lovitură puternică în plexul solar, iar tatăl lui Sibell simţea că nu are aer, ca un peşte pe uscat. Vorbeşte canalie!

Omul mai mic de statură clătină din cap.

– Roger a venit aici cu intenţii bune. Nu merita să fie tratat rău, în niciun caz ucis. De ce? De ce-ai făcut-o? Fiul meu nu era destul de bun pentru tine, de data asta? Chiar voiai să te încurci cu cei de teapa lui sir Fulke?

Bătaia a continuat şi i-a repetat aceeaşi întrebare. Loviturile cădeau asupra tatălui ei: în stomac, în faţă, nas. Sibell a tresărit când o lovitură cumplită a făcut-o să înţeleagă că nasul acestuia fusese spart, dar omul se încăpăţâna să tacă. A înţeles atunci că nicio ameninţare nu-l va face să recunoască ce făcuseră fiii lui. De acum erau departe probabil, iar el ştia că singura cale de a-i salva era să tacă.

Le-a rezistat atacatorilor cu toată bătaia severă aplicată, iar în final, sir Gilbert şi-a potolit setea de răzbunare. Inima tatălui ei solicitată de anii de trai bun a renunţat să mai bată. Cu un gâlgâit oribil s-a prăbuşit la podea, ducându-şi mâna la inimă, cu trăsăturile contorsionate în agonie.

– Du-te... dracului! A mai spus înainte de a muri. Gilbert s-a uitat la faţa lui contorsionată fără urmă de milă, apoi a întors capul dezgustat.

– Cercetaţi-i casa şi aduceţi aici pe oricine veţi găsi, le-a ordonat sir Gilbert oamenilor săi. Trebuie să ştie cineva unde l-au dus pe Roger.

Cercetarea a avut ca rezultat aducerea unui bucătar, a unei servitoare de la bucătărie şi a unui tânăr care tremurau toţi. Ceilalţi servitori munceau la câmp, ajutau la recoltare. Gilbert a renunţat la ei şi s-a întors s-o întrebe pe Sibell care urmărise scena cu disperare crescândă.

– Îmi poţi spune ce s-a întâmplat, draga mea? a întrebat-o cu blândeţe. S-a uitat la rana de pe maxilarul ei umflat şi a întins mâna spre obrazul ei. Sibell şi-a fricţionat încheieturile şi a răspuns cu greutate, lacrimile curgându-i liber pe obrajii palizi.

– Da. Fraţii mei... trei dintre ei... l-au ucis pe Roger, milord. Nu i-am putut opri. Am încercat să-l ajut, dar Henry... a clătinat din cap nemaiputând continua. S-a uitat spre tatăl ei care zăcea la podea. Clătinându-se nesigură pe propriile picioare, s-a ridicat şi s-a dus să se uite la el, împingându-l cu piciorul.

– A murit?

– Da, îmi pare rău.

– Mie nu. A mai aplicat o lovitură trupului corpolent şi l-a înjurat. A fost doar vina lui, chiar dacă nu el l-a omorât. Să putrezească în iad!

Sir Gilbert s-a apropiat, i-a aşezat mâinile pe umeri scuturând-o încet, ca să oprească accesul ameninţător de isterie.

– Sibell, am nevoie de ajutorul tău. Unde crezi că l-ar fi putut duce pe Roger? Vreau să-i găsesc trupul ca să-l putem înmormânta decent. Jur că va plăti cineva pentru

asta. Sibell a privit în ochii lui albaştri de aceeaşi culoare cu ai lui Roger citind o durere profundă. Această amintire a ceea ce tocmai pierduse s-a dovedit a fi prea mult pentru ea, s-a aruncat la pieptul lui puternic dând frâu liber lacrimilor, neputând să se controleze. El nu i-a spus nimic, a ţinut-o la piept, mângâind-o pe spate s-o calmeze.

În final, ea s-a calmat uşor, reuşind să vorbească.

– Nu cred că-l veţi găsi. Nu ştiu în ce direcţie au luat-o. Fraţii mei au plecat demult şi şi-au şters urmele.

– Indiferent cum ar fi, trebuie să încerc. Sir Gilbert era foarte hotărât. Te descurci aici, singură, o vreme? Voi trimite pe cineva s-o aducă aici pe Maude.

– Da. Mergeţi, sir Gilbert. Găsiţi-l dacă puteţi.

Dar în inima ei ştia că nu va fi aşa.

• • •

Furtuna a izbucnit după prânz, fără semne de avertizare, iar tunetele puternice au zguduit casa cu o regularitate înspăimântătoare. Melissa s-a ghemuit în faţa şemineului din camera de zi, cu o cană de ceai. Şi în sufletul ei se prefigura o furtună, dar nu avea cine s-o ajute. Venise timpul să facă faţă acestei furtuni speciale. Singură.

Dorothy plecase să-şi viziteze o prietenă, luându-l şi pe Russ, iar cele două fete erau la Ashleigh Cottage, jucându-se la noul Play Station primit cu câteva zile în urmă de Amy de ziua ei. Melissa se bucura, dar îi era şi teamă. Presentimentul se întorsese cu o răzbunare, iar noaptea trecută somnul îi fusese întrerupt de multe coşmaruri. Ca de obicei îşi amintea foarte puţine frânturi de conversaţie şi instantanee cu oribilele imagini. Un tremur i-a brăzdat spatele.

Atmosfera de afară era îmbibată de ploaie şi devenise întunecată şi posomorâtă, iar interiorul trist al camerei de

zi era întrerupt doar de lumina flăcărilor de la şemineu. Flăcările aruncau umbre sinistre pe pereţi, unde dansau sinuos într-un ritm variabil. Concentrându-se asupra unui gol incandescent din inima focului, Melissa sorbi din ceaiul dulce, încercând să-şi ordoneze gândurile. Miji ochii privind spre acel gol din foc, unde îi apăruse cândva Roger, şi-şi dori ca acesta să se întoarcă.

– Roger, dacă eşti aici, te rog, arată-te. Comanda ei sună jalnic şi aproape pufni în râs de ce făcuse, dar acesta nu era un subiect de râs. Trebuia să-i pună capăt dacă voia să fie fericită şi era convinsă că în această încăpere se afla cheia misterului. Îşi îndreptă umerii şi trase aer adânc în piept.

– Roger, mă auzi? Arată-te! strigă, iar furia şi frustrarea adăugară forţă coardelor ei vocale. Dacă vrei ajutorul meu, pentru numele lui Dumnezeu, vino şi spune-mi cu ce vrei să te ajut. M-am săturat peste cap de jocurile tale!

Nu s-a întâmplat nimic. Minute bune a stat ascultând zgomotul ploii în ferestre. Roger n-a apărut alături de ea, nici măcar n-a dat uşa de perete, n-a iscat curenţi. Oare îşi imaginase asta? Îşi pierdea minţile? Lacrimi de frustrare au început să-i brăzdeze obrajii şi şi-a cuprins faţa în palme.

– Nu pot trăi astfel, Roger. Te rog nu mai interveni în viaţa mea... lacrimile îi curgeau liber pe obraji, însoţite de suspine cu sughiţuri. Se săturase de toate astea. Se săturase să aştepte un răspuns.

Lumina de la foc a lucit brusc în ochii dragonului de pe inelul pe care-l purta, făcându-i să clipească. Erau calzi la atingere, iar ea şi-a ridicat mâna să se uite la faţa dragonului. Gura lui era desfăcută, dând la iveală dinţii ascuţiţi, dar părea mai degrabă un zâmbet decât un rânjet.

– Nu ştiu la ce zâmbeşti, se presupune că trebuia să mă

ajuţi, aşa a spus el, şopti ea tristă. Aş fi vrut să fie aşa. Dar cum putea o bucată de metal, lipsită de suflet s-o ajute? Începu să râdă amar. Ideea a fost extrem de ridicolă. Ochii de smarald au sclipit încă o dată cu foc în profunzimile lor verzui, iar ea avu impresia că simte un şoc electric străbătându-i braţul în zigzag.

– Au! S-a uitat ameninţător, apoi a realizat că se purtase prosteşte. Bijuteriile nu provoacă şocuri oamenilor. Oare imaginaţia mea nu mai are margini? se întrebă cu voce tare, apoi închise ochii oftând resemnată.

– *Iubito, ajută-mă...*

Melissa sări răsucindu-se să vadă de unde venea vocea.

– Roger, eşti acolo?

– *Iubito, ajută-mă...*

Cuvintele lui avură ecou în încăperea slab luminată cu o intensitate aproape dureroasă. Melissa nu era sigură că le mai auzise altcineva sau dacă se auziseră doar în capul ei, dar era absolut sigură de un lucru: o scoteau din minţi.

– Opreşte-te, lasă-mă în pace! Nu te pot ajuta dacă nu-mi spui cum! strigă ea. Numai Dumnezeu ştie că am încercat... cercetă încăperea cu ochii mijiţi să-şi găsească Nemesisul, dar nu era nimic acolo. Strânse frustrată din maxilare. Arată-te, naiba să te ia! Ştiu că eşti aici.

Răspunsul lui fu s-o batjocorească tăcând. Îi putea simţi prezenţa acum. Simţi cum i se face pielea de găină pe spate, alertată de posibila lui prezenţă, dar, când se întoarse să se uite peste umărul drept, nu văzu nimic.

– Uite, eu nu mai suport asta. Ori îmi explici ce vrei să fac, ori pleci. Altfel va trebui să mă mut de aici şi să nu crezi că mă poţi opri. Fu o ameninţare în zadar, iar ea ştia asta. Dar el? Spera că nu.

O mână invizibilă, rece îi mângâie obrazul, ridiculizând

provocarea ei.

– *Iubito, ajută-mă...*

De data asta vocea era atât de aproape.

Melissa începu să tremure violent. Auzise vorbele astea de multe ori în ultimele luni. Atâta vreme cât va rămâne în această casă nu avea cum să scape de ele. Sau de el. Era vrăjită, subjugată, atrasă în mrejele lui, prizoniera lui, singura lui speranță. Dar speranță, pentru ce?

– Numai dacă mi-ai spune!

Ploaia lovea ferestrele cu o putere care o făcu pe Melissa să fie fericită că este în casă, iar picăturile ocazionale care-şi găseau drumul pe coş aterizau cu un sâsâit în foc. Tăciunii care erau pe cale să se stingă se mişcară făcând un zgomot foşnit, rotindu-se în şemineu. Melissa urmări şi aşteptă. *Oare vestesc apariția lui?* se întrebă ea. Inconştient îşi ţinu respiraţia, dar rămase singurul ocupant vizibil, şi tăciunii se reaşezară încă o dată.

Se cufundă în fotoliu, depresia învăluind-o ca o mantie grea. Ultimatumul pe care i-l dăduse era cât se poate de lipsit de sens. Influenţa lui era de aşa natură încât ea ştia că nu poate scăpa. Şi ajunsese să iubească această casă. Era tot ce-şi putea dori şi voia cu disperare să rămână. Oare trecuseră doar câteva luni de când pusese ochii pe acest loc? O simţea ca pe o eternitate.

Melissa făcuse faţă multor situaţii în ultimii doi ani, dar cea în care se găsea acum era de departe inedită. Simţi cum o cuprinde disperarea, făcând-o să se înece.

– Te rog, te implor, spune-mi ce să fac şi te voi ajuta bucuroasă! Era convinsă de ce-i spunea. Ar face orice pentru el, orice, dacă el ar înceta s-o chinuie.

– *Iubito, ajută-mă...*

Vocea lui a răsunat puternic şi clar, ca şi cum ar fi fost proiectată de un sistem stereo. O auzea din toate direcţiile

şi o tulbura până în străfundul inimii. A strâns din ochi, iar lacrimile i-au udat pleoapele.

– Te rog, a murmurat. Te rog, nu-mi face asta!

Dar vorbele lui continuau să aibă ecou în încăpere, iar Melissa şi-a îngropat faţa în mâini şi a izbucnit în plâns.

Ceva mai târziu, când a rămas fără lacrimi, Melissa a fost nevoită să-şi recunoască înfrângerea. Roger nu făcuse decât s-o chinuie, repetând la nesfârşit acele cuvinte, iar toate speranţele ei au murit. Va trebui să se resemneze cu gândul că nu va afla niciodată răspunsul la întrebările ei, iar singurul mod în care putea rămâne sănătoasă mintal ar fi fost să părăsească Ashleigh Manor.

Îl ameninţase c-o va face, şi cumva se va ţine de cuvânt. *Dacă nu am puterea să plec de bunăvoie, voi găsi pe cineva care să mă ia de aici.*

Când şi-a rezemat capul obosită, şi-a simţit pleoapele grele şi a aţipit. La un moment dat, şi-a deschis ochii şi a văzut un bărbat înalt, blond aplecat cu grijă asupra ei cu infinită tandreţe. Dar şi-a imaginat că visează, iar cuvintele pe care i le-a şoptit i-au răsunat în minte mult mai târziu.

Capitolul 33

Sir Gilbert s-a întors abătut, cu umerii lăsaţi în semn de deznădejde, la conacul Ashleigh. Sibell şi-a ridicat privirea din locul unde stătea lângă foc, dar n-a spus nimic. A fost întâmpinat în locul ei de Maude şi Katherine, care veniseră s-o sprijine. Aveau chipurile grave şi chiar îndurerate când el a clătinat din cap ca răspuns la întrebarea lor nerostită. Apoi s-a aşezat pe un scaun sculptat şi a luat o cană de vin oferită de Katherine.

– N-ai găsit nimic. Vorbele lui Maude au fost mai mult o constatare.

– Nu. A fost singurul cuvânt pe care l-a rostit pe moment, apoi a continuat: Fraţii lui Sibell au dispărut fără urmă. Acei fii de căţea probabil au lua cadavrul cu ei şi l-au aruncat pe undeva pe drum, într-un râu sau lac. Nu-l vom mai găsi. A luat o înghiţitură mare de vin. Dar John de Ashleigh a murit, aşa că cel puţin nu ne mai facem griji în privinţa siguranţei lui Sibell. O să las câţiva oameni aici să aibă grijă în caz că se întorc fraţii ei. Nu vei mai avea probleme, draga mea. A oftat, apoi a strâns din dinţi, adăugând: Şi voi avea grijă ca ei să fie declaraţi în afara legii, pentru ca acest conac să-ţi aparţină în exclusivitate deacum. Nu ai altă rudă masculină apropiată, nu?

Sibell clătină din cap.

– Bine. Avem un martor de nădejde care să afirme că fraţii tăi sunt ucigaşi toţi. Nu vor mai îndrăzni să se arate

pe-aici, aşa că nu-ţi pot ameninţa dreptul la conacul Ashleigh.

– Dar Godwin... începu Sibell.

– A fost de partea lor, indiferent dacă a intenţionat asta sau nu. Şi-a săpat groapa, acum trebuie să stea în ea. A fost un verdict dur, dar Sibell n-a avut puterea să se împotrivească. Iar sir Gilbert avea dreptate; Godwin ar fi trebuit să dea dovadă de fermitate, să stea departe de toate astea.

– O, Gilbert.... Maude a venit să-l cuprindă cu braţele după gât, apoi şi-a rezemat obrazul de al lui. E prea mult. Să pierzi doi fii într-un an, şi mai ales în felul acesta. Nu suport... vocea i s-a întrerupt.

Sibell era din nou în acea stare de amorţeală, dar vorbele lui lady Maude au făcut ca lacrimile să-i inunde din nou pleoapele. A văzut-o pe Katherine cum îşi şterge lacrimile pe furiş cu mâneca şi clipeşte furios.

Toţi au tăcut o vreme meditând la evenimentele zilei. În final, sir Gilbert s-a ridicat şi a venit în faţa lui Sibell.

– Îmi pare aşa de rău că am fost un prost încăpăţânat negându-i lui Roger locul care i se cuvenea de drept, până când a fost prea târziu. Mi-a spus că voia să te ceară în căsătorie şi ştii că te-aş fi primit cu drag ca noră încă o dată. Nimic nu m-ar fi bucurat mai mult.

– Erau deja căsătoriţi, interveni Maude.

– Poftim?

Maude încuviinţă cu un aer trist. Da. Sunt căsătoriţi de aproape două luni. Nu-i aşa, Sibell?

– Da.

– Dar... tu de unde ştii?

– Eu şi Katherine am fost martore la jurămintele lor şi la semnarea contractului de căsătorie. E ascuns undeva acum, dar ţi-l voi arăta.

– Nu ştiu de ce sunt surprins. Se pare că tu eşti mai în

miezul evenimentelor ca mine, a spus. Apoi şi-a trecut mâna peste faţă oftând obosit. Trebuia să ştiu că Roger se va asigura că lucrurile sunt făcute cum se cuvine. Era un om bun. Făcu o pauză înainte de a adăuga: Un fiu de care să fiu mândru. Vocea lui a căpătat un ton mai dur, dar a reuşit să se controleze. Păcat că am avut puţin timp împreună. Ce păcat! Ce pierdere! Şi pentru ce?

Răspunsul la întrebarea lui a rămas nerostit în încăpere.

– Păi... presupun că această căsătorie simplifică lucrurile, continuă Gilbert după ce-şi regăsi oarecum echilibrul. În cazul ăsta trebuie să locuieşti cu noi, Sibell.

– Vă mulţumesc, dar nu voi veni. Vreau să rămân aici. Dacă Ashleigh îmi aparţine de-acum, va fi al copilului meu după aceea. Aici trebuie să se nască el sau ea. Puse o mână protectoare pe pântece, unde proeminenţa devenea mai vizibilă cu fiecare zi. Nu simţise primele mişcări ale copilului încă, dar ştia că acesta se dezvolta.

– Copil? O, draga mea! Ochii lui Maude se aprinseră de bucurie. Atunci nu este totul pierdut. O parte din Roger rămâne alături de tine şi trebuie să te gândeşti de-acum la copil, să fii puternică.

– Da, ai dreptate, răspunse Sibell, însă conştientă că o parte din ea murise în această zi şi, chiar dacă fiul lui Roger îi va putea uşura durerea, ştia că ea nu va mai fi niciodată aceeaşi.

• • •

Furtuna se mai potolise un pic când s-a trezit Melissa, dar ploaia continua să lovească în ferestrele mici. Focul nu mai era decât o grămadă de cenuşă fumegândă, iar camera era în semiîntuneric. S-a întins ca să scape de crampele din picioare, apoi s-a ridicat şi a pornit spre uşă. Cuvinte rostite în şoaptă îi răsunau în minte, spunându-i ce să facă.

Fiind încă adormită se simţea forţată să se supună fără discuţii.

– Da, da, voi ieşi, şopti ea. Era ceva ce trebuia să facă afară. Ceva important. Apoi, amintindu-şi ceva, a alergat în cameră să ia o torţă mare. Înşfăcând pelerina şi pălăria de ploaie, s-a îmbrăcat repede înainte de a-şi trage cizmele de cauciuc. Casa era cufundată în linişte şi întuneric. I se părea ciudat de goală. Melissa a încuiat uşa pornind spre câmp, îndemnată de o voce interioară. Mici şiroaie de ploaie îi curgeau de pe pălărie căzându-i pe umeri, dar ea le-a ignorat. Nici măcar n-a simţit că blugii i s-au udat în câteva minute. Era concentrată asupra a ceea ce voia să facă.

Jake abia se întorsese de la cabinetul de chirurgie veterinară în acea după-amiază şi abia avusese timp să le salute pe cele două fete când a sunat telefonul.

– Jake? Sunt Dorothy. Ai văzut-o pe Melissa?

– Nu, nu cred că e aici. Stai puţin să le întreb pe fete. A acoperit receptorul cu mâna şi le-a pus celor două întrebarea. Nu, Dorothy, Jolie spune că mama ei e acasă. Se pare că se simţea obosită. Dar de ce mă întrebi? Poate s-a dus la cumpărături sau altceva.

– Nu, le-a făcut de dimineaţă. Mi-a spus că vrea să se odihnească după-amiază, dar, când m-am întors de la Anne, casa era în întuneric, iar uşa de la intrare era încuiată. Cizmele ei de cauciuc au dispărut, la fel şi pelerina, dar unde s-a dus pe ploaia asta? Şi ar fi trebuit să se întoarcă deja, s-a întunecat. Jake simţea îngrijorare în glasul ei. Nu se purta aşa de obicei şi simţi şi el teamă.

– N-a luat maşina?

– Nu, e aici.

– Bine. Lasă-mă să mă schimb repede şi mă duc s-o caut. Poate c-a vrut să facă o plimbare scurtă şi o fi alunecat în noroi, poate şi-a scrântit glezna.

– Vrei să-l iei şi pe Russ? Poate este de ajutor?

Jake a ezitat.

– Nu, nu e cinstit să-l scot pe o vreme ca asta, se va uda până la piele. Încerc singur la început, îl pot lua mai apoi. Şi o să iau mobilul cu mine, să sun dacă am nevoie de ajutor.

– Foarte bine, Jake, îţi mulţumesc. Aştept veşti de la tine. Eu n-aş fi îndrăznit să mă duc singură.

– Nici măcar nu te gândi!

Cărarea pe care o luă Jake era înnoroită, iar el se trezi că trebuie să facă efort la fiecare pas. Cizmele de cauciuc se afundau în noroiul gros, transformând fiecare pas într-un efort fără seamăn, iar în câteva minute fu ud până la piele. Impacientat îşi şterse apa de pe faţă pentru a suta oară. Unde naiba era Melissa? Era prin apropiere sau se dusese să-şi viziteze vreo prietenă şi uitase să lase un bilet? Lăsă să-i scape o înjurătură când o creangă udă îl lovi peste faţă.

Cutreieră câmpurile care aparţineau moşiei Ashleigh unde Melissa obişnuia să se plimbe, dar nu văzu nici ţipenie de om. Îngrijorat căută prin şanţuri, îşi vârî lanterna prin tufişuri, verifică tufele de trandafiri, prin hăţişuri. Nimic.

– Melissa! Strigătul lui fu luat de vânt. În zadar. Îşi pierdea vremea. *Haide, Jake, gândeşte,* îşi spuse. Rezemându-se istovit de un pârleaz, închise ochii încercând să-şi imagineze unde s-ar duce dacă i-ar veni ideea nebunească să se plimbe pe o astfel de vreme.

Sunetul apei curgătoare îi împrospătă memoria. Râul? Se putea duce acolo chiar dacă nu era un drum pe care să-l facă de obicei. Sau îi venise ideea să viziteze din nou ruinele de la Idenhurst? Îi spusese c-a fost acolo cu Colin. Era o pistă pe care s-o încerce.

Porni din nou, cizmele lui băltind la fiecare pas. Teama

pentru siguranţa Melissei creştea şi se opri simţind disconfortul hainelor ude pe piele. Trebuia s-o găsească. Trebuia. N-o pot pierde acum, şopti.

– *Eu am pierdut-o...* Strigătul agonizant al lui Roger avu ecou brusc în mintea sa, dar luptă împotriva lui cu multă hotărâre şi calm.

– Ei bine, nu te voi pierde, la naiba! strigă în întuneric.

Podul vechi se ivi în faţa ei şi Melissa simţea senzaţia de panică atacându-i creierul. Strânse din dinţi. *E doar o structură de piatră, pentru numele lui Dumnezeu.* Nimic n-o putea răni aici. Se îndreptă spre scopul său. Încă nu avea idee ce o îndemnase spre podul acesta. A simţit că nu poate veni aici în altă zi. Pe lumină. Se încruntă. Şoapte continuau să-i alerge prin minte aţâţând-o, spunându-i că era momentul. Acum. Trebuia să fie acum. Vocea era insistentă şi absolut încântătoare. Nu-i puteai rezista. Ar fi făcut orice pentru vocea aceea.

Râul curgea cu zgomot, nivelul apei era mai ridicat ca de obicei şi curgea la o viteză alarmată. Fu foarte atentă şi se concentră pe felul în care mergea, ca să nu alunece în noroiul adânc. Se cutremură când se uită în jos. Malul era abrupt şi nesigur, iar pe alocuri trunchiurile copacilor se prăbuşiseră în apă. Pe măsură pe ce se apropia de pod, i se părea că vede chipuri umbrite privind-o de departe, dar, când îl depăşi ridicându-şi privirea, nu era nimeni acolo.

– Hei!

Strigătul ei cam nesigur nu primi răspuns. Poate fuseseră copii care se jucaseră în ploaie. *Nu contează,* murmură ea, concentrându-se asupra senzaţiei de teamă pe care trebuia s-o controleze. Se simţea ameninţată, iar, când mai făcu un pas spre pod, o rafală puternică de vânt o luă prin surprindere trântind-o la pământ.

Ateriză în noroi şi scăpă lanterna. Nu era complet întuneric încă, dar ea o aprinsese şi merse în continuare pe cărarea liniştită. Lumina era reconfortantă, o făcea să se simtă în siguranţă. Acum fasciculul acesteia era aţintit asupra unor tufişuri încâlcite, lumina fiind uşor estompată de noroi. Ridicându-se şi exclamând dezgustată, Melissa îşi şterse mâinile de blugi şi se aplecă să ia lanterna.

O apucă de mâner, dar fasciculul de lumină oscilă într-un arc larg când o ridică. Melissa se crispă şi tresări, rămânând apoi nemişcată câteva secunde, înainte de a găsi curajul să orienteze fasciculul de lumină înapoi spre piciorul podului. Aproape de marginea apei ieşea din noroi creştetul un craniu uman. Orbitele goale păreau să se uite spre cer, implorând. Melissa scoase un strigăt şi se aruncă într-o parte vomitând în cea mai apropiată grămadă de iarbă.

– Dumnezeule, şopti ştergându-se la gură cu o mână tremurătoare. Iisuse Hristoase!

Auzi un râset de o veselie aproape isterică purtat de vântul care bătea. Ca şi cum ar fi intrat într-un azil de nebuni unde pacienţii se distrau de aceeaşi glumă făcută pe seama ei. Privind disperată în jur se simţea încă ameninţată şi nu fu surprinsă când altă rafală de vânt o trânti din nou la pământ. De data asta căzu cu faţa într-o băltoacă, făcând un efort să respire. Simţi ceva greu pe spatele ei ţintuind-o ca şi cum cineva ar fi stat aşezat pe spatele ei s-o ţină acolo. Apa îi intră în nas şi în gură. Trebuia să scape de acolo.

– *Iubito...*

Glasul lui Roger păru să ridice pe moment presiunea de pe spatele ei şi cu un efort supraomenesc se ridică în patru labe strigând după ajutor I se păru că aude cum se întoarce acel râs diavolesc, înainte de a fi din nou împinsă

în apa noroioasă. Fu cuprinsă de panică şi făcu un efort să-şi ridice faţa de la pământ. Îi era tot mai greu, cu toată forţa suplimentară pe care i-o dădea frica.

– *Roger, te rog, ajută-mă din nou!* avu senzaţia că strigă, dar fu totul doar în mintea ei şi el păru s-o salveze încă o dată, destul de mult ca să poată respira.

– Melissa? Melissa!

I se păru că-şi aude numele strigat, dar nu era sigură din ce direcţie venea strigătul. În acel vânt care urla, cu faţa pe jumătate cufundată în mocirlă, îi era imposibil să stabilească dacă fusese articulat de o fiinţă omenească sau de altceva. Apăsarea pe spatele ei se accentuă, apoi pe neaşteptate presiunea dispăru. Îşi ridică faţa şi se cutremură, respirând înainte de a se ridica, şovăind, în picioare. Începu să alerge orbeşte cât de repede o ţineau picioarele.

– Melissa! Recunoscu în sfârşit vocea şi se îndreptă în direcţia ei.

– Jake, sunt aici. O, slavă Domnului, slavă Domnului!

– Melissa!... Of! Se lovi de el, îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, fiind aproape să-l trântească în apa râului. Ce s-a întâmplat? Ai fost atacată? Jake o ţinu strâns la piept, atât de strâns, că simţi că îi va rupe coastele, dar ea se simţea bine. De fapt, se simţea minunat.

– Nu, adică... da. Dar nu de... fiinţă omenească. Tremuratul violent îi îngreuna vorbirea. Podul, Jake, podul! Privirea lui urmă direcţia indicată de ea.

– Poftim? Ce e cu podul? Te-a atacat? O privea de parcă se temea de sănătatea ei mintală. Ştii, chestia asta cu stafia a mers prea departe.

– Nu, nu mă înţelegi. E vorba despre Roger. L-am găsit. Cu un geamăt se atârnă din nou de gâtul lui. O, Jake, uită-te sub pod. E acolo. I-am văzut capul.

Jake se eliberă din braţele ei cu răbdare.

– Foarte bine. Va fi totul bine. Mă duc să mă uit. Tu stai aici, nu te mişca. Ea îl eliberă cam neconvinsă, dar nu-l ascultă şi porni după el, apoi îşi vârî mâna într-a lui şi-l ţinu strâns.

– Fii atent, îi şopti. Mai e cineva acolo. Jake se încruntă şi o luă spre pod.

Vântul se înteţise, urlând în jurul lor. S-au aplecat continuându-şi drumul spre malul râului. Melissa simţea ameninţarea în aer, dar Jake nu părea să observe ceva. Şi-a îndreptat în jos fasciculul lanternei mişcându-l înainte şi înapoi ca să localizeze cauza fricii Melissei şi a găsit-o.

Craniul nu era singurul lucru care ieşea din noroi. Piciorul podului sta să cadă, o parte din el căzuse deja, forţând apa râului să-şi schimbe direcţia uşor. Unde fusese piatră, acum se căscase o gaură, în interiorul căreia puteai distinge forma unui trup învelit într-un fel de material. În partea de sus craniul mai avea câteva smocuri de păr care fluturau în vânt, licărind în lumina lanternei lui. Jake şi-a închis ochii un moment.

– Bietul om! Nu e de mirare că m-a bântuit. Melissa privi acea gaură mută de durere.

– Da, bietul om, într-adevăr. Va trebui să chemăm poliţia. Dacă nu e Roger, atunci a fost ucis altcineva, deşi nu e ceva recent, aşa cred.

– Roger este, şi a fost ucis. A răspuns rugăminţii mele şi m-a condus până aici, sunt sigură de asta. Mulţumesc, a şoptit Melissa, privind la forma fără viaţă.

– Da, te cred, dar nu putem rezolva noi problema asta. Avem nevoie de ajutor. A început să-şi caute telefonul.

Capitolul 34

Sibell s-a aşezat pe pat, picior peste picior, privindu-şi verigheta. Încet, a scos-o de pe deget trecându-şi un deget peste runele inscripţionate la interior. Aurul era atât de cald la atingere, iar ochii mici de smarald clipeau la ea.

– Roger mi-a spus că-mi ve-ţi îndeplini o dorinţă, i-a şoptit micului dragon, mângâindu-l încet pe creştet. Dar mă îndoiesc că ai puterea de a trezi din morţi. Astfel că nu pot obţine ce-mi doresc cel mai mult. Totuşi, aş vrea să-ţi cer altceva. Aurul a început să pulseze cu o căldură mai mare. Acum ei nu-i mai rămăsese decât dorinţa de răzbunare. Era ciudat de calmă şi ştia ce avea de făcut. Ţinând micul dragon ridicat i-a zâmbit şi i-a spus dorinţa ei. Omoară-i pe cei care mi-au ucis soţul! Omoară-i pe toţi! a rostit aprig. Ia-le vieţile pentru cea pe care au luat-o fără milă. Asigură-te că ştiu pentru ce mor şi fă-i să se teamă de moarte. Apoi aruncă-i acolo unde le e locul!

Inelul se înfierbântase acum, era greu să-l ţină în mână, dar începu să râdă şi-l mai păstră o vreme. Apoi îl aruncă pe podea şi acesta se rostogoli sub un scaun.

– Sper că-i ve-ţi face să sufere toată viaţa. Vocea ei se frânse într-un suspin, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraz încă o dată. Dragonul va avea grijă de ei. A fost singura ei dorinţă şi era sigură că dragonul i-o va îndeplini.

Şase luni mai târziu, solarul de la Ashleigh era încins ca un furnal. Sibell, simţea chinurile interminabile din patul acela imens ca şi cum flăcările iadului ar fi fost deasupra ei.

Preluase camera tatălui său, conştientă că fraţii ei nu se vor mai întoarce vreodată, că n-ar îndrăzni, întrucât ar fi fost spânzuraţi pentru crimă în clipa în care ar fi ajuns aici. Hotărâse că era bine să-şi aducă aici copilul pe lume, pentru că el sau ea va stăpâni Ashleigh într-o bună zi.

Lady Maude se apropie să-i usuce fruntea cu o cârpă rece şi umedă.

– Haide, draga mea, o să se termine curând, o linişti ea, dar nu îndrăzni s-o privească în ochi. Travaliul lui Sibell dura de două zile deja, iar puterea îi cam pierea. Trupul îi era epuizat de durere, dar încăpăţânarea îi dăduse puterea de a mai împinge ultima oară.

– Asta este, stăpână. Haide, suntem aproape, i se vede capul. Sibell nu auzi îndemnul moaşei, dar împinse. Durerea cumplită care-i străbătu trupul făcu să nu se mai audă nimic.

– Ahh! Ţipătul ieşi mai mult ca o şoaptă răguşită, atât de forţate fuseseră bietele ei coarde vocale, dar cel puţin durerea cumplită încetase. Sibell era vag conştientă de un scâncet de copil, apoi un ghemotoc îi fu pus alături.

– E o fată, stăpână. O fată frumoasă.

Sibell şi-a privit mirată fiica. Meriel, a şoptit. Iubito! Mai avu putere destulă să se aplece să sărute părul blond al fiicei sale.

Când întoarse capul, văzu pe cineva venind spre ea, cineva pe care nu-l mai văzuse de ani întregi. Ceilalţi oameni din încăpere se estompară undeva în fundal şi o prinse în braţe pe mama ei care o aştepta.

– Mama? Buzele ei formară cuvântul, dar nu ieşi niciun

sunet. Se încruntă, iar cu privirea îl căută pe cel dorit. Singurul care ar fi trebuit s-o aştepte.

– Roger? Reuşi să-i rostească numele şi-i văzu pe ceilalţi prezenţi cum zâmbesc. Evident, presupuneau că ea îşi găsise dragostea şi erau fericiţi pentru ea. Dacă cineva merita fericire aceasta era stăpâna lor, aşa i-a auzit murmurând. Dar unde era Roger? Nu-l putea vedea şi teama puse stăpânire pe ea. Fără el nu se ducea nicăieri. Mama ei se apropia, îi făcea semne, dar Sibell îi rezista cu toată puterea.

– Nu! Nu plec fără el. Lăsaţi-mă în pace! Mama clătină tristă din cap, iar Sibell realiză că nu mai avea rost. Era timpul ca ea să plece şi trebuia să creadă că se va întâlni cu Roger când va ajunge la destinaţie. Începu să se roage şovăitor atârnându-se de speranţa că Dumnezeu îi va aduce împreună. Trebuia să creadă în El. El va face ca totul să fie bine.

– Roger murmură ea cu glas răguşit înainte de a capitula. Roger, dragostea mea...

Roţile birocraţiei se mişcau încet, dar într-o zi rece de martie lui sir Roger Langford i s-a ţinut în cele din urmă slujba de înmormântare într-un mic cimitir, din afara bisericii satului. Printr-o dispensă specială rămăşiţele lui Sibell au fost deshumate şi transferate lângă el, cu toate că placa de alamă în onoarea ei a rămas în biserică. La solicitarea Melissei, ceremonia a fost ţinută de domnul Atwell care era evident destins că făcea ceva pentru care se pregătise şi pentru care se pricepea. Chiar dacă avea puţine detalii despre cuplul decedat oferite de Melissa, el a reuşit un discurs elocvent şi impresionant pentru care Melissa i-a fost recunoscătoare.

Mai apoi, când stătea mână în mână cu Jake admirând

piatra simplă de mormânt în formă de cruce, a oftat mulţumită. S-a întors zâmbind spre noul ei soţ.

– Simţi liniştea, Jake? Ne înconjoară.

El i-a întors zâmbetul şi s-a aplecat s-o sărute. A fost nevoit să se aplece peste cele două portbebe-uri în care se afla câte un băieţel. Din fericire amândoi dormeau. Ţinea trupul mic şi cald al lui Roland Precy la piept, de parcă nu ar fi vrut să încredinţeze fiul chingilor de la portbebe, chiar dacă erau perfect sigure.

– Da, sper că sunt fericiţi aşa cum suntem noi, răspunse el şi zâmbi din nou când o văzu pe Melissa ţinându-l la fel de protector pe celălalt micuţ al lor, Roger. Au mai rămas un minut în tăcere înainte ca el să adauge: Mă bucur că nu ai fraţi. Imaginează-ţi să fii ucis de propriii cumnaţi! El clătină din cap.

În sfârşit, Jenny trimisese prin fax ultima parte a arhivei conacului, iar acum aveau faptele aşa cum fuseseră: Roger, soţul lui Sibell, fiul natural al lui sir Gilbert, fusese ucis de fraţii ei. Documentul afirma că au fost urmăriţi pentru această crimă, dar că reuşiseră să scape. Cineva afirmase că muriseră toţi pe câmpul de luptă la Towton, unde luptau pentru rege, dar nu ştia nimeni dacă era adevărat sau nu. Totuşi, nu i-a mai văzut nimeni niciodată.

– Păcat că n-au fost prinşi şi pedepsiţi, dar sunt sigură că şi-au primit pedeapsa într-un fel sau altul. Dacă au luptat cu adevărat la Towton, bătălia a avut loc pe o furtună de zăpadă şi mulţi dintre oamenii regelui s-au înecat într-un râu îngheţat. Nu e un mod prea plăcut de a muri.

– Oricum, a fost o moarte prea frumoasă pentru unii ca ei, a murmurat Jake. După altă tăcere meditativă, el a clătinat din cap. Roger Langford a fost strămoşul tău, nu al meu. Ciudat, nu, când eu sunt cel care seamănă cu el.

– Da, dar nu uita că eşti urmaşul unuia dintre fraţii lui

sir Gilbert, aşa că aveţi aceleaşi gene. E ciudat să mă gândesc că suntem rude îndepărtate, dar a fost cu multe generaţii în urmă, încât nu mai contează acum. Ea oftă. Ştii, aproape că-mi lipseşte visul acela în care el mi s-a adresat, a fost atât de real!

Jake se încruntă.

– Ei, bine că s-a dus. Nu vreau să visezi la alţi bărbaţi acum când suntem căsătoriţi.

Melissa pufni în râs.

– Cum poţi fi sigur că nu visam la tine? Doar eşti copia lui fidelă sau invers. Melissa i-a netezit fruntea cu mâna. Nu-ţi face probleme, acum ştii că eşti cel pe care-l iubesc. Nu mai am acele sentimente ale lui Sibell, ci doar pe ale mele.

– Atunci e bine. El a sărutat-o din nou şi l-a strâns la piept pe Roland care se trezise şi scâncea. Vino să-i ducem acasă, înainte să răcească. Cred că vor trebui hrăniţi curând şi oricum ar trebui să stăm în jurul focului pe o vreme ca asta. Fetele şi Dorothy ne aşteaptă de-acum la ceai. Plină de tact ca întotdeauna, Dorothy dusese fetele direct acasă după slujbă, pentru ca Melissa şi Jake să aibă puţin timp împreună.

Melissa se simţi cuprinsă de fericire auzindu-i vorbele.

– Da, să mergem acasă, la Ashleigh. Mă bucur că tu şi Amy n-aţi avut nimic împotrivă să vă mutaţi la noi. Mi s-a părut cel mai bun lucru.

– De ce să fi avut ceva împotrivă? E un loc minunat pentru a trăi.

Melissa nu putea fi decât de acord. Niciunul n-a observat cele două umbre care zăboveau lângă morminte când ei au plecat. Îmbrăţişate, cele două spectre s-au aşezat încet pe pământ ca o ceaţă într-o dimineaţă de vară, iar păsările dintr-un copac din apropiere au început să cânte.